

ΕΑΡ ΑΘΗΝΑΙ

24

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΑΛΜΠΡΙΝΑΚΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Μπορείτε να μās ρωτάτε...

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Γ. ΜΑΥΡΟΥΔΗΝ: Έξ αιτί-
ας της επιστολής σας εφάρ-
μοξη ο κ. Σκευος Ζαφειρakis
θα γράψω μια σειρά άρθρων
σχετικών με το θέμα που μου
ρωτάτε.

ΓΙΑΝ. Κ.: Μετά τον θάνα-
τον του Θ. Νικολοπού, δεν υ-
φίσταται πλέον συγκατοχή-
τον και οργανωμένον το κόμ-
μα του «Νέου Μετώπου». Κά-
ποι νεολαία — νομίζω συμ-
φώνος με τις αρχές σας — έχει
συμπτυχθεί εις οργανώσεις. Τά
γραφέα της είναι Σταύρος Πετρου-
ζόγλου 2Ε. Μπορεί μ' αυτό να
σας δώσω μια χρήσιμη πληρο-
φορία.

ΠΑΝ. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΟΝ (Σύ-
ρον): Περίφημο το σταυρόλε-
ξό σας και ως σχέδιο και εις
έκφραση. Θα δημοσιευθεί.

ΒΓΕΝΙΩ ΣΑΜΑΡΑ: Οι δι-
γμοί υπάρχουν στο Σταθμό
(Τμήμα Διοίκησης). Μπορεί-
τε να τους ακούσετε όπως θέ-
λετε. Τα λόγια δεν είναι
απλά διπλάσια διατυπώσεων
σε στίχους ώστε να σας τρέ-
λουν. Στους ραδιοφωνικούς
θαλάμους του Σταθμού ζητή-
στε εκ μέρους μου τον μου-
σουργό κ. Κουντουριώτη με τον
όποιον έχουμε συνεννοηθεί.

ΤΑΚΗΝ ΜΠΟΥΔΑΚΗΝ: 'Ο
δίσκος υπάρχει πράγματι, στον
Σταθμό και ως ντοκέτο. Είναι
της «Χίς Μάστερς Βόξ» με α-
ριθ. Β-9370. Τραγουδούν οι
καλλιτέχνες Φώλη και Μπούβι.
'Ο τίτλος του δίσκου είναι:
«Indian Love Call»...

Σ. Π.: Σε πολύ δύσκολη
θέσι με βάζετε, αλλά έπρεπε
να σας ικανοποιήσω. Λοιπόν,
η Μελωδία που μου σημειώσα-
τε έχει τον τίτλο «Στάντον»,
ο δέ συνθέτης της είναι ο όν-
τος Χαλκίνας. Στο Σταθμό μας έ-
χει τον αριθμό Α-1091.

ΙΩ. ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ (Νεώ-
χωριό Αποκορώνου): Τά 7
Τεύχη του «Εδω Αθήνας» που
έζητήσατε έτοιμα είναι σ' α-
ν' σ' εσάς ο Φεβρουάριος. 'Η καλή
τέχνη για την οποία ν' έρω-
τάτε εμφανίζεται στο μικρόφα-
νο κατά περιόδους. Θα δημο-
σιευθεί ή φωτογραφία της μό-
λης έχει καινούργια έκδοσή.
Δεν έχει πολλή καλή που έχει
εμφανισθεί. Όλοι οι τύποι των
ραδιοφώνων είναι καλοί και συ-
νεπώς και αυτός που ρωτάτε.
Για τους Σταθμούς πρέπει να
ζητήσατε πίνακα από το κατά-
στημα που τ' αγοράσατε. Εί-
νε υποχρεωμένοι να σας δώση.

ΜΙΚΡΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ:
(Πειραιά). Είς έπιστολήν Τεύ-
χος θα σας εμψύχω.

Ι. Ε. ΤΖΙΜ: 'Η αποστολή
ραδιοφώνων από Έλληνες δια-
μένοντες εν Αμερική στους έ-
ξω συγγενείς τους, επιτρέπε-
ται, αρκεί βέβαια να πρόκει-
ται για ένα ραδιόφωνο κατά
πορτοφολίο. 'Η επιβάρυνση θα
σημαντική μόνον για τον έπι-
πόρων εισαγόμενα ραδιοφώνων

Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.» απαντά σ' όλες τις απορίες σας και
σας δίνει συμβουλές για ό,τι σας ενδιαφέρει. Γράψατε: Περιο-
δικόν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», δια τον «Αγνώστου Χ.», Ήλ. Βενιζέ-
λου 41 (Μέγαρον Νικολοπού), Αθήνας. — Θα έχετε άμεσα
την απάντησι.

Ανέρχεται σε 75 ο)ο περίπου
έπι της αξίας των, ενώ για τα
υπό έπισημάνει εισαγόμενα, δοθέν-
τος ότι δεν υπάρχουν τιμολο-
για, ή αξία τους υπολογίζε-
ται κατά προσέγγισι υπό των
τελωνιστών αρχών. Για ένα
κοινό ραδιόφωνο 5 ή 6 λυχνιών,
πρέπει να λογαριάσετε τα
λειτουργικά έξοδα 100.000—150
000 δραχμές.

ΓΡ. ΣΧ. (Θεσ)νίκην): Τα
έντυπα που περιελάμβαναν τα
μαθήματα του μήνα Ιανουα-
ρίου έχουν εξαπληθεί. 'Η σε-
ρά των μαθημάτων του μήνα
Φεβρουαρίου θα έχει έκτυπη
ήδη κάθε έντυπο, δε πωλείται
προς 2.000. Αυτά πωλούνται
στο Ινστιτούτον αγγλικών
σπουδών (άδος Έρμου 9) ή
στο Αγγλοελληνικόν γραφείον
Ειδήσεων (άδος Τσάρσιλ). 'Α
καθόσατε σε κάποιον γνωστόν
σας στας Αθήνας να σας τα
αγοράση και να σας τα στεί-
λη. Αυτά για τους αρχαίους.
'Όσο για τους προχωρημένους
ταχνητά μαθήματα δεν έχουν
έκτυπη ακόμα σε τεύχη. 'Η
σχετική αγγλοελληνική υπηρ-
σία δεν μπορεί να με πληροφο-
ρήση.

ΜΗΝΑΝ ΤΣΙΦΑΓΓΕΛΟΝ,
(Θεσ)νίκην): Εύχαριστώ για
το ενδιαφέρον σας. Όπως θα
είδατε, στο 20ον Τεύχος το δι-
ωρήσασμε. Καμιά φορά το λά-
θος συμβαίνει κατά σατανικό
τρόπο, όπως στην παρούσα πε-
ρίπτωσι. Για το άρρωστο οργ
που αφορά τους παραφωσ-
τας επί κορυφαίης ραδιοφώνων, οι
πληροφορίες μας είναι ότι πρην
ματι καταβάλλονται προσπά-
θειες από τους διευθυνόντας
την έκεί «Πανεμπορική» για
διευκόλυνση όλων. Βία έσπερη-
θησαν των ραδιοφώνων των επί
κατοχής στην Βόρειο Ελλάδα.
'Η έν Αθήνας γενική αντιπρο-
σωπεία της R. C. A. αν και
δεν έχει καμιά άκωμη στα
ζητήματα αυτά, έδωκε εύχαρι-
στως να βοηθήση την «Πανεμ-
πορική» για να επιτευχθή κάτι
το βεβαιόν.

ΔΕΙΛΟΝ Χ.: Να τυμώσε-
τε. Αυτό μόνον σας συμβου-
λεύω, σ' αυτά τα ζητήματα ή
τόλη και το θάρρος παίζουν
τον σπουδαιότερον ρόλο και έ-
χουν εκ των προτέρων βεβαιω-
λισμένη την έπιτυχία κατά
100 %. Χρειάζεται όμως ει-
λικρίνεια και τιμωτής. Όλα
εξαρτώνται από μια στιγμή.

ΑΔΡ. ΠΙΚΟΛΑΝ: Προσω-
πικώς φρονώ πως διαδέτετε έ-
ξαιρετική αξία. Τα χειρόγρα-
φά σας τα διεβίβασα στην κρι-
τική έπιτροπή. Μην άδημονήτε
όμως γιατί ή σελίδα είναι μία
και οι συνεργάται της άμέτρη-
τοι.

Μ. ΔΡΑΚΟΝΤΑΕΙΔΗΝ:
Τίς δυο προτιμήσεις σας τις δι-
εβίβασα καταλήγων. 'Ελπίζω
να ληφθούν υπ' έμφν. Για τα
πρόγραμμα της προτιμήσεως
άναγνωστόν έφροντίσαμε. Το
πρόγραμμα παρομοιάζει δυσκολί-
ες γιατί το μέν αναλυτικό πρό-
γραμμα που δημοσιεύει το «Ε-
δω Αθήνας» καταρτίζεται 12
ημέρες πρό της δημοσιεύσεως,
το δε πρόγραμμα της προτιμή-
σεως των άναγνωστόν τρεις ή
τέσσερις μέρες πρό της κυκλοφορίας
μας, όποτε το περιοδικό έχει
πλέον έκτυπη. 'Επειδή όμως
ή ανάγκη που αναφέρετε και
σείς υφίσταται, θα φροντίσω-
με μήπως έπιτύχουμε να ικανο-
ποιήσουμε την έπιθυμία σας.

ΑΝΝΙΤΑ: Να στείλετε άλλα
έντυπα. Αυτό που αναφέρετε
είναι μεγάλο για το «Εδω Α-
θήνας» άνεξαρτήτως της αξίας
του. Δεν μπορούμε άτυχώς να
δημοσιεύουμε σε μία σελίδα
και μάλιστα σε συνδυασμό με
κρά διηγήματα. Γράψτε με έ-
νομα ή ψευδώνυμο. Το όνομα
είναι προτιμώτερον για σας.

ΣΩΦ. ΓΑΛΑΝΟΝ (Ναύπα-
κτον): Θα έβρισκατέ έγ-
καίριως ώστε να μπορούσατε να
ικανοποιήσετε τη φιλοδοξία
σας.

ΕΛ. Κ. Κ.: Να τον ακούσατε
και κρινατε.
ΑΡΓΥΡΗΝ ΜΟΔΙΝΟΝ (Πά-
ρον—Κύπρον): Το «Εδω Α-
θήνας» μπορεί να σας άπο-
στέλλεται τακτικά. 'Εμβάσατε
τη συνδρομή σας σύμφωνα με
τους όρους που αναφέρονται
στην 3η σελίδα.

ΓΑΛΑΝΟΥΔΗΝ (Φιλοθέη):
Τά καλά σας λόγια μās υπε-
χρέωσαν. Όλες τις προτιμή-
σεις σας τις διεβίβασα στο άρ-
μόδιο τμήμα του Ραδιοφωνικού
Σταθμού. Το κακό είναι ότι ή
υπογραφή σας δεν είναι καθα-
ρή. Αν έσυντογράψατε φροντί-
στε να είναι καθαρό το σνομά
σας.

Ν. ΤΖΙΩΤΗΝ (Πειραιά):
Δεν έχει κανένα ψόγον ή αγά-
πη σας στη μουσική, έστω κι
αυτή που προτιμάτε. Για να
συνεννοηθήτε με τον Τζαζμα-
νίστα κ. Ραμν, γράψτε του
στο κέντρον Χρ. Κασιμάτα, ό
δός Μέρλην 3 (Αθήνας). 'Εκεί
νος θα σας γκαρίση τους ό-
ρους υπό τους όποιους εί-
νε δυνατόν να σας δώση μα-
θήματα άφού μάθη από σας
τις προτιμήσεις σας, τις όρες
που διαδέτετε κλπ. 'Ετσι θα
συνεννοηθήτε. Το σκέτος που
ζητάτε με το δεύτερο γράμμα
σας δεν μπορώ να σας το δώ-
σω έγώ. Άντικει στην Ώρα
των ενόπλων δυνάμεων, από
την οποίαν μπορείτε να το ζη-
τήσετε.

«ΑΣΦΟΔΕΛΟΝ» (Αταλάν-
την): Εύχαριστώ άπαντός
στην έρώτησή σας. 'Η Αταλάν-
τη (έκαλείτο και Τολάντη ή έ-
πι το λογικώτερον Τολάντιον),
έχει ιστορία από την αρχαιό-
τητα, άσχεληται δε με αυτήν
και ό Στραβών. Υπάρχουν άλ-
λως τε σ' αυτήν και ίχνη άρ-
χαίου πολιτισμού. Βοηθήματα
για την ιστορία και τη λαογρα-
φία της θα βρήτε στις έξι πη-
γές: 1) Φιλήμωνος Τόμος Γ',
σελίς 85—86. 2) Αρσίον 'Α-
γωνιστών, φάκελλος 275 και
477. 3) Σπ. Τρικομή: 'Ιστο-
ρία της Έλληνικής Έπαναστά-
σεως, Τόμος Δ', σελ. 63 και
87. 4) Έγγραφον της Έθνι-
κής Βιβλιοθήκης έπερι έπανα-
στάσεως εν Αταλάντη άριθ.
8.763. Αυτά τα στοιχεία μπο-
ρούν να σας βοηθήσουν πολύ.
Τ. Φα. (Πειραιά): Θα είχα
όλη τη διάθεσι για να σας ά-
παντήσω. Δεν γνωρίζω όμως ή
δεν κατώρθωσα να άντηλήρω
τι ένοείτε με τη λέξη «έμμο-
σις». Αυτό φυσικά, όφείλεται
και στο γεγονός ότι δεν έχω
είδικες γνώσεις. Θα μπορούσα
όμως να έρευνήσω και να μάθω
και να σας διαφωτίσω. Ένα-
γράψατε μου, λοιπόν, έκτενέστε-
ρα και πιο συγκεκριμένα.

ΝΙΚΟΝ ΚΡΗΤΙΚΙΔΗΝ: Τά
χειρόγραφα σας τα διεβίβασα
στην κριτική έπιτροπή με τις
θεωμάτερες συστάσεις μου.

ΡΟΛ. ΒΙΛΙ: Δεν υπάρχει
λόγος εύχαριστιών. Το πρό-
γραμμα του «Εδω Αθήνας» εί-
νε να βοηθήση τους νέους. Και
τα δικά σας χειρόγραφα τα έ-
δωσα στην κριτική έπιτροπή
για τα περαιτέρω.

Σ. Θ. (Αγ. Νικόλαον): Θα
έπιθυμούσα πολύ να σας φα-
νώ χρήσιμος, αλλά πως θέλετε
να μάθω και να σας γράψω τη
διεύθυνση ενός προσώπου που
πρέπει να βρω μέσα σε έπιτά-
μιον έκατομμύρια Έλλήνων;
Λίγο υπερβολικό και ύπερτερον
των δυνάμεών μου. Και για τη
δύετερη παράκλησί σας δεν μπο-
ρώ να φανώ χρήσιμος. 'Η δυσ-
κολία είναι διπλή. Και ή Β. Σ.
και σείς δεν έχετε ούτε τα
πραγματικά σας δνόματα ούτε
διευθύνσεις. Συνεπώς πως
να σας φέρω σ' έπικοινωνία;
Διά των στελήν του «Εδω Α-
θήνας»; Αυτό είναι δύσκολο για
τι το περιοδικό δεν έχει έγκα-
νιστεί τέτοια στήλη και δεν
έχει αναλάβει έ έμφν αυτό το
ρόλο.

Ν. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ: Διε-
βίβασα τις προτιμήσεις σας
στο άρμόδιο τμήμα του έθνι-
κού 'Ιδρύματος Ραδιοφωνίας.

ΣΠ. ΜΑΝΙΑΡΙΖΗΝ (Κέρκυ-
ραν): 'Εγώ τα εύρηκα πολύ
καλά. Να δοίμε τι θα πη και
ή κριτική έπιτροπή στην όποι-
αν τά παρέπεμψα.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.
Τάς δυο προτιμήσεις σας τις δι-
εβίβασα καταλήγων. 'Ελπίζω
να ληφθούν υπ' έμφν. Για τα
πρόγραμμα της προτιμήσεως
άναγνωστόν έφροντίσαμε. Το
πρόγραμμα παρομοιάζει δυσκολί-
ες γιατί το μέν αναλυτικό πρό-
γραμμα που δημοσιεύει το «Ε-
δω Αθήνας» καταρτίζεται 12
ημέρες πρό της δημοσιεύσεως,
το δε πρόγραμμα της προτιμή-
σεως των άναγνωστόν τρεις ή
τέσσερις μέρες πρό της κυκλοφορίας
μας, όποτε το περιοδικό έχει
πλέον έκτυπη. 'Επειδή όμως
ή ανάγκη που αναφέρετε και
σείς υφίσταται, θα φροντίσω-
με μήπως έπιτύχουμε να ικανο-
ποιήσουμε την έπιθυμία σας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ • ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ • ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ Α' • ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 24
ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1947

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυνσις Συντάξεως
ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑΣ • Π. ΓΡΟΥΠΠΟΥΝΗΣ • Ι. ΜΕΛΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦ. ΣΤΑΘΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ, ΘΕΣ)ΝΙΚΗΣ ΑΘΑΝΙΟΥ Κ.Α.Π.
ΓΡΑΦΕΙΑ: Έλ. Βενιζέλου 41 (Μέγαρον Νικολοπού — Β' όροφος). Τηλέφ. 29.237. — Τιμή φύλλου δρ. 1000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Έσωτερικού έτησ. 60000. Έξωσ. 30000. Τρίμ. 15000. Έξωτερ.: Έτησ. £ 6, \$ 24. Έξωσ. £ 3 \$ 12. Τρίμ. £ 1 1/2 \$ 6

Αθηναϊκά Λαβατοειρήνια Τό πέραςμα του ζευγαριού ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

Τά πουλιά ξεγλασμένα —
ήτανε μέρα χαρά Θεού, ή λα-
κάδα της δεύτερης μέρας του
Μάρτη, της περασμένης Κυρι-
ακής, στο άλσος της Έκάλης
— είχαν άρχισή να δίνουν την
πρώτη άνοιξιάντικη συναυλία
τους. Ένα ζευγαράκι περπα-
τούσε τριλιζόντας, στυπτή
στο μεθισι, από αγάπη. Και οι
άνθισμένες μυδαλιές έστρω-
ναν τά λουλουδια τους για να
περάση ή Α. Μ. ό Έρωτας. Πα-
ραμέρισα κι' έγώ. Κι' άν φο-
ρούσα καπέλλο θα τδβγαζα ως
κάτω. Ένας γηραιός κύριος,
που καθότανε κι' έπαυσε το
καφεδάκι του σ' ένα τραπέζάκι
του «Ναρκίσσου» γύρισε και
μου είπε:

—Τά είδατε, τά θύματα των
παραισθήσεων; Πάνε μακά-
ρια! Δεν υποπτεύονται τίποτα
για την όδυνήρη έπαύριον!
Αλλά του άφήρεσα τον λό-
γον:

—Εύλογητέ το ζευγάρι —
του είπα — τη θεία δύαδα, το
μυστικό της εύτυχίας και της
δημιουργίας — το θεμέλιο της
ζωής. Καμιά από τις άμορ-
φίες του κόσμου δεν είναι πλα-
σμένη για έναν. 'Η σοφώτερη
πράξι του Δημιουργού ήτανε
να χωρίση τά πλάσματα του
σ' άρσενικά και θηλυκά. Κι' ά-
γαπούνται και άλληλοθέλον-
ται και κυνηγούνται με μανία
κι' ενώνονται με παραφορά
και δημιουργούν άλλα πλάσμα-
τα και μένουν ενωμένα για να
τ' άναστήσουν και να τ' άπο-
στατήσουν. Έτσι γένισε την
πλάσι με μία θαλπωρή και μία
τρφερότητα που δίνει στη ζωή
θέλγητρον άκατανίκητο. Χωρίς
το ζευγάρι αυτή ή ζωή θα ή-
ταν άδύνατο να υπάρξη. Μα
κι' άν υποθέσουμε ακόμα, μή-
κι' άν ό Δημιουργός είχε
πώς ό άλλον τρόπο δι-
αίονισσε τον είδους, τί θα ή-
τανε τά πλάσματά του; Ποιά
άμορφη θα μπορούσε να νιώ-
ση ό μόνος, άφού καμιά δεν
είναι για έναν; Δεν υπορείτε
να χαρήτε ποτέ μία άραία δι-
σι, άν δεν πιάσετε και δε σφί-
ξετε το άπαλό γεράκι του ται-
ριού σας, για να του πητε:
«Κύτταξε, αγάπη μου, τί μα-
γεία!... Μόνος δε θα μπορούσε
καμείς ποτέ να νιώση την ά-
ραιότητα του λουλουδιού, τη
λάμψη του άστρου, το φώς του
φωγγαριού, τά αώνια γελάτα
της θάλασσας, το μεγαλείο του

βουνού, το κελάϊδιμα του που-
λιού, τους ίσκιους και τά δάλ-
σασμα του δάσους, τους άογυ-
ρους, μαϊάνδρους, ένδε ποτα-
μού, τη χάρι μιας λίμνης. Έρ-
γα Τέχνης δεν θα είχαν δημι-
ουργηθή. Δεν θα ύπήρχε ούτε
ένα παίημα, ούτε ένα κομμάτι
μουσικό, ούτε ένα δράμα, ούτε
ένα άγαλμα, ούτε ένας πίνα-
κας. 'Η Τέχνη—όλη ή Τέχνη —
δγάνει από το έρωτικό μεθύσι,
άπ' αυτό το ζευγάρι, που είδα
σε να περνώ, αώνιο σύμβολο
της αγάπης, που συνοψίζει έ-
κατομμύρια παραλλαγές πάνω
σ' όλο το βασανισμένο φλοιό
της γης. Δεν θα ύπήρχε Σοφο-
κλής, Σωκράτης, Μιχαήλ, 'Αγ-
γελος, Βύρων, Μπετόβεν. 'Αλ-
λά και τί θα μπορούσε να ύ-
πάρξη; Όύτε μεγάλες πράξεις,
ούτε θυσίες, ούτε κάτι που να
συγκινή και, ν' ανεβάσει τους
ανθρώπους. 'Από τη ζωή θα
φευγε κάθε εύγένεια. 'Ο έγω-
ισμός δεν θα είχε πια κανένα
χαλινάρι. 'Ο κόσμος θάτανε
σκυθρωπό, φοβερό μοναστήρι,
χωρίς το φώς του έρωτικού χα-
μόγελου της γυναίκας, χωρίς
τη σπαργή της μάννας, χωρίς
κανένα, ούτε το πιο μικρό στο
λίσι της ζωής. Κλεισμένοι στο
μυτικό στον έαυτό μας δε θα
μελετούσαμε άλλο παρά πρό-
βες μίσους και ανταγωνισμού.
Τό ζευγάρι που εισωτευήκα-
τε, αγαπητέ μου φίλε, είναι
ή μοναδική πηγή κάθε χαράς
και κάθε δημιουργίας:

—Έγώ — είπε ό γηραιός

κύριος — πρό πολλού δεν μετέ-
χω σ' αυτή τη χαρά. Κι' όμως
έχω, κοντά στο άσθημα της ά-
υρφίας και την άπέραντη γα-
λήνη, που απλώνεται στη φύ-
σι, κάποια βραδινά, καλοκαί-
ριάς. 'Ο Έρωτας είν' ένας τα-
ραχοποιός, και όταν αύτοεξωρί-
στηκε από το βασίλειό μου έ-

Ο πρώτος λωποδύτης: — Έφθασες δεύτερος, φίλε μου!
Έχω όμως να σου δείξω κάτι άλλα σπίτια, πολύ καλά!...

ΣΗΜΕΡΑ 'Ανοιξτε άμέσως τάς Σελίδας 22 και 23, να γνωρίσετε ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΡΙΓΚΗΠΑ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟ

τον καταπληκτικό
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ—ΠΕΙΡΑΤΗ,
με τους άπίστευτους άδελφους
και τον θρυλικό ίππο-
τιμό. — Είναι το τε-
λευταίο μυθιστόρη-
μα του δαίμο-
νου συγγρα-
φέως: ΜΩΡΙΣ
ΔΕΜΠΛΑΝ, ό όποι-
ος, μετά τον άσύλληπτον
«ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ», έδη-
μιούργησε ένα νέον τύπον
εύγενούς τυχεδιώκτη, έφάρμιλλον, ή
άνωτερον του άριστοκράτου, λωποδύτου

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟ

θα σας άιχμαλωτίση από την πρώτη
στιγμή και θα σας κάνει να περιμε-
νετε με άγωνία τη συνέχεια των
περιπετειών του.

—Πολύ κακή άπολύτρωσις—
του είπα. 'Η γαλήνη υπάρχει
μόνο στους άφους. Και μάλιστα
στα ούτε σ' αυτούς. Γιατί κι
έκει μέσα εργάζονται γεμάτοι
άνησυχία οι καταλύτες του κορ-
μιού μας.

—Σας άρέσουν οι θύελλες;
—Αιτίες ό γλυκύς, πρό πάν-
των, καταγίδες της αγάπης!
Ποτέ δεν έννοιώσα τόσο ζωντα-
νό τον έαυτό μου, όσο τον και
ρό που είχα πλάι μου το ται-
ρί. Δεν περπατούσα, πετούσα.
Τό δλέμμα της ήταν ούράνια
τροφή, τό φίλι της πτώτο υπέ-
ροχο, πόσ ό με βοήσε και μου
δείχνε τά πιο πεζά πράγματα
σαν μαγεμένα. Ποτέ δεν είχα
μεγαλύτερο κέφι για δουλειά,
όσο σ' αυτή τη ζευγαρωμένη
κατάστασι. 'Η ψυχή μου έσπα-
ζε τά δεσμά της στενής φυλά-
κής του άτόμου, για να γίνη έ-
να με την όσία του κόσμου
και να πραγμάση με τον αιώ-
νιο ρυθμό του.

Αλλά ό γηραιός κύριος δεν
άκουγε πιά. Είχε άρchiση να
κοιμάται τόσο μακάρια, που
για μία στιγμή φοβόόχηκα πως
κοιμώτανε τον αώνιο...
ΦΟΥΡΤΟΥΝΙΟ

Εξισώνει Δοχότεχνει

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 30 ΧΡΟΝΙΑ

Χωριάτικες Ιστορίες

Ο Μπάμπας Μήτρος

Η επαρχιακή εφημερίδα «Φλόγ» μεταξύ των άλλων και των κριτικών χαρακτήρων αγγέλλει με πολύπληθεις αναγνώσεις ήμων, ότι ο εγκρίτος και συμπαθής συμπολίτης και φίλος ή μόν κ. Μήτρος Τσερλιάνγκος ή Τσαλαπάτας χωροφύλαξ, μετά 21 ετών ευδίκιμον υπηρεσίαν, προηδιδόσθη εις τον επίσημον δαθμόν των υπενωμοτάχων. Απειρα συγχαρητήρια και εύχας. Οι απειροπληθείς φίλοι του.

Ο Μπάμπας Μήτρος, όπως ήτο γνωστός εις όλη σχεδόν τη χωροφυλακή, εώρτασε το γεγονός μεγαλοπρεπώς στη γειτονική ταβέρνα και κάθε φορά που το μάτι του έπεφτε στο φαρδύ και γυαλιστερό γαλόνι, εφώναζε θριαμβευτικώς: «Επί τέλους τη φόρεση την αφιλότιμη τη σαρδέλλα. Βάλε μια όκα ά κόμα Μολυντήρι». Έτσι έλεγαν ένα κατακίτινο και καχεκτικό παιδί από την αγρυπνια, που ήταν υπηρέτης στην ταβέρνα.

Ο Μπάμπας Μήτρος είχε 10 χρόνια άποσπασμένος στα γραφεία της Μοιραρχίας, όπου ξεσκόνιζε κάθε πρωί με ένα πούπουλο τα τραπεζία και τα καλαμάρια και έπληγαινε και τα έγγραφα στο ταχυδρομείο με το δίδλο της διεκπεραίωσης «ύπό μήλην». Τώρα όμως με τον προηδισμό δεν μπορούσε να μένει στην ίδια θέση. Δεν το επέτρεπε ο βαθμός. Και διωρίσθη άστυνομικός στο Στανχωρί.

Η πρώτη του δουλειά, μόλις έφθασε στο Στανχωρί, ήταν να δοκιμάσει τα κρασιά του τόπου, από τα όποια έμεινε κατενθουσιασμένος. Απεφάσισε όμως να βάλει σε τάξη πολλά πράγματα του χωριού και μάλιστα τα γουρούνια από την έξης αϊτία.

Μιά Κυριακή, ο Μπάμπας Μήτρος φρεσκοαλλογμένος φρε σκευορισμένος, καθότανε στο μοναδικό μαγαζάκι του χωριού, στον ίσκιον του πλατάνου και συνεζήτηε για το έλαφο ή θα ρειά σκάφη του Έλληνικού στόλου, ζήτημα το οποίον τότε ήτο της ημέρας εις τις εφημερίδας. Η γουρούνια του Γκαθουρι χάλι, αφού κολιόσθη κάμποσο στο βούρκο που ήταν δίπλα στο μαγαζί δεν ξέρω από ποιά ιδιοτροπία της ήρθε και έβρισθη στο χιονίτι παντελόνι του Μπάμπας Μήτρον. Το ό ποίον είχε φτιάσει «έπ' ευκαιρία» του προηδισμού και το έκαιμεν έλεεινός.

Έξω φρενών ο Μπάμπας

Μήτρος έδωκε τον λόγον της στρατιωτικής του τιμής, ότι ή θα περιορισθούν τα γουρούνια ή θα τα εξοντώσιν. «Θά σας φάη ή πέννα, βρωμογούρουνα»! έμουρμούριζεν ο Μπάμπας Μήτρος.

Την άλλη μέρα έφερε μόγος του και εκόλλησε στον πλάτανο την έξης άστυνομική διάταξη.

«Ημείς διευθυντής της άστυνομίας Στανχωρίου και των περιχώρων διατάσσουμεν.

1) Απαγορεύεται εις τους χοίρους (γουρούνια) άμφοτέρων των φύλων να περιφέρωνται μόνοι και άνευ συνοδείας εις τις όδους της πόλεως ήμερας τε και νυκτός.

2) Απαγορεύεται εις τους χοίρους (γουρούνια) να κυλιώνται εις τον βούρκον και έπειτα να πλησιάζωσιν εις ανθρώπους και μάλιστα άστυνομικά όργανα, όταν ταύτα φέρωσι την με γάλιν στολήν των.

3) Απαγορεύεται εις τους χοίρους (γουρούνια) να άποια τώσιν εις τα δημόσια μέρη και τις πλατείας. Επιδέχεται το τοιούτον εντός ώρισμένων μερών (άποπάτων).

4) Απαγορεύεται εις τους χοίρους (γουρούνια) να σκάπτωσι με τα ράμφη των τους δρόμους και τις πλατείας.

Πας χοίρος, ό όποιος θα συλληφθί έπ' αυτοφώρον παραβαίνων την παρούσαν θα ύποστη τις συνεπίεις του Νόμου.

Εγένητο εις Στανχωρίω τη 8 Ιουλίου 18...

Ο διευθυντής της άστυνομίας Στανχωρίου και των περιχώρων Μήτρος Τσερλιάνγκος ή Τσαλαπάτας.

Αλλ' έίτε τα γουρούνια στο Στανχωρί δεν ήσαν φιλόνομα, είτε ο Μπάμπας Μήτρος ήταν πολύ έπικικός, τάς δεν έπληθε. Τα γουρούνια μετά και άνευ συνοδείας εγύριζαν μέσα στους δρόμους έκαμνον εκεί με όλη την ήσυχία τους τις ανάγκας των και εαπλανόσανε με ήδονή μέσα στο βούρκο.

Ένα βράδυ ο Μπάμπας Μήτρος γύριζε μεθυμένος στην άστυνομία και καθώς περνούσεν έμπρός από το σπίτι της Παναγιούς του Καρακώστα, παραπίπτησε και κολιόσθη στη λάσπη. Όλο το άπόγευμα έδραχε και ή γουρούνια της Παναγιούς είχε καλλιεργήση με μεγάλη έπιμέλεια το δούμο. Όταν ο Μπάμπας Μήτρος εκολιόσθη κανονικά, και το

Αίσώπειοι μύθοι

Λύκος και γερανός

Κάποιου λύκου το λαιμό, ένα κόκκαλο είχε φράξει, κι' ό καλός σου από πνιγμό κόντευε να τα τινάξει.

Μα για τύχη του καλή— να, ένας Γερανός στο πλάι— και ό Λύκος του μιλεί και βοήθεια του ζητάει:

—Γερανέ μου να γαρής, έλα, πριν τα κακαρώσω βγάλ' το κόκκαλο άν μπορείς και ρεγάλο θα σου δώσω.

Μέσ' στού Λύκου τα λαιμά

σπουδαιότερο πασαλειφθηκαν και τα γαλόνια!

Σύν εξύψησε το πρωί ό Μπάμπας Μήτρος. Θυμήθηκε με όλο το μεθύσι, που είχε, που ήταν και τί έπαθε. Και μιά και δυό στο σπίτι της Παναγιούς.

«Μωρή σακαφλώρα, καρακάς, δεν μαζεύεις τη βρωμο γουρούνια σου που σου μοιάζει! Δεν εδιάδασες, μωρή, την άστυνομική διάταξη; Θά σου δείξω εγώ και σένα και αυτής της άτιμης». Κ' έδειξε τη γουρούνια εαπλωμένη με άδιαφορία στην αΐλη.

Αλλά ό άντρας της Παναγιούς δεν άστενεότανε. Όταν το βράδυ ήρθε από το χωράφι και έμαθε τα διατρέξαντα, τραβέει μιά καταγγελία στην είσαγγελία ότι ό Μήτρος Τσερλιάνγκος ή Τσαλαπάτας εξύβρισε τη γυναίκα του «σακαφλώρα και καρακάς».

Ο ύπογραμμάτης του Πρωτοδικείου, συνθησισμένος σάν μηχανή διό τοιαύτα, έγγραφε στον άστυνόμο Στανχωριού να κάμη άνακρίσεις.

Σύν κεραμίδι έπεσε στο κεφάλι του Μπάμπας Μήτρον ή καταγγελία. «Ακούς στην άρχή του σταδίου μου να πώω κατηγορούμενος! Άχ τι μου φτίσαν αϊτή τα βρωμογούρουνα! Δεν φάνει που με λάσπωσαν, με έβουσαν τώρα και στο «εδώλιον» νηη κατηγορούμενου!».

Επείτα έβωσε να γίνουν οι άνακρίσεις και μάλιστα κανονικά. Επήρ' λοιπόν μιά κόλλη χαρτί, εκθέσθησε στο τραπέζι και ήρχισε την άνάκρισι:

«Πώς ονομάζεσαι;

«Μήτρος Τσερλιάνγκος ή Τσαλαπάτας.

«Πού εγεννήθης και πού κα

το κεφάλι, εκείνος μπάζει, με το ράμφος πολεμά και το κόκκαλο του βγάξει.

—Τό ρεγάλο δός μου, ντέ! λέει του Λύκου, αίντε γιά (σου).

Και αυτός:—«Βρέ κουτελά είσαι, λέει, με τα σωστά σου;

«Μωρ' δεν φτάνει που γερός βγήκες από Λύκου στόμα, μόν' γυρεύεις σοθάρως κι' άλλη πληρωμή ακόμα; (Παράφρασις 1918)

Κ. Φ. Σκ.

τοίκες και πύσων έτών είσαι».

«Εγεννήθηκα στην Καστανιά και κατοικώ στο Στανχωρί ως έκ του έπαγγέλματός μου και είμαι 49 έτών.

«Έχεις καμμίαν συγγένειαν με τόν κατηγορούμενον;

«Όχι, άπλως γνωρίζω του τον.

«Πώς ύδρισε την Παναγιού Καρακώστα;

«Ο διευθυντής της άστυνομίας Στανχωρίου και των περιχώρων έδωκε την παρά πέρα άστυνομικήν διάταξιν, αλλά ή Παναγιού Καρακώστα δεν συνεμωφώθη, ήρθε και την χοίραν της να σκάττη με το ράμφος της τον δρόμον. Διερχόμενος λοιπόν την νύκτα υπό το σκότος, έπεσε εις τις λάσπας και έλέρωσεσιν την στολήν μου και πρό παντός τα ό ματα της ύπηρεσίας και του βαθμού μο, ίσως δε και το στέμνην του πληκίου. Την έπιμένον ήμεραν έν βρασμό ψυχικής όρμης εύρισκόμενος, κατήγγειλα την πράξιν εις τόν άστυνόμον ό όποιος της έκαμε δριμυτάτας παρατηρήσεις.

«Άλλο τι έχεις να προσθέσης, και γράμματα γνωρίζεις;» «Όυδέν και γράμματα γνωρίζω».

«Ετσι έτελείωσεν ή άνάκρισις του κατηγορούμενου Μήτρον Τσερλιάνγκου ή Τσαλαπάτα γενομένην υπό του διευθυντού της άστυνομίας Στανχωρίου, και των περιχώρων έξοχωτάτου κ. Μήτρον Τσερλιάνγκου ή Τσαλαπάτα υπενωμοτέ» του της Χωροφυλακής (1918)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

«Επείτα έβωσε να γίνουν οι άνακρίσεις και μάλιστα κανονικά. Επήρ' λοιπόν μιά κόλλη χαρτί, εκθέσθησε στο τραπέζι και ήρχισε την άνάκρισι:

«Πώς ονομάζεσαι;

«Μήτρος Τσερλιάνγκος ή Τσαλαπάτας.

«Πού εγεννήθης και πού κα

Χρονοφωφία

Ο φίλος

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Όλος ό κόσμος έχει, άλλος το θεατρό του, άλλος τόν κινηματογράφο, μιά σινεμά, μιά διάλεξη και επί τέλους το καφενείο του για να περάση την ώρα του και να ξεχάση τα βήσανα, τις πίκρες, τις στενοχωρίες του. Ένας φτωχός ζητιάνος, ή ολήτης όμως ή και άπλούστατα άπομαχος της ζωής, που περνά σε μιά τρύπα, σε μιά καλύβα σπινθήνια τα τελευταία χρόνια μιας άτυχημένης ζωής και βουνίγει τις τρύπες και τ' άνοίγματα με κομμάτια τενεκές, μαζεύοντα στα σκουπίδια, στα περιχώρα χυμένα, κατάνομος, δίχως συγγενή κανένα ή φίλο και που άνικανος πιά για δουλειά τρέφεται με τ' άποκυρματά των ψωμιών των γετώνων και τ' άποφάγι— αυτός πώ; θέλετε να περάση τη μερα του, και πώς να νοιώση πως βρίσκεται κάποιος που τον προσέχει και μπορεί να του χαρίζη κι' ένα κομματάκι άπ' άντίπη, του την έχει ξεχάσει όλοτελ, πιά σε τούτη τη ζωή από τις μέρες των άνθρώπων :

Αν βρίσκονταν όμως τέτοιοι άνθρωποι, άνάπηρα κι' άνικανοί για κάθε δουλειά, νέστοι που περιμένουν τις μέρες, τις ώρες και τις στιγμες τις μετριμένες άπ' τόν άνιστο φεβρομετρητή, υπάρχουν και σκύλοι που ζουν με τις ζέες κι' άπαράλλαχτες συνθήκες, όμως, μενοι, κακομοιρισμένοι, αλήτες, που μπορεί να γεννήθηκαν έτσι ή μπορεί να ζήσανε και καλλίτερες μέρες, για να φαίνονται οι τελευταίες τους άκόμη πιο σκληρές κι' άβάσταχτες.

Η κοινή Μοίρα φέρνει σιμά τόν ένα με τόν άλλο τους άδικημένους. Λοιπόν ό άπόκληρος κι' άπόμονος γέρος βρήκε το φίλο, το σύντροφο και συναγωνιστή στον σκληρόν άνάνα σ' ένα σκύλο από κείνους που τριγυρνάνε δώο στα μακρινά χωράφια, στις άκρες της πολιτείας, σκαλίζουν τα σκουπίδια, βρίσκουν ένα ξερό κόκκαλο, και νηη μονάχη απόλαυσι της ζωής τους το ρακάνει. Βγάδουν τα ρέστα της ούσίας κι' ύστερα εαπλώνονται στη ρίζα κάποιος ξερολιθιάς καίκουμουνται έλευθεροί άμείωντοι και μακρύνά άπ' την πολιτεία, όπου βρίσκοντο οι κακοί άνθρωποι, που τυραννούν Βασανίζουν και θανατώνουν χωρίς λόγον κι' άφοιη ή άνάχη σκυλιά και τ' άλλα ζωντανά !

Η γνωριμία έγινε σιγά σιγά, και με τόν τρόπο που έβρουν οι σκύλοι να την πιάσουν. Το τετράποδο ζέτασε τόν άνθρωπο ζύγισεσιν την καρδιά και τη διάθεσι. Δυό και τρεις και πότερες μέρες, με προσφιλιά, ήν ή ύποψία, κι' όσα είδε πώς δεν έχει να φοβηθί τίποτε άπό τόν όμοιό του, ζύγισεσιν την καλύβα όσούστης, κατασκό-

πευσε μέσα, και πείσθηκε πώς δεν θέλουν το κακό του, πώς θέλουν τη συντροφιά του, υπήκε δειλά και δισταχτικά, και δέχθηκε το πρώτο χαιδεύμα στο κεφάλι άπ' το τρεμουλιάρικο γεροντικό χέρι !

Αυτό ήταν όλο. Η φίλια κι' ή άγάπη πιάστηκαν γερά, έλικρινά τόσο, όσο δεν πιάνεται άναμεταξύ στούς άνθρώπους ποτέ.

Ένα ρέστο άπό τα ξεροκόματα χωρίς να φάνησιν και να σκαλίζης για να το βρής, δεν είναι και μικρό πράμμα σε τόν τόν κόσμο. Μα, κι' ό άλλος, ήθελε να περάση την ώρα του. Δίνω μ' και συ πρέπει να δίνης. Άλλη άρχή άπαραύστη που ρίζωσε τ' αυτό τόν κόσμο.

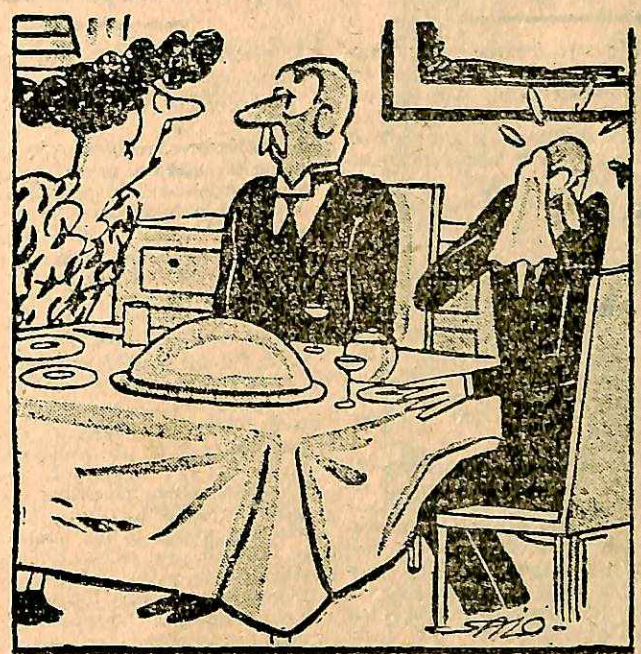
Θά λαβαίνης το κομματάκι σου—είχε πη στο έξυπνο ζω, —μα θα μάθης να κάμης και το σούζα σου θ' άνοίγης το στόμα και θα περιμένης. Θά περπατάς με τα δυό πισινά όπως οι κακοί άνθρωποι. Θάρχεσαι σιγά σιγά, μπροστά μου, μ' ευγένεια, με τρόπο και τότε θα το παίρνης για πληρωμή σου.

Κι' ό σκύλος που κατάλαβε φαίνεται πώς κι αυτό είνε άπό τ' άπαραίτητα για να περάς λίγο καλά σ' αυτή τη ζωή, τώκαμε κι' αυτό. Γυμνώσθηκε άπ' το γέρο έμαθε καλά τη σούζα του και το πεποότητα στα δυό πόδια, όπως ό άνθρωπος για να πετύχη κάτι παρόμοιο, μαθαίνει και περπατάει στα τέσσερα. Έκαμε μικρά μικρά δήματα κουνώντας και τα μπροστίνη σά να παρακαλούσε, να ευχαριστούσε κι' έπειτα δέχονταν το ξεροκομματό. Και ή βίζιτα γινόταν κάθε μέρα με τόν ίδιο τρόπο, την ίδιον ώρα. Και μιά φίλια δέθηκε σφιχτά μέσα σε μιά καλύβα με σάπια σανίδια και τενεκές.

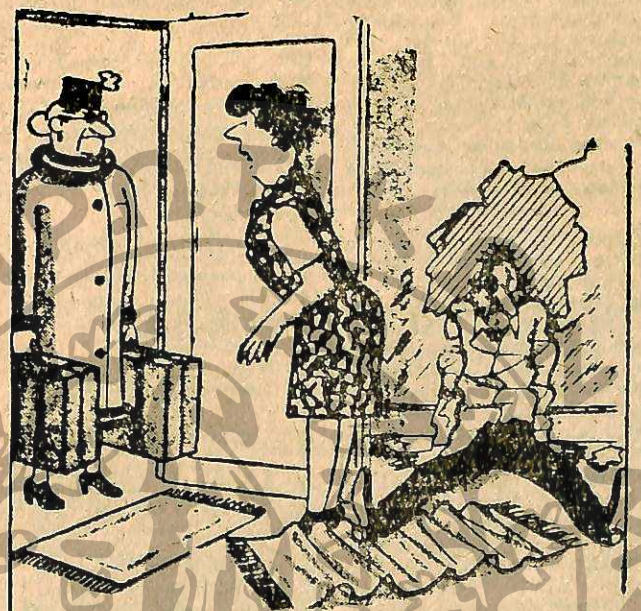
Μά όλα τα πράγματα σ' αυτή τη ζωή έχουν ένα τέλος. Ένα πρωινό άνοιξιάτικο, ό γέρος κύτταξε όλόγυρα την άπεσαντη πρασινάδα, το χαιρέτισμα της γής: κύτταξε τόν γαλάζιον ουρανό άσυννευστο καίγαλνιο ώσφράνθηκε τις εύωδίες των χωρifiών επάνω στον όργασμό τους κι' ύστερά γύρισε στο καλύβι. Εαπλώθηκε σ' άχυρένιο στρωσίδι του, γύρισε το πρόσωπο κατά το σινιδένιο τοίχο, και παρέδωσε την ψυχή του ίσως σε καλύτερους κόσμους εκεί που δεν βασανίζονται ούτε οι σκύλοι ούτε οι άνθρωποι.

Οι γατόνιοι κάνανε έσανε τόν φρόντισαν, οι ψυχώκανε γυναίκες είδοποίησαν την Άρχή, και δηλώσαν σ' αυτήν, ότι τ' όνομά του ήταν μπάρμης Νικόλας. Τίποτ' άλλο. Δέ χρειάζεται κι' άλλο, για να υπή κανένας μέσα στο μεγάλο άνοιγμα και να μην τόν είνε

Συζυγία και άβρότητες

Η οικοδέσποινα (στον προητάμενο του συζύγου της): — Δεν είναι ανάγκη να κατεβάσετε μιά όκα μούτρα!... Είπαμε βέβαια, να σας κάνουμε το τραπέζι, αλλ' ανάλογα με τις δυνάμεις μας... Είνε τόσο γελοίος ό μισθός που δίνετε στον άνδρα μου!...

— Καλώς ώρισες, μαμά! Τώρα ακριβώς έλεγα στον Γιώργο να έλθη στον σταθμό να σε πάρη!...

τά σκυλιά, εκεί όλόγυρα. Ούτε ή Γή ούτε ό Ουρανός ζητάνε άνόματα. Ηθεε ή παληκάς σ' ήρθε κι' ή ξεδαμμένη νεκροφόρα. Είπε κι' ό παπής γάρισμα τις εύχες. Κανένας δεν ήταν για να ακολουθήση από πίσω !

«Έξαφνα... ανάμεσα άπ' τα χωράφια φάνηκε ένα κεφάλι με τεντωμένα αυτιά. Βγήκε σιγά σιγά φοβισμένος άπ' τους λίγους μαζωμένους άνθρώπους, στριφογύρισε παραφλακτικά τη καλύβα και την ώρα που σήκωναν το γέρο να τόν βάλουν στην παληκάσσα, μυριάσθηκε, ώρθώθηκε στα δυό πισινά, και κινώντας τα μπροστίνη, όπως είχε μάθει, ακολουθήσε έτσι με μικρές περπατησιές, το λείψαν. Επειτα έπεσε στα τέσσερα και πήρε τρέχοντας από πίσω τη νεκροφόρα, ως πού χάθηκαν στη στρόφη του δρόμου...

Καθένας, ότι μπορεί προσφέρει σε τούτο τόν κόσμο. Τίποτ' άλλο !

ΛΑΥΡΑΣ

Ο ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑΣ

Είς την εποχήν μας, εποχήν της εύκολου επιτυχίας και προσωπολατρίας, όλοι αϊ μετριότητες και άσημότητες, κοσμούν καθημερινώς με τὰ δνόματά των, και τὰς φωτογραφίας των, τὰς στήλας των εφημερίδων και περιοδικών, και προσπαθούν να κατακτήσουν τὸ Κοινόν όχι με τὴν πραγματικὴν των ἀξίαν, ἀλλὰ με τὸν θόρυβον καὶ τὴν ρεκλάμαν. Αἱ ἀληθινὰ όμως ἀξία, αἱ πραγματικοὶ ἐργαταὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς διανοήσεως οἱ μύσται τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἔχουν ὡς ἀξίωμα τὰν τὸ «ἐργάζου ἐν ἀφανεῖα».

Εἰς τὸ πεδίον τῆς μουσικῆς Τέχνης καὶ τῶν Γραμμάτων ἀκομή, συναντῶμεν ἕνα εὐχρὸν τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἐπιδείξεως τὸν σεμνὸν ἱεροφαντὴν μετῆ των ἀκούραστων μελετῶν τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς, ὁλῶν τῶν ἐποχῶν, τὸν κ. Ιωσήφ Παπαδόπουλον, τὸν ἐμφανέζομενον ὑπὸ τὸ καλλιτεχνικὸν ὄνομα Ἰωσήφ Γκρέκας.

Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσωμεν καὶ πῶς νὰ τελειώσωμεν προκειμένου περὶ τοῦ πολυετοῦ τούτου καλλιτέχνη καὶ τοῦ πολυσχιδοῦς ἔργου του; Πῶς νὰ τὸ ἀναλύσωμεν καὶ παρουσιάσωμεν εἰς τὸ Κοινόν; Θὰ περιορισθῶμεν κατ' ἀνάγκην εἰς ἀπλὴν ἐξιστόρησιν τῆς δράσεως τοῦ καλλιτέχνη, διότι ἡ ἀνάλυσις ἐνὸς τοιούτου ἔργου, προϊόντος ἰδιοφυΐας καὶ μακρῶν μελετῶν, θὰ ἐκτοξεύετο ἰδιαιτέρως μονογραφίαν.

Πειραιώτης ὁ κ. Γ. Γκρέκας διετέλεσε κατ' ἀρχὰς μαθητὴς τοῦ Πειραιῶ καὶ Ὁδείου καὶ ἔλαβε δίπλωμα συνθέσεως ἀπὸ τὸν πρῶτον τῶν Ἑλλήνων μουσουργῶν, ἀείμνηστον Γεώργιον Λαμπέλετ, μεταβάς δὲ βραδύτερον εἰς Γερμανίαν, καὶ Τεχνοσολοκίαν, ἐτελειοποιήθη ἐκεῖ καὶ ἐπιστρέψας παρουσίᾳ σὺν σωρίαν ὀλῶν συνθέσεών του, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ «Ναυτικὰ Τραγούδια», Ἐπίσης διάφορα κομμάτια διὰ πιάνο, καὶ ἄλλα εἰς ὀρχήστραν. Ὑπηρετήσας εἰς τὴν μουσικὴν τοῦ Β. Ναυτικοῦ ὑπὸ τὸν μακαρίτην Μιχ. Σπινέλιν ἐμπνέεται κατ' ἐξοχὴν, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν θάλασαν. Μεταξὺ τῶν συνθέσεών του ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὠραϊότερα καὶ ναυτικὰ τραγούδια ὅπως τὰ: «Μαῦρο καράβι», «Μὲς τῆ νύχτα τῆ βαθεῖα», «Ὁ μαῦτος», «Ὁ γρίπος», «Τὸ νησί», τὴν περίφημην Βαρκαρόλαν τοῦ Μαλακάση ἐκ τῆς συλλογῆς «Ἀσφάδελα», διὰ μὲτῶν χορωδίων, καθὼς καὶ τραγούδι τοῦ Πειραιῶτου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ, ἀείμνηστου Ἀντ. Θ.

Σπηλιωτοπούλου, ἐκ τῆς συλλογῆς του «Θαλασσινα», τὴν «Τρικυμίαν», τὴν «Καταιγίδα» κλπ.

Βραδύτερον συνθέτει τὴν μουσικὴν ὑπόκρουσιν διαφόρων ἀρχαίων τραγουδιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ «Πέρσαι», ἡ «Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι», ἡ «Ἡλέκτρα» καὶ τὸ σατυρικόν δράμα τοῦ Εὐρυπίδου «Ὁ Κύκλωπας». Ἀλλὰ τὴν σειράν τραγουδιῶν ἐπὶ στίχων Πειραιωτῶν ποιητῶν, τὸν Πορφύρα Στρατήγη, Χατζάρα, κ. ἄ. Ἐκδίδει κατὰ τὸ μὴ ναδίκον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μουσικὴν ἑλληνικὴν περιοδικὸν «Μουσικὰ Χρονικά» γράφει ἄρθρα περὶ μουσικῆς εἰς εφημερίδας καὶ περιοδικὰ, συνθετοὶ μουσικῆν δωμάτιον, καὶ τέλος ἀγωνίζεται σθεναρῶς ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς μουσικῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν ἀκούραστων μελετῶν Ἀρχαῖα καὶ ριπίτι ἰδέας προόδου, τασσόμενος ἀναφανδὸν ὑπὲρ τῆς ὑποστήριξεως τῶν νεῶν καλλιτεχνῶν, ἐκδίδων ἔργα τῶν κλπ.

Τὸ ἔργον του διακρίνει ἡ ἀπλότης καὶ ἡ πρωτοπία. Τὰ τραγούδια του εἰνε ἡ κυριώτερα τοῦ ἐπιτυχίας. Ἐκχωρίζουν διὰ τὴν ἀδιάσπαστον μελωδικὴν γραμμὴν τῶν τὴν ἐνδιαφέρουσων τεχνουργιῶν τῶν, καὶ πρὸ παντός τὸ ἑλληνικὸν τῶν χρώμα, τὸ ὁποῖον εἰνε δίδυτον εἰς αὐτὰ. Δι' αὐτὸ ὁ Γκρέκας θεωρεῖται ὡς εἰς τὴν ἀντιπροσωπευτικώτερον Ἑλλήνων συνθετῶν.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΣ

ΝΕΕΣ

Ἑκπτώσεις

στὴν Ἀποθήκη

ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!

1 Χρυσόσηπλιωτισμένη 1

Γυναικ. Μεταξωτὸς Δρ. 3900	
Γυν. φίλε Μεταξωτὸς » 4300	
Γυν. Μπαρολέ εἴσα » 2500	
Κολύττες » 1800	
Κομπινιζόν » 5500	
Κομπ. ζερσὲ εἴσα » 8500	
Κομπ. ζερσὲ διπλὸ » 10000	
Κομπ. σαρκὲ εἴσα » 14500	
Κομπ. σαρκὲ λου » 18500	
Κασκοσὲ μάλλινα » 18500	
Ὑποκ. μὸδερ. ἔστρα » 14500	
Ὑποκ. ποιὸτ. ἀρίστη » 18500	
Φανέλλες » 1800	
Φαν. μαλλοδέσιμ. » 18500	
Κάλτσες ἀνδρ. σκέτες » 1200	
Κάλτσες γυν. σινέ » 1600	
Σοσόνια γυναικ. » 1500	

Καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη με μὲ κρὸ ἐλάττωμα στὴ μισή τιμή, Πώλησις λιανικὴ καὶ χονδρικὴ.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 6

ΤΟ ΑΥΡΙΟΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Η ΑΣΤΑΘΕΙΑ

«Ὡστε ἐξίστασθαι πάντας, καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας, ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν» (Μάρκ. Β' 11-12). Λόγω τοῦ μεγάλου συνωστισμοῦ περὶ τῆς οἰκίας ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκετο ὁ Ἰησοῦς, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τοῦ Παράλυτου τῆς σημερινῆς περικοπῆς, ἀφῆρσαν τὴν στέγην τῆς οἰκίας καὶ κατεβίβασαν τὸν κρᾶββατον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ παράλυτος. Μετὰ δὲ τὴν ἄσιν, ἔκστασις κατέλαβε ὅλους τοὺς παριστάμενους καὶ δόξαν ἀνέπειψαν εἰς τὸν Θεόν, λέγοντες ὅτι ποτὲ δὲν εἶχον ἰδῆ παρόμοια πράγματα.

Αὐτὰ συνέβησαν εἰς Καπερναοὺμ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Αὐτὰ καὶ διάφορα ἄλλα θαύματα, μαζὶ με τὴν νέαν διδασχὴν, ἡ ὁποία προεκάλεε θάμβος καὶ ἔκστασιν γενικὴν, ἔκαμαν μετ' ὀλίγον χρόνον, ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀπὸ Καπερναοῦμ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνθηροισμένοι εἰς Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ Πάσχα, νὰ προσβῶν εἰς τὴν ὁλῶν αὐθόρμητον θριαμβευτικὴν ὑποδοχὴν τοῦ Ἰησοῦ καθημένου ἐπὶ πύλῳ ὄνου καὶ εἰσερχομένου εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα.

Ἀλλοίμονον διὰς! Οἱ ἐν ἔκστασι, διατελοῦντες, οἱ τεθαυμαζόμενοι ἀπὸ τὰ θαύματα, οἱ καταγοητευμένοι ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν, οἱ εὐπηρετημένοι ἀπὸ τὰς ἰάσεις καὶ τὰς δωρεάς, ἴσως-ἴσως δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ θεραπευθέντες παράλυτοι, τυφλοὶ, ξηροὶ καὶ λεπροὶ, ὅλοι αὐτοὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔκρᾶζον ἐν μανίᾳ πρὸς τὸν Πιλάτον: «Ἄρον, ἄρον, σταυρῶσον αὐτόν!».

Μεγάλῃ εὐκαιρίᾳ, ἀγαπητοί, πρὸς διαπίστωσιν τῆς λαϊκῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ἀσταθείας. Τί ἐκρεῖσθη τάχα διὰ νὰ λησμονηθῇ ἕνα τῶν πρόσφατον παρελθόν πληρὲς εὐπορίας ἐκ μέρους τοῦ Ἰησοῦ, πλήρες σποργῆς, πλήρες παραδόξων καὶ προσηφάνων γεγονότων; Τί συνετέλεσε διὰ νὰ φανῇ ὁ λαὸς ἐκείνος ἀμνήμων καὶ τῶν προφητιῶν τῶν ὁποίων ἐβλεπε πληρουμένους καὶ τῶν ἐπαγγελιῶν, αἱ ὁποῖαι, εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἶχον καταστῇ πραγματικότητες; Μὴ δὲν ἀνεμὸν ἐναγωνίως Μεσσίαν; Μὴ δὲν ἰκέτευον καθημερινῶς ὅπως ὁ Κύριος ἀποστείλῃ λῦτρον εἰς τὸν λαόν αὐτοῦ;... Καὶ όμως, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ἐκείνης δίκης, τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν, ἡμελήθησαν, ἐτέθησαν ἐκποδόν, παρεγράφησαν, ἐκρῦνθησαν ἄκυρα. Λύσση κατέλαβε τὸν λαόν ἐκείνον, δῖμα ἀκόρεστος κακουργίας, μανία αἵματος, αἵματος ἀνάμου, αἵματος δικαίου...

Ὁ μελετητὴς τῆς ἱστορίας, ποσάκις ἀληθῶς βλέπει, ἐπαγαλμαθὸν γεγονός, κατὰ τὰς διαφόρους φάσεις αὐτῆς, τὸ δραματικὸν γεγονός τῆς λαϊκῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ἀσταθείας! Ποσάκις παρατηρεῖ τὰς ἀδικαιολογήτους αὐτὰς μεισιπτώσεις τὰς ἀνεξηγήτους αὐτὰς μεταστροφάς, τὰς παραδόξους αὐτὰς ἐναλλαγὰς, τὰς ἐγκληματικὰς αὐτὰς ἀσυνεπείας.

Ὁ Σωκράτης, εἰς τὸν μετὰ τοῦ Κρίτωνος, ἐν τῇ φυλακῇ διάλογόν του, ἐκφέρει πικρότατον ἄφορισμὸν περὶ τοῦ φαινομένου τούτου. «Καλὸν θὰ ἦτο, λένει, οἱ πολλοὶ νὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν τὰ μέγιστα κακά, διὰ νὰ εἶνε ἱκανοὶ νὰ πράξουν καὶ τὰ μέγιστα καλὰ. Διότι, οὔτε φρόνιμον, οὔτε μὴ φρόνιμον δύναται νὰ πράξουν, ἀλλὰ κάμνουν, ὅ, τι τύχη. Ναι βέβαια! Ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τοῦ Σωκράτους, μετὰ τὴν σοφίαν, βασανίζεται ἐν τούτοις ἀπὸ ἑνα μέγα κενόν, ὅ ὅθως εἶνε ἀγνωστος, καὶ λατρεύεται ὡς ἀγνωστος ἐν Ἀθῆναις, αἱ περὶ αὐτοῦ δοξασαὶ ἀλληλοσυγκρούονται, εἰς τὰς θεωρίας τῶν διαφόρων φιλοσόφων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ὁ δὲ Πλάτων κηρύσσει ὅτι μόνον τὸ θεῖον ἔλεος τὸ ὁποῖον μοντεύει δύναται νὰ φωτίσῃ τὴν ἀνθρωπότητα, δι' ἀπιστολῆς εἰδικῷ ἀπεστολήμενον.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως καθ' ἣν ἦλθεν ὁ Εἰδικὸς αὐτὸς Ἀπεσταλμένος, τοῦ ὁποίου τὴν ἔλευσιν ἐθεώρει τὸσον ἀναγκαῖον ὡς Πλάτων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπληρώθη τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον πορουσίζετο πᾶσα, ἔστω καὶ ἡ ἀνωτέρα ἠθικὴ παλαιὰ διδασκαλία, διὰ τοῦ μεγάλου Διαννέματος τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης, δὲν δικαιολογεῖται πλέον ἡ Ἀνθρωπότης παραπαίουσα, φερούμενὴ τῆδε κακείᾳ ἀνευ πηδαλίου καὶ καθιστομένη ἔρριπον τῆς δημαγωγίας καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἀστάθεια αὐτῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἡ αἰτία τῶν περισσοτέρων καὶ μεγαλειτέρων δεινῶν τῆς. Δὲν δικαιολογούνται αἱ ἀδιὰκοποι καὶ ἀνεξηγήτοι αὐτὰ ἐναλλαγὰς εἰς τὰς σκέψεις, τὰς ἰδέας τῆς φρονήσεως καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἐπὶ τῶν κεφαλαιωδῶν ζητημάτων, ἐπὶ τῶν αἰώνιων ἀξιών, ἐπὶ τῶν ἀπαρρησλεύτων Νόμων, τῶν ὁποίων καθημερινῶς διαπιστοῦται τὸ ἀπαρασάλευτον καὶ τὸ ἀναλλοίωτον.

Ἀλλ' ἐλέχθη ἤδη, ἡ Καινὴ ἐκείνη διδασχὴ, εἶνε ὁ ἀποδοκιμασθεὶς λίθος, ἡ ἀπρὸχαιωμένη σχολαστικότης, ἡ ἀνέφικτος ρυτίτις. Καὶ όμως ὕστερα ἀπὸ κάθε ὀλισθημα γενικὸν τῆς Ἀνθρωπότητος, ὕστερα ἀπὸ κάθε τρικυμίαν, ἀκούομεν ἀπεγνωσμένας πανταχόθεν κραυγὰς, ἀπὸ ἐπιστήμονας καὶ ἀμαθεῖς, ἀπὸ ζηλωτὰς καὶ ἀδιαφόρους, ἀπὸ μεγάλους καὶ μικροὺς, ὅτι μόνον ἐν τῇ Καινῇ ἐκείνῃ Διδασχῇ ἔγκειται ἡ σωτηρία. Διὰ τὴν δὲν σπευδόμεν πρὸς αὐτήν;

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗΣ

Ἀπέθανεν
ὁ «Βασιλεὺς
τῶν Ἀλητῶν»!

Τὸν περασμένο μῆνα πέρασε στὸ Νηρόμπουρ τῆς Ἀγγλίας ὁ βασιλεὺς τῶν ἀλητῶν Οὐίλλιαμ Ἐρνεστ Μπρουνσβαῖν. Ὁ περίεργος αὐτὸς τύπος, ἀφού εἶνε δυὸ φορές νυθωδὸς πλούσιος ἐχάρισε καὶ τὶς δυὸ φορές τὴν περιουσίαν του στοὺς φτωχοὺς! Ἀλλ' αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἰδίαν μονάχα ὅση ἀπὸ τῶν πολλῶν πού εἶχε ὁ ἐκκεντρικὸς αὐτὸς τύπος. Ὅπως γράφουν τὰ ἀγγλικά φύλλα, τὰ 35 χρόνια τῆς ζωῆς του ὁ Μπρουνσβαῖν τὰ πέσσε πεζοπορῶντας, μετὰ τὸν ταξιδιωτικὸν σάκκο τὸν ἔφερε. Συμφωνοῦν τὶς ἀφηγήσεις τοῦ ἰδίου, ἀλλὰ καὶ τὶς βεβαιώσεις πολλῶν προσώπων, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς μετὰ τὸ παύσην ὑπὸ (1.95 μ.).

Διήνυσσε πεζοπορῶντας, στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴ Νότιο Ἀμερικὴ 75.000 γιλιόμετρα.

Ἡ μόρφωσίς του ἦταν ἐξαιρετικὴ. Μιλοῦσε ἐπὶ γλώσσας καὶ ἤξερε τὴν ὀγκύ ὅλων τῶν Πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ ζωὴ του εἶνε ἕνα ἀληθινὸ μυστήριον. Ἐγνώρισε τοὺς ἀπαχθῆς τοῦ Παρισιῦ, καὶ πλαστογράφησε πολλὰς φορές τὸ διαβητήριόν του γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ Χώρες ἐποῦ δὲν ἦεν εὐκόλῃ ἡ ἐξοδος.

Ἡ πιδ ἐνδιαφέρουσα μανία του ἦταν νὰ φυτεύῃ σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου δαυροσκηνίες. Ὡστε αὐτοὶ πού θὰ τῶνε στὸ μέλλον τοὺς καρποὺς τῶν, νὰ τὸν μακαρίζουν ἔστω καὶ ἂν δὲν γινώσκουν ποῖος ὁ φυτρεὺς αὐτῆς τῆς δαυροσκηνίας!

Ὁ Μπρουνσβαῖν γεννῆθηκε σ' ἕνα ἐγκοιταλεῖται μένο δαγόνι ἐκποδορῶν ἀπὸ πατέρα Ρώσσου καὶ μητέρα Ἀγγλίδας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ

ΜΕΤΕΡΑ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΩΡΑ 8.30' μ. μ.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

ΒΕΜΠΙ

Τυχίης τῆς.

Γὰ ἐλάχιστον εἰσιτήριον ἔχουν ἀπομείνει, πωλοῦνται εἰς τὸ ταμείον τοῦ θάτρου «Καλλιμαχία» Τηλ. 21.559.

Ἡ Θεσσαλονικὴ ἀπέκτησε
τὸν Ραδιο-Σταθμὸν τῆς
Ἑγκαίνια-λόγοι-Προσωπικόν

Μὲ ἐπιθλητικότητά ἐγίναν τὸ ἀπόγευμα τοῦ περασμένου Σαββάτου τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ μετὰ τὸν ὁποῖον ἐποικίσθη ἡ πρωτεύουσα τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ὁ Σταθμὸς ἐστέγασθη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδῶς Ντεσπερὸς οἰκίαν ὁποῦ ἄλλοτε τὸ ἐντεκνέριον τοῦ Στρατιώτου.

Ἡ λειτουργία τοῦ Σταθμοῦ ἤρχισε τὴν ὄψιν ἀκριβῶς νυκτερινὴν μετὰ Ἀγισμὸν ὁ ὁποῖος ἐψάλη χοροστατοῦντος τοῦ Ἐπισκόπου Ἀπαμείας κ. Σπυρίδωνος, τῆ συμμετοχῇ τῆς χορωδίας τοῦ Ἱεροῦ Νηοῦ τῆς Παναγίας Δεξιάς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μ. Χατζημηνά. Ἀκολουθίας ὡμίλησαν ὁ ἀνώτερος Συντονιστὴς Τύπου κ. Γ. Ν. Δρόσος καὶ ὁ ὑπουργὸς Βορείου Ἑλλάδος κ. Ροδόπουλος.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Θεσσαλονικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου κ. Ἀλ. Καζαντζή ἐξετέλεσεν ὠραϊότερον πρόγραμμα. Ἐπικολοῦντο δὲ ὀλίγα τοῦ συμβούλου τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ραδιοφώνου κ. Σ. Ἐλευθερίου, εἰς δὲ ἡ Χορωδία τοῦ Θεματικοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θεοφάνους ἐξετέλεσε ἐκλεκτὰς μουσικὰς συνθέσεις καὶ τέλος μετετέθησαν ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια.

Ὁ Σταθμὸς ἰσχύος 2 κίλωβάτ λειτουργεῖ εἰς μῆκος κύματος 373 μέτρων ἢ 804 χιλιοκύκλων, ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε δὲ ληφθέντα τηλεγραφεύματα δι' ἀπιστοῦτα, ὅτι ἀκούεται εὐκρινῶς μέχρι Λαμίας πρὸς νότον καὶ μέχρι Ἀλεξανδρουπόλεως πρὸς βορρᾶν.

Κάθε ἑπαινοὶ ὀφείλονται εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ἰδρύματος Ραδιοφώνου: Πέτρον Κριεζήν, Ἰωάν. Σιάσαν, Ἰω. Τσιφλιώτην, Ἰω. Κροντηρᾶν καὶ Κ. Ρηγιοπούλου, οἱ ὁποῖοι ἀπυστολάντες ἐξ Ἀθηνῶν πρὸ

τετραμήνου κατέβαλαν ὑπερανθρώπους προσπάθειάς διὰ τὴν διοργάνωσιν τοῦ Σταθμοῦ καὶ τὴν συγκρότησιν τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Διευθυντὴν τῆς ραδιολεκτρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου Τ. Τ. κ. Στ. Ἐλευθερίου εἰς τοῦ ὁποῖου τὰς ἀόκνους προσπάθειας ὀφείλεται ἡ ὅλη τεχνικὴ ἀριότης τοῦ Σταθμοῦ Θεσσαλονικῆς.

Ἡ διοίκησις τοῦ Σταθμοῦ ἀπετελεσθὲ ἀπὸ μίαν διεύθυνσιν καὶ 4 Τμήματα: τὸ δὲ προσωρινὸν προσωπικόν τοῦ Σταθμοῦ ἀπετελεσθὲ ἐκτῶν κ. κ. Ἡρ. Λεοντίδη διευθυντοῦ, Κ. Θεοφάνους τμηματάρχου Μουσικοῦ μετὰ βοήθον τὴν Κ. Φαναῖαν, Ἀλ. Γ. Δέλλον τμηματάρχον Γενικῶν Ἐκπομπῶν μετὰ βοήθον τὸν Π. Μαρινάκη, Σοφ. Γεωργίου προϊστάμενον Διόκοθνης, Β. Ζαχαριάδην τμηματάρχον Διαφημῶν μετὰ βοήθον τὴν Μάγδαν Ἀποστολίδου, Γραμματέα Ὑπηρεσιῶν τῶν

Ἀγ. Νηϊν. Διαχειρίσεως Ἡδὴν Δέδεν. Δακτυλογράφους προγραμμάτων Δροσάια Δημητριάδου, διοικήσεως Λιλή Καραβία καὶ Ταμιὰν Χαρ. Εὐαγγελίδην, Τεχνικὸν Προσωπικοῦ: Προϊστάμενος Ραδιοφωνικῶν Θαλάμων Κ. Βοσνιάκος, βοηθὸς Ἰω. Κυρὴς ραδιοτεχνίτης Δημ. Σαρραῖος, πετρελαίουμηχανικὸς Ἰω. Εὐσταθίου, προϊστάμενος Πομπῶν Ἀν. Λαλάκης, βοηθὸς Ν. Κολαΐτης Δημ. Χ.

Ὁ λόγος τῶν ὁποίων ἐξεφώγησεν ὁ ἐπὶ τοῦ Συντονισμοῦ Τύπου καὶ Πληροφωρίων κ. Γ. Ν. Δρόσος, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Σὰς μεταφῶν τῶν χαιρῶν σιμὸν τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Τύπου κ. Κ. Τσαλδάρου ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλαβον σήμερα ἐπὶ τὴν δημοσίαν τὴν ἐγκαίνιασιν τῶν ἐπίσημον

Ὁ Ἀν. Συντονιστὴς Τύπου-Πληροφορίων διευθυντὴς Ἀθηνῶν κ. Γ. Ν. Δρόσος ἐγκαίνιασιν τὰς ἐκπομπὰς τοῦ Ραδιοσταθμοῦ Θεσσαλονικῆς

Ραδιοσταθμὸν τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Εἶμαι ὑπερήφανος διότι εἰς ἐμὲ ἐλαχεν ἡ τιμὴ αὐτῆς καὶ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐνώσω μαζί μετὰ τὰς εὐχὰς του καὶ τὰς ἰδικὰς μου ἐλπίδας ὅτι συντόμως ὁ Ραδιοφωνικὸς αὐτὸς Σταθμὸς θὰ καταστῇ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα κύριος φορὸς ἐκπομπῆς καὶ εἰρηνικῆς ζωῆς, ὅπως εἶνε γενικὴ μας ἐπιθυμία καὶ κοινὸν τατὸν μέλημα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀπὸ σήμερον ἡ Θεσσαλονικὴ ἀποκτὰ μέσον ἐκφράσεως καὶ πληρεστέρως προβάλλει εἰς τὴν πανελληνίαν ζωὴν καὶ ὅπως καὶ ἀποτελεστικώτερον τρόπον ἐνισχύσεως τῆς δημοσίας ζωῆς τῆς ἡ ὁποία ὑποφέρει κυρίως ἐπὶ τὴν πλημμελεῖ ἐπιπολῶν μετὰ τὴν δημοσίαν ζωὴν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος.

Ἰκανὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς εἰς Θεσσαλονικὴν σημαίνει οὐσιαστικὴν κατάλυσιν τῆς ἀποστάσεως μετὰ τῆς καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Σημαίνει, ἀκοῦν περισσότερον, συνεχὴ καὶ ἀμεσὴν ἐπαφὴν μετὰ ὅλους τὸν Βορεῖον Ἑλλάδα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶνε περισσότερο Ἑλλὰς ὑπὸ κάθε ἄλλῃ φέρῃ καὶ περισσότερον Ἑλλὰς ἀπὸ κάθε ἄλλο τμήμα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Ἀκόμη περισσότερον σήμερον, μέσα εἰς μίαν τριμερῆ καὶ γοηστὴν Βαλκανικὴν, ὁ Ραδιοσταθμὸς Θεσσαλονικῆς εἶνε τὴν ἀξίαν τῆς μόνης ἀνὰ τὰ Βαλκάνια φωνῆς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς πραγματικῆς Δημοκρατίας. Εἰς τὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα διαπράττονται τῶν

Ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ προσωπικόν τοῦ Ραδιοσταθμοῦ Θεσσαλονικῆς. Εἰς τὸ μέσον ὁ Διευθυντὴς τῆς Ραδιολεκτρικῆς ὑπηρεσίας κ. Στ. Ἐλευθερίου

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 7

στιγμήν αὐτὴν εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος, ἡμεῖς, δὲν προκρίνεται βέβαια νὰ ἀπαντήσωμεν μὲ ἄλλα ἐγκλήματα. Ἀπὸ ἱστορικὴν συνέπειαν καὶ ἀπὸ πίστιν πρὸς τὸν Διεθνή Νόμον, εἰμὲθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀπαντήσωμεν μὲ πειθῶ καὶ ὄχι μὲ ἀντιπῆκον. Μὲ πολιτισμὸν καὶ ὄχι ἐκδίκησιν. Μὲ ἐπιχειρήματα καὶ ὄχι μὲ ψεύδη. Εἰς τὸν ἀγῶνα δὲ ἀκριβῶς αὐτὸν τὸν ἐπιχειρημάτων καλεῖται ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ παίξῃ ρόλον πρωτεύοντα ὁ Ῥαδιοφωνικὸς Σταθμὸς Θεσσαλονίκης.

Ἀπὸ ἐδῶ δίπλα ἀπὸ τὸν Λευκὸν Πύργον σύμβολον Ἑλληνισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ θὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τῆς παρθένου καὶ τῆς ἀληθείας, τῆς ἀληθείας ἡ ὁποία μόνη κάμπτει ὅποτε ἐσματοκτικὸς τὸ μῖσος καὶ τὸ ψεῦδος.

Ἀὐτὸν ἀκριβῶς τὸν ἀγῶνα διεξάγει σήμερον ἡ Ἑλλάς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα καλεῖται νὰ προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ὁ Ῥαδιοφωνικὸς Σταθμὸς Θεσσαλονίκης. Μαζὶ μὲ ἡμᾶς, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἑλληνας καλεῖται νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ γεμάτου καλῆν πίστεως κόσμου τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὑπερασπίσαμεν συνεχῶς ἐπὶ χιλιάδες χρόνια ἀπὸ Μαραθῶνος μέχρις Ἀλβανίας.

Ἡ μοῖρα τῆς Ἑλλάδος ἡθὲ

λήσεν ὥστε πάλιν, καὶ τώρα ἡ κόμη ἡ καθημαγμένη ἀπὸ πολέμους καὶ ταλαιπωρίας Πατρίδος μας νὰ καλεῖται ὑπερμάχης, ἀλλὰ καὶ πρωταγωνίστρια εἰς τὴν ἐπάλξει τῆς ἀγῶνος.

Διὰ πολλοστὴν φορὰν θὰ σταθῶμεν ὀρθοὶ ἐκεῖ ὅπου μᾶς ἔταξεν ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ ἱστορία μας. Ὄρθοι ὅπως πάντοτε, ὀρθοὶ ὅπως ὁ Λευκὸς Πύργος σύμβολον τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς πόλεως.

Εἰς τὰς δυσκόλους αὐτὰς στιγμὰς, εὐχομαι ὅπως ὁ Σταθμὸς Θεσσαλονίκης καταστήται παρὰ τῆς κάθε Ἑλληνικῆς Βορείου Ἑλλάδος. Εὐχομαι ἡ κόμη νὰ φθάσῃ μέχρι τὸν σκλάβον καὶ ἀλυτρώτων Βορειοηπειρωτῶν καὶ νὰ τοὺς ψιθυρίσῃ προσδοκίαν καὶ παρηγορίαν. Εὐχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ ἐλαφρύνῃ μὲ συμβουλὰς τὸν νόχον τοῦ Ἀγρότου καὶ ὅταν μὲ τὸν καιρὸ τοῦ δοθῶν τὰ μέσα ν' ἀκουσθῇ καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν Ἑλληνικὴν ἑστίαν, νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας τὸν κοινὸν παλμὸν τοῦ ἔθνους, καὶ πέραν ἀπὸ τὰ πυκνὰ ὕψη καὶ τὰς πεδιάδας τῆς Βορείου Ἑλλάδος, νὰ τοὺς ἐνέσῃ ἀκόμη μίαν φορὰν εἰς τὸν συμπαγῆ καὶ φρονηματισμένον ἐκεῖνον λαὸν ὁ ὁποῖος τόσας φορές ἐμεγαλουργήσεν.

Δ. ΣΙΦΑΚΑΣ

Νέος στίχος

Εἶνε στιγμὲς...

Εἶνε στιγμὲς ποὺ ἡ ζωὴ καθὼς περνᾷ τὴ νουσταλία μίαν χαρὰς θέλει ν' ἀφήσῃ καὶ μὲ τὸ τάσι τὸ χρυσὸ τῆς μᾶς κερνᾷ τῆς νεότητος τὸ ἀλικο κρασί καὶ τὸ μεθύσι.

Κι ἔρχονται κάποτε στιγμὲς ποὺ μᾶς μιλεῖ ἕνα λουλουδί ἀπὸ τῆς γλάστρας καθὼς γέρνει ἢ μίαν νύκτα μᾶς θυμίζει, ἕνα φίλιν καὶ κάποιον ἄρωμα μίαν ἀνάμνησιν μᾶς φέρνει.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ λογισμὸς μακρὰ πετᾷ σ' ἀβύσσους ὁρίζοντας ποὺ τὸ ἄπειρον τοὺς κλείνει καὶ μὲς στὰ βάθη τοῦ Κενοῦ ἀποζητᾷ νὰ δοῇ τὴν πλέρειαν λησμονίαν καὶ τὴ γαλήνην.

ΧΡ. Δ. ΚΑΦΤΑΝΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ

ΤΑΕ

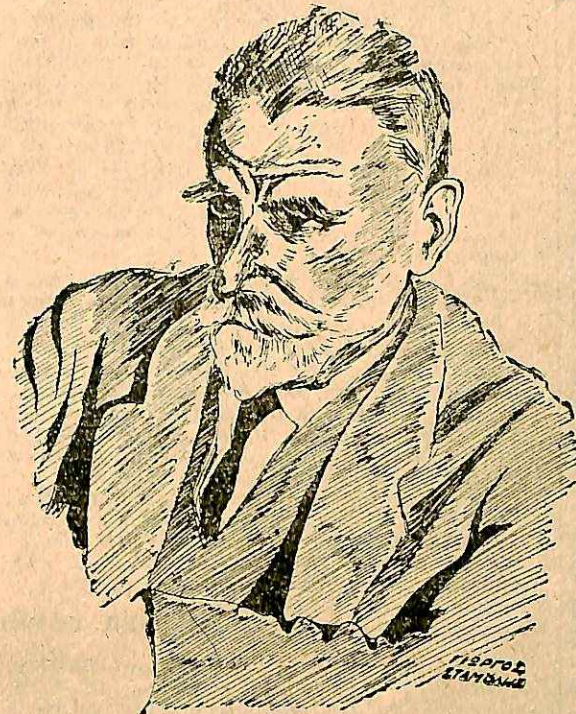
Ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1947
ΕΑΡΙΝΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΓΡΑΜΜΩΝ
ΚΑΙ ΠΥΚΝΩΣΙΣ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

- I. ΑΘΗΝΑΙ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (Τρία δρομολόγια ἡμερησίως)
- (Α) Γραμμὴ 1930) I Καθ' ἐκάστην πλὴν Δευτέρας Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 0700 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Θεσσαλονίκης... » 0810
- (Β) Γραμμὴ 1930) 3 — Καθ' ἐκάστην Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 1130 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Θεσσαλονίκης... » 1240
- (Γ) Γραμμὴ 1930) 5 — Καθ' ἐκάστην Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 1600 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Θεσσαλονίκης... » 1710
- II. ΓΡΑΜΜΗ 1931) I ΑΘΗΝΑΙ — ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Τετράκις τῆς ἐβδομάδος)
- Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 1400 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Ἡρακλείου... » 1510
- Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή : Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ... » 0730 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Ἡρακλείου... » 0840
- Ἑκάστην Κυριακὴν : ΓΡΑΜΜΗ 1932) I — ΑΘΗΝΑΙ — ΧΑΝΙΑ (Τετράκις τῆς ἐβδομάδος)
- Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 1400 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Μάλεμε... » 1450
- Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον : Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ... » 0700 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Μάλεμε... » 07.50
- Ἑκάστην Δευτέραν : ΓΡΑΜΜΗ 1933) I ΑΘΗΝΑΙ — ΛΑΡΙΣΑ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Καθ' ἐκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν :
- (Α) ΑΘΗΝΑΙ — ΛΑΡΙΣΑ (Μὲ ἀνταπόκρισιν διὰ ΒΟΛΟΝ) Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 0800 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Λαρίσης... » 08.55
- (Β) ΛΑΡΙΣΑ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Λαρίσης ὠρα 0935 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Θεσσαλονίκης... » 1000
- Υ. Γραμμὴ 1934) I ΑΘΗΝΑΙ — ΡΟΔΟΣ (Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον)
- Ἀναχώρησις ἐξ Ἀερολιμένος Ἑλληνικοῦ ὠρα 0730 Ἀφίξις εἰς Ἀερολιμένα Ρόδου (Κάλαθος) » 0920
- Διὰ πληροφορίας, εἰσιτήρια καὶ ἐρομολόγια Λεωφορείων, Γενικὸν Πρακτορεῖον ΤΑΕ Γίνν Σμᾶτε 24 (Βουκουρεστίου) 24-363. Πρακτορεῖον Ἐμπορευμάτων Γίνν Σμᾶτε 30. Τηλέφωνον 32-642.
- ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΕΙΣ Α. Ε.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Πέρα κι' ἀπὸ τ' ἀρχήτερο κι' ἀπ' τὸ καινούργιο πέρα, ποὺ ὁ χρόνος δὲ Σ' ἀγγίζει πιά, σφαῖρα ἱερὰ κλεισμένη, κινᾷς γιὰ τὸ σελαγιμὸ τὸ μέγα, καὶ ἡ ἐσπέρα καταγωνιάζει, μέσα μας, τὸν ἄλλο Σου ντυμένη.

Τὸ μῆνυμα ξεκίνημα τοῦ Δωδεκάλογου Σου τὴν ὀρθία φλόγα στέριωσεν, στὸ νῆμα τοῦ κερικοῦ, καὶ γύφτο, ξεσκώθηκαμε, παιδιὰ τοῦ ἀνασασμοῦ Σου, μὲ τὴ φωτιά Σου φλόγα καὶ τὴν καρδιά παιδιοῦ.

Κι ὅ,τι θαμπὰ μᾶς μίλησεν τὸ πῆμα, γροικώντας, πῶς δὲ χαράζουν ὅμοια τοὺς στὰ χρόνια οἱ οὐρανοί, τὶ ὁ λόγος Σου ἦταν ὥριμος δικός μας λόγος, κι ὄντας οἱ δρόμοι μας ξεδινᾶνε σὰν ξένοι, ἀλαργινοί.

Εἶπες στὸ λόγο τοῦ Ρωμιοῦ : Μ' αὐτὸ τὸ ντύμα ντύσου, Κι ἐστάθῃ ἡ διάτα Σου κατὰ, σφραγίστορ, σιδεριά, τὶ ἦταν τὸ μέταλλο κρουστό, θγαλμένο ἀπὸ τὴ Γῆ Σου, καὶ ἡ λαύρα, ποὺ τ' ἀνάλωσεν, ἑλληνικὴ πορεία.

Βαριὸ σμιχτὰ τὸ στόλωσες τὸ ἀστάχυ τῆς Πατρίδας, σὲ κάμπο ἀξελιθάρωτο, τραχί, πρωτοσποριά, κι ἀνεβατὴ ἐκυμάτωσες, πνοὴ ἱερῆς ἐλπίδας, τὸ φωτοπέλας κάσπισμα μὲ τὴ χρυσὴ σποδιά.

Τ' ἀγρυπνᾷ βράδυ Σου στητὰ ξανοίξαμε ἕνα-ἕνα, Ποιητὴ, ποὺ μέσ' στὴ δύσβατη δαριά Σου ὁρῶ νυχτιὰ πάλαιες γιὰ ν' ἀντιστηθεῖς μπροστὰ στὰ περασμένα, καθὼς κι ἐστῆθες κι ἀπλωσες λυγρομαῖνα ἐτία.

Στὴ σταχτερὴ Σου μοναξιά, στὸ ἀπλό Σου ἐρημητήρι, τὰ τέσσαρα τοῦ δοῖζοντα Σοῦ δερνᾶνε τὸ νοῦ, κι ἀνοίεις στὸν κάθεν ἄνεμο κι ἀπάνω παραθύρι, κι ὅλες τίς φουριές ἐμπάζεις τοῦ ἀνέμετρου οὐρανοῦ.

Μέσ' στὸ φτωχὸ Σου τὸ κελλί βογγάγαμε καμπάνες, μέσ' στὴ μιὰ φούχτᾳ πούσωνα μαρινιῶναν ὤκεανοί, τὸ ἀκρόκαρδ Σου ἐκένταγαν ζωθιές, παρθένες μᾶνες, καὶ τὰ στενὰ τὰ χεῖλια Σου πολυδρόσοι κρουνοί.

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα στὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ», ἡ ἔθνη καὶ ἑταῖρία τῶν λογοτεχνῶν τῆς Ἑλλάδος ἐτέλεσε πνευματικὸν μνημόσυνον γιὰ τὰ τετράχρονα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ἑθνικοῦ ποιητοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ.

Τὸ μνημόσυνον αὐτὸ ἀπέτελεσεν ἕνα σημαντικὸν γεγονός, διότι μίαν τέτοια ἐκδήλωσις εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου μας Ποιητοῦ, εἶνε ἡ πρώτη σοβαρὰ, μεστή καὶ ἀπέριττος τελειή, ποὺ ἔλαβε χώραν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του.

Τὰ πιδ ἐκλεκτὰ στελέχη τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου ἐνίσχυσαν τὴν υυσταγωγικὴν αὐτὴν ὥραν εἰς μνήμην τοῦ Παλαμά.

Ὁ ποιητὴς κ. Νίκος Προεστόπουλος μ' εὐπνευσμένον τοῦ στίχου ἐδῶσε στίχους χθεσινούς ἀκροατὰς τοῦ «Παρνασσοῦ» μίαν θαυμάσιον τιμωμένον Ποιητοῦ.

Τὸ τέλος ὁ κριτικὸς κ. Ἀνδρ. Καραντώνης, προσέθεσεν εἰς τὴν φιλολογικὴν βραδυὰν Παλαμά μίαν πολυτίμην ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου του.

Παραθέτομεν παραπληροῦς τὸ ποίημα τοῦ κ. Νίκου Προεστόπουλου :

Πνεῦμα ἡ καρδιά, πνεῦμα ἡ ψυχὴ, πνεῦμα ἡ ζωὴ ἡ σκληρὴ δὲ Σοῦ φυλάγαμε στιγμὴν πραγμάτων βροχῆς, (Σοῦ) κ' ἦσαν ὁ ἀνός, ὁ ἀσώματος, καὶ ἡ δόξα ἡ ἀνὰρξή Σου ἀντίκτυλο Σοῦ ἐστάθηκε στὴ Δόξα ποὺ φορεῖς.

Τὸ ἀθύρνο πολύγυρο ποτάμι τῆς φωνῆς Σου, Χώρα τῆς χώρας, ἀγκάλιασεν ὅλη τὴ σφαῖρα-Γῆ, καὶ Μοῦσα πανανθρώπινη ἡ ἀγάπη ἡ ταπεινὴ Σου, σὰν τὴ «Μελένια» ἐδινόνταν σ' ἀγέρην φυλῇ.

Μ' ὅλα τὰ φῶτα ἐξώτισες, σὲ κάθε στέκι ἐστάθες, ἀπ' ὅλα ἐπήρες, κι ἐσπείρες ἀπ' ὅλα, Δουλεῖν χρυσὸ κλειδιά μᾶς φίλεως, κι ἐδάθες νὰ μᾶς μάθεις τὸ πῶς δαγιομεράζεται ἡ φύσος ἡ τραφάντῃ.

Τὸ τρυφερόν ὀλόγιον λαλήν τῆς καρδίας Σου, ἀστέρια ἐξέφυγε στὸ νοῦ, ὅμοιο παλιὸ ποτό, καὶ ὑπλάδο τὸ περίφραχτο πηγάδι τῆς ματιᾶς Σου τρῖσβαθὰ ἀντικοβέετις τὸν ἀναρχον ἀπτό.

Κ' ἡ νερούαν Σου ἡ ψυχὴ τετράκρουνη ἐκυλοῦσε τὸ γάργαρο καὶ τὸ θολό, τὸ ἀδρό καὶ τ' ἀσφρό, τὶ φωτέρω εἶτε σκότεινο τὸ ὄωο Σου ἐπηδούσε καὶ στὰ βραχιά σκοντάβοντα πιδ ἀφάρτο ἐσκόρπα ἀφρό.

Ποῦ χρεια καλεῖ νὰ φάξουμε τί ἀπόμεινε ἀπὸ Σένα : Γῶρα, ὡς μισέσεις Ποιητὴ, δένει ἀσφαλτά, πιστὰ τὸ νόημα καὶ τὸ φρόνημα μέσ' στὸ αἷμα μας χυμένα, καὶ νάμας ποὺ ζωνόμασε τὸ Ρῆμα Σου μεστό.

Ὅλη ἡ Πατρίδα γύρω Σου τὴν ὥρα αὐτὴ μὲ σκέψη, μίαν γνώμη, μίαν τιμὴν, ὅτῃ γιὰ Σένα κρατᾷ, κι ὅλη ἡ παρῶρα τοῦ ἡλίου Σου, ποὺ πάει νὰ βασιλεύει, Σὲ γυροντύνει ἀνέφθατος, ζεστό, λαχταριστό.

Περίγισλα ὅλοι στέκουμε καθὼς ἀπλώνει ἡ δύση κι ἄτας Σοῦ Ρήγας - ποταμὸς δρόμας στὸν Ὠκεανό, ποὺ Σὲ καλεῖ, προσμένοντας νὰ πάρει νὰ σκορπίσει τ' ὀρόφτερο τραγοῦδι Σου σὲ Γῆ καὶ σ' Οὐρανό.

5 τοῦ Μάρτη 1943. ΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μπρόδς στὸ Ραδιόφωνο...

Ὁ «καλὸς γεί- τονας»

Γρ. Κωνσταντ νίδη

Πρόθυμος πάντα νὰ ἐξυπηρετῇ τὸν καθένα, ὁ Κύρ — Νικολάκης εἶχε γίνῃ ὁ πρὶ ἀγαπητὸς τῆς γειτονίας του κ' ὅλοι εἶχαν νὰ κάνουν με τὸν «Καλὸ Γείτονα». Ζοῦσε ἡσυχὰ καὶ ἀγαπημένα με τὴ γυναῖκα του κ' ἕνα βράδυ κουβεντιάζοντας, ἔμειναν σύμφωνα ν' ἀγοράσουν ἕνα ραδιόφωνο ποὺ θὰ συντελοῦσε νὰ περνῶν τις βραδυές τους εὐχάριστα. Θὰ εἶχαν σημαντική οἰκονομία στὰ ἐξοδα τῶν κινηματογράφων καὶ θεάτρων, ὅπως καὶ ἀπὸ τὸ ἀπογευματινὸ καφεῖο ποὺ θὰ ἀπέφευγε ὁ κύρ — Νικολάκης τοῦ λοιποῦ. «Ἐστὶ ἡ ἀγορὰ τοῦ ραδιόφωνου δὲν θὰ ἐπεδάρῃ με τὸν προϋπολογισμό τους. Καὶ μὴ βραδυὰ, μέσῃ στὴ νυκτερινῇ ἡσυχίᾳ, ἡ γειτονία πλημμύρισε ἀπὸ μελωδίες καὶ χορευτικὴ μουσική... Τὴν ἐπομένη καθὼς ὁ κύρ — Νικολάκης ἐπιστρέφοντας σπίτι τοῦ ἀνοίγει τὴν ἐξώπορτα, ὁ γείτονας ἀπὸ τὸ ἀπέναντι παράθυρο τὸν χαιρετίζει φιλικῶς, σπεύδοντας νὰ τὸν συγχαρῇ γιὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ραδιόφωνου του. Καὶ προσέθεσε με γλυκύτατον τόνον: «Ἐ ἀπόψε κύρ Νικολάκη θ' ἀκούσουμε καὶ μελόδραμα...». Ὁ «καλὸς γείτονας» εὐχαρίστησε καὶ μπῆκε μέσα. Καθισμένος μετὰ τὸ δείπνο, διπλὰ στὴ γυναῖκα του καὶ μπρὸς στὸ ραδιόφωνο γύρισε τὸ κουμπι. Τὴν ἴδια στιγμή χτυπαὶ ἐπιμονὰ τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας. Ποιὸς νῆταν ἀραγε τέτοια ὥρα; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀπέναντι γείτονα καὶ τὴ γυναῖκα του! — «Καλησπεριδία σας!», τοῦ λέγουν οἱ ἀπρόσκλητοι. Λοιπὸν ἐγούμε μελόδραμα ἀπόψε καὶ τζάμπα μάλιστα χάρις σὲ σένα «καλὸς γείτονας!» καὶ στρογγυλοκάθησαν. «Ἐγὼ νῆταν ἕνα σχετικά τραταμένα γιὰ τὰ καλορίζικα τοῦ ραδιόφωνου, παρηκολούθησαν μέχρι τέλους τὴ νυκτερινὴ ἐκπομπή καὶ τὸ γειτονικὸ ζευγάρι ἀπεσοδὴ κατενθουσιασμένα.

Τὸ ἄλλο πρωὶ καθὼς ξυρίζεται, ἀκούει τὸ κουδούνι. Ξεπροβιάζει στὴν πόρτα καὶ ἀντικρίζει τὸν διπλανὸ γείτονα τοῦ νὰ τοῦ ληῖ: «Ἀνοιξέ μου μὴ στιγμὴ κύρ — Νικολάκη. Σὲ λίγο, τὸ πρῶτο δελτίο εἰδήσεων θὰ μᾶς μεταδώσῃ νέα. Θάθελα ν' ἀκούσω τι γίνεται τέλος πάντων μ' αὐτὴν τὴν ἑπιτροπὴ Ἑρείνης!». Ἀποσβολώμενος ὁ κύρ — Νικολάκης τοῦ ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, ἡ κυρὰ Νικολά καίνα ἐπλέκε στὸ δωμάτιό της, δὲν ἀκούει νὰ χτυπᾷ τὸ κουδούνι καὶ ἀνοίγοντας βλέπει τὴν γειτόνισσα τῆς ἀπέναντι γωνιάς μ' ἕνα σωρὸ παιδιὰ πίσω της. — «Καλησπερὰ καλὴ μου γειτόνισσα», τῆς λέει. Ἦρθα με τὰ παιδάκια μου καὶ τὴ παρέα τους ν' ἀκούσουμε τὴν «Ὁρὰ τοῦ Παιδιοῦ» ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό σας. Νὰ με συγχαρῇς καὶ μὴν, μὰ εἶσαι τόσο καλὴ!». Καὶ χοιρὶς ἄλλα, βρεθῆκαν ὅλοι μέσα. Ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκπομπῆς ἐφυγαν, ἕνα ἄλλο βρυσκίτανε κίτῳ ἀπὸ τὸ τραπέζι, χίλια κομμάτια οἱ πολυθρόνες ἡ τὰς καταλασπωμένες καὶ τὸ καντράν τοῦ ραδιόφωνου ραγισμένο!

Τὴ βραδύᾳ ποὺ ὁ κύρ — Νικολάκης ἐπέστρεψε σπίτι του κ' ἔ-

Γνωρίζετε οὐ...

★

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν παλῶν τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς εἶνε 70 σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας. Ἀν ὁ παππούς σας εἶνε 90 χρονῶν ἡ καρδιά του θὰ ἔχει χτυπήσῃ, ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκε, τρία δισεκατομμύρια, τριακόσια δέκα τρία ἐκατομμύρια ἑκατὸν ἐνενήντα ἑπτὰ χιλιάδες φορές.

— Στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖς ἡ ἔτησι παραγωγή σοῦγκ-γκάμ (τσιγκλες) φθάνει τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια δολλάρια.

— Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχει ἕνας αὐτοκίνητοδρόμος, μήκος 5.955 χιλιομέτρων! Εἶνε ὁ ὁρμος Λίνκολν — Ἀγίου Φραγκίσκου, πλάτους 20 μέτρων, ὁ ὅποιος ἐκινεῖται ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἡσυχίει δώδεκα Πολιτεῖες!

— Σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας ἡ θάλασσα καταπίνει 6.000 τόνους γῆς!

— Στὴ Βραζιλία, κάθε ἐπάγ. γελῶν ἔχει καὶ τὸν δικὸ του πολὺ τιμὸ λίθο. Οἱ γιανοὶ ἔχουν τὸ μαργαρίτη οἱ δικηγόροι τὸ ρουμπίνι, οἱ δάσκαλοι τὸ τυρούκι, κτλ.

— Στὴν Ἰαπωνία σημειώθηκαν κάθε χρόνο τοῦλάχιστον 4.000 σεισμοί, διαφόρων ἐντάσεων.

— Ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος τῆς Νέας Ὑόρκης διατεῖται 6.651 βαγόνια ποὺ κυκλοφοροῦν καθημερινῶς. Οἱ γραμμὲς τοῦ ἔχουν μήκος 372 χιλιομέτρων καὶ μεταφέρει καθημερινῶς 6.638.800 ἀντ.

μαθε ὅλα τὰ συμβῆντα δὲν παρέλειψε νὰ λάβῃ τὰ σχετικὰ μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν νέων ἐνοχλήσεων καὶ προτοῦ καθίσει μπρὸς στὸ ραδιόφωνό του, πῆρε ἕνα κομμάτι ἀσπρὸ χαρτί, ἔγραψε ἐκεῖ ἀπάνω κατὰ κατὰ τὸ καρφίτσωσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Σὲ λίγη ὥρα, καθὼς εἶχε πιά νυχτώσει, ἀκούει νὰ χτυποῦν δαιμονιώδως τὴ διπλομανταλωμένη πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ νὰ τοῦ φωνάζουν: «Ἀνοιξέ μας καλὸ γείτονα, ἐμεῖς εἴμαστε. Ἦρθαμε ν' ἀκούσουμε τὴν ἐκπομπὴ τῆς Συμφωνικῆς ὀρχήστρας». — Διάλογο, σκέφθηκε ὁ κύρ — Νικολάκης, ραδιόφωνο δὲν ἔχουν ὅλοι αὐτοί, μὰ εἰσέρχονται, λεπτομερῶς τὸ πρόγραμμα τῶν ἐκπομπῶν! Πράγματι ραδιόφωνο δὲν εἶχαν οἱ γείτονες, φωνοῦσαν ὅμως νὰ προμηθευτοῦν ὅλοι τους ἀπὸ ἕνα «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑ!» κ' ἔτσι ἦσαν ἐνημερωμένοι με τὰς ἐκπομπάς!

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως στοὺς ἐπισκέπτες του, ὁ «καλὸς γείτονας» ἀνάβει τὸ ἐξωτερικὸ φῶς τῆς εἰσόδου. Κόκκαλο οἱ ἀπρόσκλητοι! Στὸ καρφιτωμένο σπίτι πόρτα χαρτί, ἦταν γραμμένα με μεγάλα γράμματα τὰ ἑξῆς: «Ἀπόψε τὸ ραδιόφωνο δὲν λειτουργεῖ!».

ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

Ἡ
Ἐ λ λ υ ν Τ ῖ ὁ λ υ ν
ἀπὸ τὰ νέα ἀστέρια τῆς
Οὐνιβέρσας.

ΧΤΟΥΜΟΣ ἀπὸ ωαντοῦ

ΧΟΛΑΥΓΟΥΝΤ.

Οἱ Ρίτς Μπρόδερς διηγούνται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία: «Ἐξ ἡλώνες ποὺ ζοῦσαν μαζί σ' ἕνα δάσος, ἀπεφάσισαν νὰ πάνε ἐκδρομὴ στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δάσους. Ἡ διαδρομὴ διήρκεσε 300 χρόνια. Μόλις ἐφθασαν, κήθησαν κοντὰ σὲ μὴ πηγή καὶ ἀνοίξαν τὰ σακκιδία τους μετὰ τὰ φαγητά. Μετὰ φρίκη ὅμως διεπίστωσαν ὅτι εἶχαν ξεχάσει νὰ πάρουν τὸ... τιμπουρόν, γιὰ ν' ἀνοίξουν τὰ μπουκάλια μετὰ τὴ μύτσα. Ἐκῶν ἀμέσως συμβούλιο καὶ ἡ πρὶο μεγάλη, ποὺ ἦταν ἕξ χιλιάδων χρόνων, ἐπρότεινε νὰ στείλουν τὴν πρὶο μικρὴ νὰ φέρῃ τὸ τιμπουρόν.

— Ὅα πάω, εἶπε ἡ μικρότερη, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρον: Δὲν θὰ βάλετε μπουκίτσα στὸ στόμα σας, πρὶο ἔλθω!

— Τὸ ὀρκίζομαστε! ἀπήντησαν οἱ ἄλλες εἰ χορῶ. — Πέρασαν 5, 10, 20 χρόνια καὶ ἀκόμα νὰ ἐπιστρέψῃ ἡ ἀπεσταλμένη γιὰ τὸ τιμπουρόν. Οἱ πέντε ἄλλες ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ὑπομονή τους. Στὸ τέλος, μὴ μπορώντας ν' ἀνέξουν ἄλλο σπῆν πείνα, ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν ἀπὸ μὴ μπουκίτσα ψωμί, «γιὰ νὰ στυλωθοῦν». Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή ξεπετάχθηκε ἀπὸ ἕνα θάμνο, ὅπου ἦταν κρυμμένη ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἡ ἀπεσταλμένη καὶ φώναξε:

— Σας τσάκωσα, πονηρές!... Αὐτὸς εἶνε ὁ ὅρκος σας: Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, δὲν πάω γιὰ τὸ τιμπουρόν!... Ἀς πάη ἄλλη!...

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Μιὰ νεαρὰ Ἀγγλίδα ἀποβιβάζεται στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου τὴν περιμένει ὁ ἄνδρας τῆς, ἕνας Ἀμερικανὸς πολὺς πολέμιος. Τὸν βλέπει φορτωμένο με λουλούδια.

— Ὡ! ἀγαπημένε μου!... τοῦ λέει γεμάτῃ συγκίνησι καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἐλα, τῆς λέει ὁ ἄνδρας τῆς, θγάλε γρήγορα τὸ πανωφόρι σου καὶ δοῦθές με νά... πουλήσουμε αὐτὰ τὰ λουλούδια!

Κι ἕνα ἄλλο: «Ἡ κ. Ζὰν Ἀνταμς, ποὺ ἔγινε δασὴν ἀπὸ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ τῶν φιλικῶν ἀσύλων ποὺ ἱδρύσε στὴν Ἀμερικὴ, εἶνε φοβερὰ ἀφορημένη. Μιὰ μέρα συναντᾷ στὸ τραῖνο μιὰ κυρία πολὺ γνωστὴ τῆς, τῆς ὁποίας ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ θυμῇ τὸ ὄνομα. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνομιλίας, ἡ «γνωστὴ-ἀγνωστὴ» κυρία λέγει:

— Ὁ ἀδελφός μου ἐργάζεται πολὺ τώρα τελειοτάτα καὶ φοβάμαι μὴ πάθῃ ὑπερκόπωση...

Ἡ κ. Ἀνταμς, ποὺ μάταια προσπαθεῖ νὰ θυμῇ ποῖα εἶνε ἡ συνομιλήτριά της, τὴν ἐρωτᾷ:

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ ἀδελφός σας;

— Εἶνε πάντοτε Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Π. Λιτειῶν! ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη, ποὺ ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Τροῦμαν!

ΜΑΔΡΙΤΗ

Δυὸ Ἰσπανοὶ καρδιοκατακτηταὶ κάνουν ἀμοιβαῖες ἐκμυστηρεύσεις:

— Θυμάσαι ἐκεῖνι τὴ μικροῦλα ποὺ μοῦ συνέστησες στὸ χορὸ τῶν Ρόδων καὶ μοῦ εἶπες ὅτι ἡ μητέρα της ἔχει μυθώδη περικοπία; Λοιπὸν τὴν παντρεύθηκα, φίλε μου...

— Ἐργεσαι δεύτερος, φίλε μου, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Παντρεύθηκα τὴ μητέρα!...

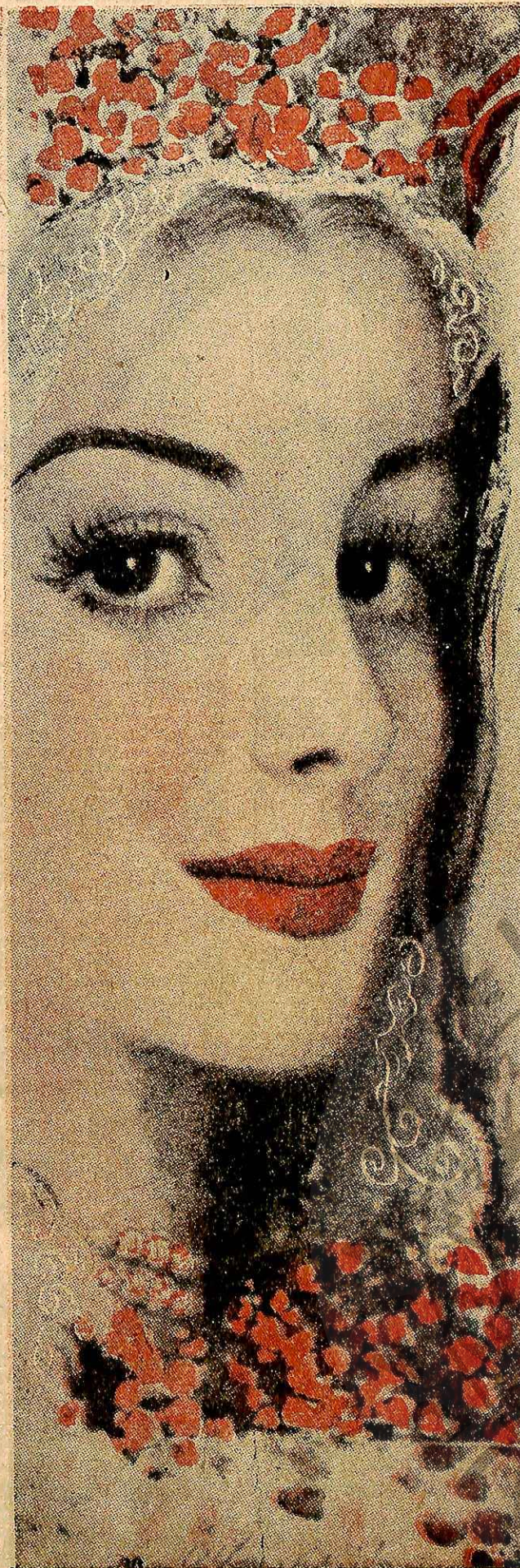
— Καράμπά!...

ΔΟΥΒΛΙΝΟ

Τὸ κάρβουνο εἶνε πολὺ σπάνιο. Μιὰ νύχτα, ἡ γυναῖκα ἑνὸς γαλατὰ ἑσπῆναι τρομομένη καὶ τραβάει τὸν ἄνδρα τῆς ἀπὸ τὸ μαρτίκι.

— Ξύπνα, Χάρολδ!... Μοῦ φαίνεται πῶς κατὰ καίται!

Ὁ Χάρολδ τρίβει τὰ μάτια του καὶ λέγει τρομαγμένος: —Θεέ μου, δὲν πιστεύω νὰ πῆραν φωτιά τὰ κάρβουνάκια ποὺ οἰκονομήσαμε γιὰ νὰ μαγειρεύουμε αὔριο!...

Οἱ Ἀμερικανοὶ διερωτῶνται: "Ἐχασεν ἡ Γυναῖκα τὴ «γυναικότητά» της;

Οἱ ἀριθμοὶ εἶνε πρὶο εὐγλωττοὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον ἐκφράσεως, καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ σὰν ἄνθρωποι κατ' ἐξοχὴν πρακτικοί, τοὺς χρησιμοποιοῦν παντοῦ. Ἐστὶ μὴ ἀμερικανικὴ στατιστικὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι περὶ τὰ 17.000.000 γυναικῶν στίς Ἠνωμ. Πολιτεῖες ἐργάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆν τους καὶ κερδίζουν τὴ ζωὴ τους μόνες. Ἀπὸ τὴς γυναῖκες αὐτὲς τὰ 84% ἐργάζονται γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ συντηροῦν. Οἱ ὑπόλοιπες ἐργάζονται ὄχι ἀπὸ ἀνάγκη ἀλλὰ ἀπλῶς ἐπειδὴ θέλουν κατὰ τὴν ἑαυτῶν.

Τὸ γεγονός αὐτὸ δέδειξε ἀποδεικνύει ὅτι οἱ γυναῖκες στὴν Ἀμερικὴ παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν οἰκονομικὴ ζωὴ τῆς Χώρας αὐτῆς. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ χαρακτηρίζει ὅλες σχεδὸν τὴς Ἀμερικανίδες ποὺ ἐργάζονται — ἔστω καὶ κείνες ποὺ ἔχουν μπρὸς τους τὴν λαμπρότερη σταδιοδρομία — εἶνε ἡ ἑμυστηριώδης ἰδέα ποὺ ἔχουν γιὰ τὸ γάμο. Καθμιὰ ἀπὸ τὴς Ἀμερικανίδες ποὺ ἐργάζεται ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ σύντροφος τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνδρός. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀπεδόθη πρὸς στιγμήν, στὸ ὅτι οἱ ἀπώλειες ἐκ τοῦ Πολέμου ἡλάττωσαν πολὺ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνδρῶν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπῆλθε αὐξήσις τῆς ζήτησεως τῶν ἀνδρῶν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ πράγματὰ γιὰτὶ οἱ στατιστικὲς ἀναφέρουν ὅτι σὲ κάθε 1000 ἀνδρες στίς Ἠνωμ. Πολιτεῖες ἀναλογοῦν 1000 γυναῖκες.

Πολλὲς Ἀμερικανίδες ποὺ ζοῦν μόνες, ἀισθάνονται ἔντονη ἀνησυχία γιὰ τὴ μοναξιά τους αὐτὴ καὶ ἐπιδιώκουν, μετὰ κάθε τρόπο, νὰ γίνουν πρὶο ἐλκυστικὲς γιὰ νὰ κατακτήσουν ὅν σύντροφο ποὺ θέλουν στὴ ζωὴ τους. Ἐκεῖνο πάλι ποὺ ἀνησυχεῖ πολὺ τὴς παντρεμένες Ἀμερικανίδες εἶνε τὸ διαζύγιο, δεδομένου ὅτι — πάλι σύμφωνα μετὰ τὰ στατιστικὰ δεδομένα — στοὺς τρεῖς γάμους ὁ ἕνας διαλύεται.

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ παρατηροῦν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ ἐργασία τῆς γυναῖκος ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆν τῆς καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς ποὺ τῆς ἐπιβάλλει τὸ γεγονός αὐτὸ, τὴν ὑποχρεῖ νὰ ἀλλάξῃ καὶ τὸν τρόπο τοῦ ντυσίματός της σ' ὅλες τὴς λεπτομέρειες. Ὅταν εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ σηκώνεται, τὸ πρῶν γιὰ νὰ πᾶ στὸ γραφεῖο ἢ στὸ ἐργαστήριό ποὺ ἐργάζεται τὴν καθωρισμένη ὥρα, δὲν ἔχει ἀσφαλῶς τὸν καιρὸ ν' ἀπασχολῇται ἐπὶ πολὺ μετὰ τὸ ντύσιμο καὶ τὸ κτένισμά της. «Ὅλ» αὐτὰ ἐπέβαλαν τὴν ἀπλοποίησι, σὲ ὅτι φορεῖ ἡ γυναῖκα. Ἐπίσης οἱ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ σημειώθηκαν τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς νέας «γυναικότητος» — τὸ σύνολον τῶν χαρακτηρισμῶν μιᾶς γυναῖκος — ἀνάμεσα στίς γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ δύο παγκόσμιος, Πόλεμοι ποὺ ἐπέδρασαν τόσο βαθεῖα σ' ὅλες τὰς ἀνθρώπινες καὶ φυσικὰ καὶ στίς γυναῖκες, ἀλλοίωσαν ὀλότελα τὴν παλὰ «γυναικότητα» τῆς γυναῖκος, ἥτοι κατ' ἀνάγκη ἡ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μας, χωρὶς καὶ αὐτὴ νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται, διαμερφώνει τὴν συμπεριφορὰ της, τὴς ἐκφράσεις της καὶ ὅτι ἄλλο ἀποτελεῖ αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουμε «γυναικότητα» ἢ «φαινιμῆ» κατὰ τὴν γαλλικὴν ἐκφράσι. Μαζὶ μετὰ τὸ ἐπὶ τὸ ἀνδρικότερον ντύσιμό της ἡ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μας διαμορφώνει καὶ τὰ ψυχικὰ της χαρακτηριστὰ.

Καὶ πραγματικὰ, δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικὸ. Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ βομβαρδισμοὶ τῶν πόλεων τὴς μετέβαλλαν σὲ πεδία μάχης καὶ ἡ γυναῖκα ὑπεχρεώθη ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ δῇ μετὰ τὰ ἴδια της τὰ μάτια τὴν καταστροφὴ καὶ ὁ θάνατος καὶ νὰ πάρῃ ἐνεργὸ μέρος στὴν ἀμυνα, ἦταν ἐπόμενο καὶ ὁ ψυχικὸς τῆς κόσμος νὰ ὑποστῇ βαθύτατες διαφοροποιήσεις. Εἶνε ἐκτὸς ἀμφιβολίας ὅτι οἱ στερήσεις καὶ τὰ ἄλλα δεινὰ τοῦ Πολέμου συνεπληρώσαν σὲ ἀρκετὸ βαθμὶ τὴν ψυχὴ τῆς γυναῖκος. Ταυτοχρόνως τῆς ἔδωσαν θάρρος, καὶ τὸ πρὶο σπουδαῖο τῆς ἔδωσαν τὴν συνείδησιν ὅτι ὁ ρόλος της μέσα στὴν Κοινωνία δὲν εἶνε καθόλου ἀσημαντὸς ὅπως ἐπίστευτο στὰ παλὰ χρόνια. Κατάλαβε πλέον ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν εἶνε ἕνα ἀπλὸ ὑπιμπελὸ τοῦ σπιτιοῦ ἢ μιὰ ἀπλὴ παιδοποιητικὴ μηχανή. Οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς τῆς ἔδωσαν νὰ ἐνοήσῃ ὅτι μπρὸς τῆς ἔβριζαν μιὰ νέα λεωφόρος δρόμου μετὰ μεγάλη κοινωνικὴ προοπτική. Ἐπειτα τὸ γεγονός ὅτι μπορεῖ θυσιαστικὰ ὄχι μόνον νὰ κερδίζῃ τὴ ζωὴ της μετὰ τὴν ἐργασίαν της, ἀλλὰ νὰ συντηρῇ καὶ ἄλλους, τὴν ἐπρόκειτο μετὰ ὑπερφάνεια καὶ ἐγωισμὸ ποὺ τὴν ἐμποδίζον ἀπὸ τοῦ νὰ ταπεινωμένη ὅπως πρῶτα. Ἡ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μας δὲν ἐπιτρέπει εὐκόλῃ τὸ ποδοπάτημα τῆς ἀξιοπρεπείας της. Αὐτὸ ἀσφαλῶς εἶνε πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας, γιὰτὶ μιὰ μητέρα σύζυγος ἢ κόρη ἔχοντας συνείδησιν τῆς ἀξιοπρεπείας της, εἶνε πολὺ μᾶλλον παράγων οἰκονομικῆς εὐτυχίας. Στίς πρὶο, πολλὰς Χώρες στίς γυναῖκες ἔχουν δοθῇ εὐρύτατα πολιτικὰ δικαιώματα, ὅπως τῆς ψήφου καὶ ἄλλα. Αὐτὰ τὰ δικαιώματα δὲν δόθηκαν βέβαια ἀπλῶς καὶ ὡς ἐτύχε, ἀλλὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων ὅσων ἀνοφέρομε πρὶο πᾶν. Τὸ ὅτι ἡ γυναῖκα ὄντως ἀπὸ τὸ σπῆν τῆς καὶ κερδίζει, μόνη της τὴν ζωὴν, δὲν εἶνε εἰς βάρος τῆς κοινωνίας. Ἀπ' ἐναντίας, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἄνδρας ἀπέκτησε ἕνα πολὺτιμο συνεργάτη ποὺ τὸν ἐκουράζει καὶ ποὺ πάντοτε δοῖκε ἕνα εἰλικρινὴ σύντροφο ποὺ τὸν βοηθεῖ στὴν ἀντιμετώπισιν τῶν σκληροτήτων τῆς ζωῆς.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Κατά το 1946 οι κάτοικοι της Νέας Υόρκης επλήρωσαν για ταχυδρομικά τέλη — γραμματόσημα και ταχυδρομικά δελτία — 135.000.000 δολάρια.

Το αμερικανικό υπουργείο των Εσωτερικών υπολογίζει ότι οι ποντικοί που βρίσκονται στις Ην. Πολιτείες ανέρχονται σε 130.000.000. Έτσι για κάθε κάτοικο των Ηνωμ. Πολιτειών αντιστοιχεί κι ένας ποντικός.

Κάθε ιδιοκτήτης αυτοκινήτου στην Αμερική πληρώνει το χρόνο 133 δολάρια για διαφόρους φόρους. Τα 60 % από το ποσό αυτό πληρώνονται για την φορολογία των ελαστικών.

Το Δημόσιο χρέος των Ηνωμ. Πολιτειών ανήλθε κατά κεφαλήν, Υπολογίζεται όμως ότι το 1947 το Δημόσιο χρέος θα ελαττωθεί κατά έντεκα δολάρια κατά κεφαλήν.

Ο καθηγητής Χάλνταν προλέγει ότι ο άνθρωπος του μέλλοντος θα είναι κατά πολύ τελειότερος του σημερινού. Θα έχει λιγότερα δόντια και η υγεία του θα είναι διαφορετική. Η ζωή του ανθρώπου του μέλλοντος θα είναι κατά πολύ μεγαλύτερη της σημερινής.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Σ' ένα καφενείο της Νέας Υόρκης είναι τοιχοκολλημένη η ακόλουθη ανακοίνωση προς τους πελάτες:

«Όσοι από τους κ. κ. πελάτες επιθυμούν να ρίχνουν τη στάχτη και τα απολείματά τους στα φλυτζάνια, παρακαλούμε να τα δώσουν ελεύθερα, για να τους σερβίρουν τα καφέ μέσα στα... σταχυοδοχεία».

ΜΙΚΡΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Μονάχα στις περιπτώσεις υπ' αριθ. 1 και 6 θα γίνουν κόμμοι. Στις άλλες περιπτώσεις, ο σπών γας θα ξεμπλεχθεί. Δοκιμάστε ξε άλλο για να βεβαιωθείτε, γιατί, εδώ που τα λέμε, ούτε έμεις είμαστε απόλυτως βέβαιοι!...

Εκδόσεις

Εξεδόθη και εκυκλοφόρησε σειρά διηγημάτων της Κας Πιπίνας Τσιμικάλη με τον τίτλο «Στο μεγάλο ούμμα».

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

— ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

Αμερικάνικες άπεργιες

Στην Αμερική, μ' όλο που τα κύματα των άπεργιών είναι αλλεπάλληλα, σπανιότατα σημειώνονται ταραχές και δυσάρεστα επεισόδια. Τούτων, όλες χαρακτηρίζονται από ένα παράξενο κέφι, που μεταδίδεται κατά τις διαδηλώσεις, και στα πλήθη των περιέργων. Πολλοί έπαινοι... μεταμφέρονται, όπως κατὰ τις Αποκρμες φορώντας

διάφορα κοστούμια που προκαλούν το γέλιο. Στη φωτογραφία που παραθέτουμε, ο αναγνώστης βλέπει μια διαδήλωση άπεργών της Φιλαδέλφειας (Εργατών Μεταφορών), που παρελαύνουν στους κεντρικούς δρόμους, φορώντας κοτιγιόν και μ' επί κεφαλής μια κομπανία μουσικών!...

Ο «Έκτακτος του πάγου»

9.000.000 λέξεις την ημέρα.

Ο πρώτος «Βασίλεως του πάγου» ήταν ο Φρέντερικ Τουντόρ. Πρό αυτού ο πάγος δεν πουλιόταν, αλλά ούτε υπήρχαν και παγοποιεία. Τον πάγο τον έμαζευαν το χειμώνα, τον έκοβαν και τον διατηρούσαν στα υπόγεια. Ο Τουντόρ όμως έσκέφθη να έμπροσθέν τον πάγο μεταφέροντας τον με πλοία από τη Βοστώνη στη Μαρτινική και στα νησιά του Καριβαϊκού πελάγους. Αυτό γινόταν το 1804 κι ο πάγος, σε τετράγωνη κομμάτια, ταχυμένος μέσα σε άχυρα, μεταφέρρετο στους ζεστούς τόπους. Μ' αυτό τον τρόπο ο Τουντόρ κέρδιζε κολλοσσία ποσά κι άνοιζε το δρόμο για το εμπόριο του πάγου.

Πρωτοφανές ρεκόρ

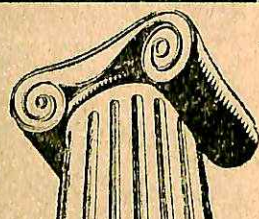
Κατά τη διάρκεια του πολέμου το άγγλικόν υπερναύειον «Μαυριτανία» μετέφερε σε διάφορα σημεία της υδρόγειου 350.000 Βρετανούς και Αμερικανούς στρατιώτες και διηύησε 500.000 μίλια. Κατά το διάστημα αυτό ο έσωτερικός διάκοσμος του πλοίου — διάκοσμος άξιας πολλών δεκάδων χιλιάδων λιρών — είχε μεταφερθεί στη ξηρά για να μη νοσεί σε περίπτωση τορτίλλισμού. Ας σημειωθεί ότι η «Μαυριτανία» μετέφερε τών άλλων ρεκόρ

Νέα σωσίδια.

Από του τελευταίου εξαμήνου κάθε άεροπλάνο του άμερικανικού ναυτικού είναι έφοδιασμένο με δύο νέες σωσίβιες σχεδίες προωρισμένες να προστατεύουν το πλήρωμα εις περίπτωση πτώσεως εις την θάλασσαν. Οι σχεδίες αυτές είναι κατασκευασμένες από στερεώτατο ελαστικό που μπορεί ν' άνθξει και στη μεγαλύτερη πίεση. Έκείνο που τις ξεχωρίζει από άλλα σωσίβια μέσα είναι ένα ειδικό «σφουγγάρι» που πέφτει και αυτό στη θάλασσα συνδεμένο με τη σχεδία, μ' ένα επίσης ελαστικό σωλήνα. Το «σφουγγάρι» αυτό είναι καυμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να μεταβαλλή το νερό της θάλασσας σε πόσιμο. Κι' αυτό για την περίπτωση που οι ναυαγοί άεροπτόροι θα έμειναν πολλές ημέρες πάνω στη σχεδία.

Έκδρομή στους Πόλους

Αν η τελειοποίηση του άεροπλάνου συνεχισθεί με τον μέχρη τώρα γοργό ρυθμό, θά μπορούμε σε πολύ λίγα χρόνια να κάνουμε έκδρομες στο Βόρειο ή στο Νότιο Πόλο και να γυρίζουμε στο σπίτι μας αθιγμένον. Κάποιο ειδικός με τα ζητήματα της ταχύτητας με λέγει ότι σε μερικά χρόνια θά είμαστε σε θέση να «πιετώμαστε» από το Λονδίνο στη Νέα Υόρκη και να ξαναγυρίζουμε μέσα σε δυό — τρεις ώρες. Έτσι θα μπορούμε να παίρνουμε το άρακτικό μας στο Παρίσι, να τρώμε μαζού γαδιάρι στη Μόσχα και κατόπιν να πίνουμε κρασί Τοκάι επί Εουδοπέστη. Κι' όλ' αυτά από τις 12 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το απόγευμα.

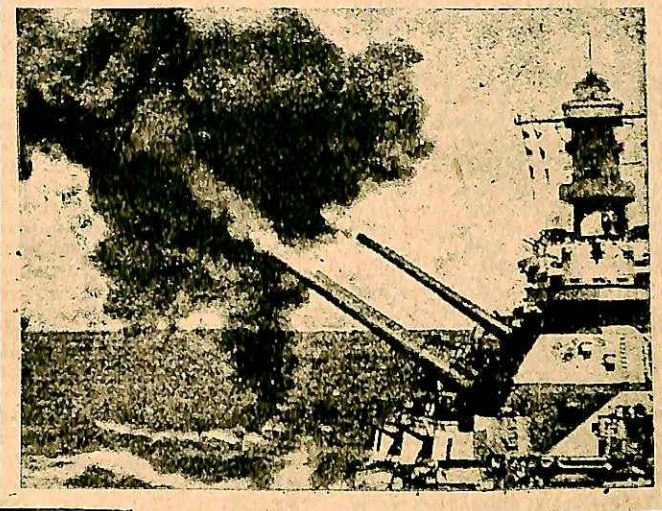
ΙΟΝΙΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ LTD

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ - ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

έχει και 1800 πόρτες. Κατένε άλλο πλοίο δεν έχει τόσο πολλές πόρτες.

Αποκαλύπτονται τώρα

Τὰ πολεμικά μυστικά

Για τον πόλεμο γενικώς έγράφαν, γράφονται και θά γράφονται τα πιο άπιθανα, για τους μη ειδικούς, πράγματα που προκαλούν κατάπληξη. Ένας Αμερικανός ειδικός — για να περιοριστούμε μόνο σ' αυτόν — μας λέγει ότι ο τελευταίος πόλεμος υπήρξε ή μεγαλύτερα τεχνολογική σύρραξη που άναφέρει η Ιστορία. Και πραγματικά. Σκεφθήτε ότι ή εις μηχανικά μέσα δύναμις της άμερικανικής άεροπορίας, κατά τη διάρκεια του πολέμου, είχε φθάσει τα 712.500.000 ίππους. Η δύναμις των αυτοκινήτων και των όχημάτων μάχης είχε φθάσει τα 300.000.000 ίππους. Τών τώνος σε 22.000.000 ίππους και του εμπορικού ναυτικού σε 15.274.000 ίππους.

Ακούστε τώρα και κάτι άλλο: Κάθε στρατιά της ύπολογίζεται ότι έχει το ένα δέκατο της δύναμεις ενός ίππου — όπως βέβαια μετράται ή δύναμις των μηχανών με βάση την δύναμιν ενός ίππου. Λοιπόν, 6-λοι οι άνδρες της άμερικανικής άεροπορίας, του πεζικού και του ναυτικού άντιστοιχούν μιά δύναμη 1.150.000 ίππων. Αν βέβαια οι άνδρες αυτοί πολεμούσαν, στις στρατίες του Καίσαρος ή του Ναπολέοντος, έναντι των μηχανοκινήτων όγκων των δυνάμεων της Γερμανίας, θά είχαν ήττηθεί εν ριπή οφθαλμού.

Εν συνεχεία, ο Αμερικανός ειδικός λέγει ότι τα εργοστάσια αυτοκινήτων των Ην Πολιτειών κατασκεύαζαν 3.100.000 κινητήρες για άεροπλάνα, όχήματα και αποβατικά σκάφη. Τα εργοστάσια έκρηκτικών υλών παράγουν κάθε μήνα 83.000.000 όκάδες και κάθε πυροβόλον των 8 ιντσών του άμερικανικού στρατού άπαιτεί, για κάθε όπλη βολή, 30 όκάδες έκρηκτικών υλών.

Οι κινητήρες για να κινηθούν το ΕΣΧΟΡΗΟΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟ ΚΑΙ ΟΡΥΖΟΝ

Χωρίς να δέν γίνεται τίποτε και αν οι σύμμαχοι δέν το είχαν εν άφθονία θά έχαναν τον πόλεμον. Ας σημειωθεί για τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο είχε λεχθεί ότι «οι Σύμμαχοι καθεύκονταν την νύκτα μιά θάλασσα πετρελαίου». Τίθθα λέγατε για τον τελευταίο πόλεμο που οι άνάγκες του σε πετρέλαιο υπήρξαν κατά όσονδήποτε φορές μεγαλύτερες από τον πρώτο; Για να έχετε μίαν ιδέα της τρομακτικής καταναλώσεως πετρελαίου άρκεί να σημειωθεί ότι για να ριχτεί ένας τόννος βομβών έναντιόν έχθρικού στόχου, το άεροπλάνο που θά τις μεταφέρει θά κάψει τρεις τόννους βενζίνης. Και τώρα αν θέλετε υπολογίστε τα έξής: Κατά τον τελευταίο χρόνο του πολέμου ή άμερικανική άεροπορία πραγματοποιούσε 3.500 έφορμήσεις την ημέρα. Κάθε άεροπλάνο για κάθε έξοδρομής θά έπρεπε να έφοδιλάται με 875 γαλόνια καυσίμου ύλης. Μη ξεχνάτε ότι ένας στολίσκος από 1000 βομβοδιστικά για να διανύση μίαν απόσταση ενός και ήμισους μέτρων άπαιτεί ένα γαλόνι. Ένα βαρύ βομβοδιστικό άεροπλάνο καταναλώνει ένα γαλόνι βενζίνης για κάθε 1800 μέτρα. Πόση μπορεί να ήτο ή καταναλώσις των χιλιάδων άεροπλάνων που διήνουν χιλιάδες χιλιομέτρα;

Μιά θορακισμένη μεραρχία του άμερικανικού στρατού ήμπορεί να κινηθεί μ' ένα γαλόνι βενζίνης σε απόσταση έπτα μίτρων με την ίδια ποσότητα όμως ένα τόνκο τύπου Σέρμαν μόλις μπορεί να διανύση ένα χιλιόμετρο. Οι άμερικανικές ένοπλες δυνάμεις είχαν ανάγκη, για κάθε 24ωρο, 2.000.000 βαρέλια βενζίνης.

Κατά τον πόλεμο του 1914 — 1918, το άμερικανικό πυροβολικό στον τομέα της Αργκόν στο Δυτικό Μέτωπο, έξαπλυνε ήμερησίως 90.000 όβιδες. Το Νοέμβριο του 1944 το άμερικανικό πυροβολικό στο Δυτικό Μέτωπο, έριχνε 200.000 όβιδες ήμερησίως. Σ' αυτές θά έπρε

Η Ραδιοφωνία στη Θεσσαλονίκη

ΤΟΥ Κ. ΣΤ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Έπρεπε να δρεθί μιá ύποαισθητική άνεκτή λίστα για να άρχισή επί τέλους ή ραδιοφωνία στη Βύρειο Ελλάδα.

Οι φίλοι μας οι Άγγλοι παρέρωσαν στο Έθνικό Ίδρυμα Ραδιοφωνίας τα βασικά μέσα για την όργάνωση ραδιοφωνίας στη Θεσσαλονίκη, που θά είναι ικανή να εξυπηρετήσει την Μακεδονία και εν μέρει την Θράκη όχι βέβαια με εξαίρετική απόδοσις και τούτο διότι ή ισχύς του Πομπού είναι μόνον 2 χιλιοβάτ — άλλ' άρκετή επί του παρόντος για τους Έλληνες της Βορείου Ελλάδος που στερούνται κάθε ψυχαγωγίας και διψούν για πνευματική τροφή.

Η έλληνική φωνή από του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Θεσσαλονίκης μας θά έμβουσιάσει, θά ικανοποιήσει, θά δώση νέον παλμόν εις την Βύρειο Ελλάδα και θά αναβιάσει την στάθμην της πνευματικής, και καλλιτεχνικής κινήσεως σ' ένα κόσμο που με πικρό παρόμοιο πιστοποιούσε την άνυπαρξία της έλληνικής φωνής στις Έπαρχίες αυτές της Πατρίδος μας που με τόση προθυμία έχουν αναλάβει οι «φίλοι» μας γείτονες να την εξυπηρετούν...

Αιτή την Φορά μπορούμε να πούμε πως οι Έλληνες συνεννοήθηκαν!

Η Έπιτροπή των «Φίλων του Στρατού» στη Θεσσαλονίκη συνεννοήθηκε με τους έξ Αθηναίους έλθοντας για την όργάνωση της ραδιοφωνίας στη Θεσσαλονίκη, κι' έτσι παρεχωρήθησαν οι άπαραίτητοι χώροι για την εγκατάσταση ραδιοφωνικών αθουσών δια της συναλλαγής και το λοιπόν πρόγραμμα καθώς και την στέγασιν των πόσης φύσεως υπηρεσιών τεχνικών, οικονομικών, προγράμματος κτλ.

Οι αίτιοι συνεννοήσαν με τις στρατιακές υπηρεσίες της Θεσσαλονίκης δια την στέγασιν του Πομπού και την εγκατάσταση του.

Σ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

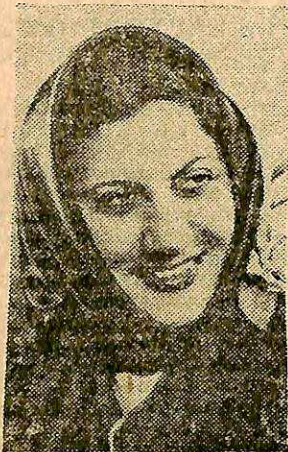
Δι' της Ραδ'κής Υπηρεσίας

πε να προστεθούν και οι 70.000 όβιδες των βαρέων όχημάτων. Στους πιο πάνω αριθμούς θά πρέπει να προστεθούν και οι 20.000 τόννοι των πυρομαχικών που χρειάζονται ήμερησίως οι άμερικανικοί μηχανοκίνητοι σχηματισμοί στο Δυτικό Μέτωπο από του Νοεμβρίου του 1944 μέχρι τον Μάιο του 1945. Από του Αύγουστου του 1941 μέχρι του Δεκεμβρίου του 1944 ή άμερικανική άεροπορία είχε κατακεραυνώσει την Γερμανία με 442.000 τόννους βομβών. Κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο το άμερικανικό πολεμικό ναυτικό είχε 155 άεροπλάνα. Σήμερα έχει 35.575. Τα τελευταία άεροπλάνα της άμερικανικής ποσότητος ένεργείας για τον πόλεμον ή και για την ειρήνη.

Τα καταδρομικά του άμερικανικού στόλου εξαπολύουν δώδεκα όβιδες σε κάθε λεπτό και από κάθε πυροβόλο τους έναντιόν στόχου που βρίσκεται σε απόσταση 10 μιλίων.

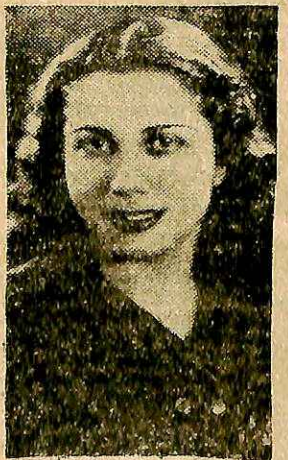
Όλη όμως αυτή ή τρομακτική δύναμις πυρός στην όποιαν δέν συμπεριλαμβάνονται τα φοβερά πυροβόλα των μεγάλων βορβηκτών και οι μυριάδες για κάθε λεπτό, των βλημάτων του αντίαεροπορικού πυροβολικού θά είναι σε λίγο χρονικό διάστημα περιφρονήτες πολέμικος παράγων. Κι' ακόμη για τί ή τελειοποίησης της ροκέτας, ή χρησιμοποίησης των ηλεκτρονίων και ή βελτίωση των έκρηκτικών υλών θά έξαπολίσουν άφάνιστους ποσότητες ένεργείας για τον πόλεμον ή και για την ειρήνη.

'Η Βέμπο φεύγει

Ύστερα από ένα χρόνο θριάμβου στις "Αθήνες" της Σοφίας Βέμπο φεύγει για το Παρίσι, όπου κατόπιν προσκλήσεως των Π. Πολεμιστών θα λάβει μέρος εκεί εις τον εορτασμόν της 25ης Μαρτίου. Από εκεί θα περάσει εις το Λονδίον, όπου επίσης θα κάνει μίαν ή δύο καλλιτεχνικάς εμφανίσεις και τέλος θα κατευθυνθή εις την Αμερικήν, όπου οί εκεί Έλληνες τις ετοιμάζουν θερμήν υποδοχήν, μη λησμονούντες ότι επί τέσσαρα σχεδόν χρόνια ή Σοφία ήτο ή ακούραστος θάρος του Στρατού μας, ή άκούραστος εργατής της υπαγωγίας του, αλλά και ή καλύτερος έθνικός προπαγανδιστής μας.

Έκλεκτή ύψ φωνος

Είς τον «Κουρέα» της Σεβίλλης» ενεφανίσθη διά πρώτην φοράν ως Ρόζινα, ή υψίφωνος της Λυρικής Σχολής κ. Ρένα Γαρυφαλάκη και έσημειωσε τόσον έξαιρετικήν επιτυχίαν, ώστε να συγκαταλέγεται σήμερον μεταξύ των πρώτων εις τό είδος της.

Τò έρωτικό λογαυόδι

Της κ. Σ. Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Δέν είναι βέβαια ή άρτος ή επιούσιος ενός λαού. Μά είναι τό κρασί που τον φέρνει κέφι και τον μεθά στην άχαρη ζωή της καθημερινής βιοπάλης. Τò καθαυτό έρωτικό τραγούδι — τις τελευταίες Άποκρηές άκούσθηκε κι' έδω όργιαστί, κά όπως σ' όλες τις χώρες — δέν έχει την ίδια προέλευσι με τό δημοτικό, που είναι ένα κα θαρώς ραψωδιακό τραγούδι, και βασίζεται στον άγνό φολκλोरισμό του κάθε λαού. Γι' αυτό και φέρει τα βασικά χαρακτηριστικά στοιχεία της φυλής και της εκπαίδευσης απ' τα όποια πηγάζει.

Τò λαϊκό έρωτικό τραγούδι δέν άποκρυσταλλώνεται απ' την ομαδική συνεργασία ενός λαού. Ούτε είναι άσυνειδητό και όλως ένστικτώδες όπως τό δημοτικό. Γι' αυτό δέν μπορεί ποτέ να είναι μεγαλοφώνος όπως εκείνο ούτε μένει ποτέ άθάνατο. Ποτέ δέν θα μείνι ζωντανό στο στόμα του λαού, ούτε θα παραδοθή από γενεά σε γενεά σαν ένα έθνικό κειμήλιο. Ο προορισμός του είναι ν' άνώγει και νά σήσει. Θ' άνθισι και θα μαραθίσιν, λουλουδι. Η δόξα του είναι εφήμερη. Θά βαστάξη μιιά σαίζον, ή τό πολύ — πολύ ένα χρόνο.

Για κάθε γυναίκα

'Η μέθοδός μας δίνει θάρρος

"Όταν άρχίζει κανείς να έξασκή τό επάγγελμά του, παρά τις σπουδές και την κατάρτησι που απέκτησε στο είδος του, στην τέχνη του, στο επάγγελμα που πρόκειται ν' ακολουθήσει, συναντά έν τούτοις δυσκολίες στην έφαρμογή, στην έξασκήσι δηλαδή του επαγγέλματός του. Πολλές φορές έχι άπορίες, φοβάται να έφαρμοση κάτι που θεωρητικά μόνο ή άτέλως έμαθε.

Διερωνάται, έν κάνοντάς το έτσι ή άλλως, θα επιτύχη; Φοβάται... Αυτό λέγεται άτέλης σπουδή. Η άτέλης σπουδή κόβει τό κουράγιο κάθε ανθρώπου, κάθε γυναίκας που βρίσκειτα στα πρώτα θέματα του επαγγέλματός της.

Ένα κορίτσι, μιιά γυναίκα που σπούδασε στα εργαστήριά μας δέν δυσκολεύεται ποτέ σε τίποτε. Διότι ή μέθοδος της διδασκαλίας μας είναι τέλεια, προσαρμόζεται με την μόρφωσι και την αντίληψι κάθε κοριτσιού, κάθε γυναίκας.

Κάθε γυναίκα που θ' άποφοιτήσθ από την Κ. Κ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, ΕΧΕΙ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ διότι τα έμαθε όλα όχι μόνο θεωρητικά, αλλά έχει έξασκήσθ πλέον και πρακτικά σε κάθε λεπτομέρεια.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗ ΣΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΙΚ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 26 ΚΑΙ ΨΙΚΗΣ 54. ΤΗΛ. 24.064

Είς τον «Κουρέα» της Σεβίλλης» ενεφανίσθη διά πρώτην φοράν ως Ρόζινα, ή υψίφωνος της Λυρικής Σχολής κ. Ρένα Γαρυφαλάκη και έσημειωσε τόσον έξαιρετικήν επιτυχίαν, ώστε να συγκαταλέγεται σήμερον μεταξύ των πρώτων εις τό είδος της.

"Επειτα θα γίνη εκείνο που οί Γάλλοι ονομάζουν «Scie» — ένα «πριόνι» δυσάρεστο για τ' αυτιά και για τα νεύρα. Κι' άφού καταντήσθ βαρετό όσο ήταν πριν άγαπητό σ' όλο τον κόσμο, άφού ροκανισθή στους δρόμους απ' όλες τις ρομβίες, θα πεταχθή στα σκουπίδια σαν ένα ξεθωριασμένο κουρέλι, και θα ξεχασθή ολότελα.

Στις Σκανδιναβικές χώρες, στη Φινλανδία, στη Βοημία, τό έρωτικό τραγούδι άνθίζει πάντα με νέα δροσιά. Ένώ στην Άγγλία, διατηρεί πάντα τον ι διότυπο χαρακτήρα της συντηρητικής παραδόσεως στην άνα νέωσί του. Στη Γερμανία, απ' την άποικιακή εποχή των Μιννελζάικερ και των Μάιστερζάικερ ως την εποχή του Σούμπερτ, του Σούμαν και του Μπράμς, κι' ως σήμερα με τον Ρίχαρντ Στράους, ή φοιτητική νεότης πλάλλεται, και δονείται με λαμπρά έρωτικά τραγούδια. Τα έρωτικά τραγούδια της Γαλλίας, όμως, περιφημοί «ρομάνς», Σάπαρτζιζόν, ολόκληρη φιλοσοφία. Μ' αυτά έκαιμαν την παγκόσμια φήμη τους οί μεγάλοι καλλιτέχνιδες του είδους.

Υγέτ Γκιλμπέρ και Έμμα Καλβέ. Τò Ισπανικό έρωτικό τραγούδι είναι κυρίως χορευτικό. Μέσα στις έρωτόπαδες στροφές του κροταλιού τα χτυπήματα των τακουνιών, κι' οί καστανιέτες. Τò ίδιο συμβαίνει με τα έρωτικά τραγούδια της Πολωνίας και της Ούγγαρίας, που συνεπαίρνει τον κάθε έλιγμό τους ή διονυσιασμός του χορού. Τά τσιγγάνικα έρωτικά τραγούδια, που είναι ταυτόσημα με τα βοεμικά και τα ρουμανικά, πηγάζουν πάντα από μιιά άκένωτη φλέβα φλογεροσύ και ταπεινού αισθησιασμού, που χαμοσέρεται θεληματικά κι' έπίμονα μόνο στα γαϊώδη ένστικτα και πάθη.

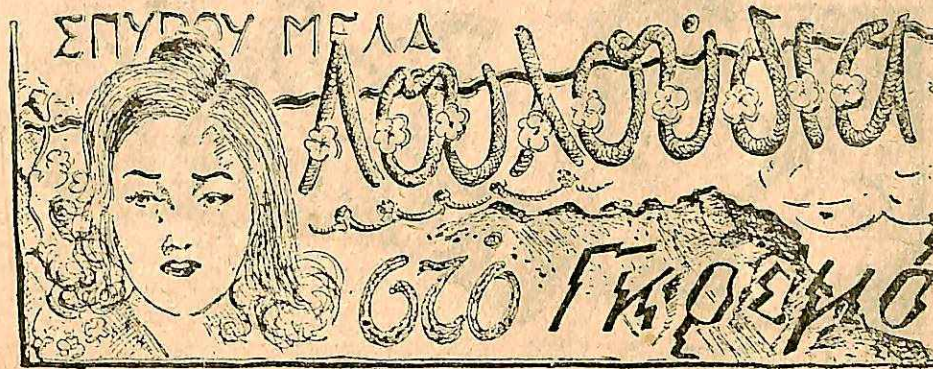
Μά ή καθαυτό πατρίδα του έρωτικού τραγουδιού είναι ή Ιταλία. Σ' αυτήν, και ιδιαίτερος στη Νεάπολι, τό έρωτικό τραγούδι χυνεται στους δρόμους σαν ποτάμι, από μίαν άγνωστη, άείρρητη πηγή. Ηδύποτο, που τό ρουφούν άπληστα κι' οί πλέον θαρρακισμένοι σκεπτικιστάι της ζωής έξίσου με τους έκζητητάς του αισθηματικούς ώραιοι, αλλά και τους μουσικούς αλγεβριστάς που κρατούν την ψυχή τους έρωτικά κλεισμένη στην κάθε μελωδική γοητεία. Τò έρωτικό τραγούδι, αυτό τό γλυκύπιοτο σιρόπι από ροδοζάχαρι, τους άφοπλίζει όλους. Γιατί παρουσιάζεται χωρίς αξιώσεις. Χωρίς μεταφυσική. Σάν ένας νόμος της ζωής με την έρωτόπαθη δόνησι του εύκολου λυρισμού του. Με τον κλαυσίεγλο της μελαγχολίας και τό θέληχτο της άνα πολήσεως. Με τον θηνύ αίσθηματισμό του τον προσιτό σ' όλο τον κόσμο. Δέν είναι επί τέλους μόνο οί προνομιοχόι του κόσμου τούτου που μονοπώλησαν όλες τις χαρές της ζωής. Τò Ναπολιτάνικο τραγούδι άνοίγει διάπλattes τις πύλες του σε όλους τους φτωχούς νοσταλγούς των έρώτων.

Άπό ποιιά μαγεμένη άγνωστη σπορά άνθίζει αυτό τό τραγούδι. Ο Ναπολιτάνος τραγουδιστής γεννιέται μουσικός αυθόρμητος και πηγαίος. Τις περισσότερες φορές μέσα στη «Βέκκια — Νάπολι», την άνόποδη ώψι του χρυσού πανοράματος της μαγεμένης πόλεως — σειρήνος στην από αιώνας απισμένη πόλη, με τα στενά, αήλια δρομάρια, τα περιφημα «δίκω» που κρύβουν τόσες κρυφές άνομολόγητες πληγές. Έτσι από δουλοπάρκοις, ή προνομιοχούς τραγουδιστής γίνετα ή αισθηματικός άρχοντας του κόσμου. Οί ώραιότερες γυναίκες σέρνονται τότε στα πόδια του άλυσσοδεμένους με τά μάγια της φωνής του.

«Κουάντο σπώντα λά λούνα ή Μασεκίρε»...

Ο Βάγγερ, στο πρώτο του πέρασμα από τη Βενετία, όταν άκουσε μιιά νύχτα απ' τον

(Η συνέχεια στη Σελίδα 49)

150

Η Άννα είχε στριμώξει άσκημα, στο μεταξύ, τον Άντώνη. Νά μου πής, πρώτα, παιδί μου — τον έψελνε — τί είν' αυτά τά πράματα στα μούτρα σου... Κουνούπιμα με τσίμπησαν τη νύχτα, μάννα — έκαμε κοκκινίζοντας — πήγα να ξυστώ και ξεγδάρθηκα σ' ένα — δυο μεριές...

Για κύταξέ με καλά! — του φώναξε, πιάνοντάς τον απ' τό σαγόνι και φέρνοντας τό πρόσωπό του αντίκρυ στο δικό της — καλά, στά μάτια!...

Ορίστε, μάννα, σε κυττάω.

Κάποιος όγνης άπάψε τη νύχτα, παιδί μου, από τό σπίτι, από τό πίσω πορτάκι που τόχα μανταλώσει με τά χείρια μου... Όταν γύρισε, ποιος ξέρει, ποιά ώρα, έξεχασε ναν τό κλεισι, τό δρῆκα ορθάνοιχτο τό πρωί, που όγνης να κατέβω στο μαγαζί... Μπορείς να μου πής ποιος ήταν αυτός ή κάποιος που άνοιξε, τη νύχτα, τό πορτάκι, για να όγνη;...

Και τί θές να ξαίρω γώ; — μουμούριος και κατέβασε τά μάτια.

Οχι, έμένα κύταξέ εδώ! — του φώναξε. Αυτός ή κάποιος ήσανα σύ!... Στο σπίτι δέν είν' άλλος... από μας τους τρεις... Έγώ δε όγνηκα... Δέ πιστεύω να μου πής πως ξεπορτίσε ή Μαργαρίτα.

Την κύταξέ τώρα χωρίς να όγνη άχνα.

Τώρα όλα ξεστερώνονται — του είπε βαθεία λυπημένη — Τώρα καταλαβαίνω γιατί γίνηκε άφαντη... σε δέχεται κρυφά... Και θα σου κάνει ήλεις για τη Μαργαρίτα... Πες την αλήθεια!... Αυτή σ' έχει γκρατζουνίση... απ' τό κακό της!...

Ο νέος χαμοέλασε θλιμμένα: — Μά γιατί σκαλίζεις, μάννα; Ρώτησε ήσυχά. Δέν έχω τίποτα μ' αυτή την κυρία... σου τό όρκίζομαι... Είμαι όμως άντρας κι' έγώ... τό κάτω — κάτω... και υπορώ να όγνη μιιά νύχτα... να πάω κάπου...

Έτσι ε: — Τούπε τώρα με φωνή κούφια για να μην άκουστή — Και δε λογαριάσεις καθόλου αυτό τον άγγελο που σε λατρεύει;... Δέ σκέφτεσαι τί χαλασμός θα γίνη μέσα στην ψυχή της αν σε μωριστή;...

Μά γιατί θέλεις να γελιέσαι, μάννα; — έκανε νευριασμένος — Η Μαργαρίτα δε μου ήλισε ποτέ γι' άγάπη, ούτε μ' άφισε να της χαράξω τέτοια κουδέντα έγώ...

Δε σ' είχα για τόσο κουτό, παιδί μου — τούπε, με κρατημένη καταφρόνια. — Αυτά τά πράματα δε λέγονται... μαντεύονται... Κι' έχεις τόσες άφορμές να τά μαντέψης... Ξεκολλημένος δέν έχει από κοντά σου... Είναι κοντά τρία χρόνια που γυρίζετε μαζί... Και σε κυττάει στα μά-

τια... Και δε χάνει ποτέ ούτε μιιά λέξι απ' τις κουδέντες σου... Μά τί κάθομαι και σου λέω... Έδω έχουμε κάτι που φωνάζει!... Έδω μιιά τύχη σου, του Στρατάρη, που άλλες λαχταράνε να τον πάρουν... και τον κυνηγάνε... με περιποήσεις... με τραπέζια... με προζενιτάδες...

Δέν τύκανε για μένα, μάννα! — της φώναξε — τύχει πη τόσε φορές!... — Και γι' αυτό έπρεπε να την έχτιμησς και ναν τη βάλης πάνω απ' τό κεφάλι σου! Δέ σου τό είπα, για να μην έχεις καμιά ύποχρωσι... Είναι περφόση αυτή... Όλγης ν' άφήσθ την καρδιά σου να μιλήσθ λεύτερα... Μά έσύ, παιδί μου...

Καμένη μάννα! — άναστένανε άνυπόμονα — ποθείς τόσο αυτή την ένωσι... που όλα τά έξηγείς όπως θέλεις...

Η Άννα πήρε τώρα φωτιά: — Ναι, τη θέλω αυτή την ένωσι, δέν τό κρύβω!... Ποθώ πριν κλεισω τά μάτια, να ιδώ, πλάι σου μιιά γυναίκα σαν τη Μαργαρίτα... να πάρω στα γόνατά μου... ένα παιδί δικό σου απ' αυτήν... Δέν είναι σαν τις άλλες αυτό τό κορίτσι... Είναι τό διαμάντι της έπαρχίας... Τό διαμάντι, θα πώ, του τόπου ολάκερου... Τό στο λίδι των στολιδιών... Κορίτσι από σπίτι... Μοσκοβολάει λεβάντα όλο του τό είναι... Ψευτιές δέν έαίρει και καμώματα... Είναι άγνή, σαν τ' αεράκι της έσοχής... Πάει σ' άμπέλι για τον πύργο... Στο ληνό και στις τίλιές της σαν την τελευταία τσιούνη της έπαρχίας... Συμμορξίζει μονάχη τό νοικοκυριό της... Κι' ύστερα κάθεται στο πιάνο να καλοκαρδίσθ τους γονιούς της... Τίμια ψυχή, θα σταθί πιστή στο στεφάνι της... Δέ θα σου κουβαλήσθ θαυμαστές... Οά ή με την άνίση σου... Κι' έσύ... Έσύ την άφίνεις για μιιά όρμα...

Μάννα! — φώναξε, αυστηρά. — Ναι, μιιά όρμα!...

Είναι περριτό ναν τη βρίζεις, μάννα... Δέν έχω τίποτα μαζί της. — Σωπά!... Κοντά της ήσανα τη νύχτα... Κουτή δέν είμαι... Πρωί — πρωί μοι στάθηκες στον καθρέφτη να συνηρίστης... Αυτό μου φάνει... Μά δε θα σ' άφήσω, να τό ξέρης... Σε παρεκάλεσα... σ' όρκισα... του κίκου... Τώρα θα πάρω κι' έγώ τά μέτρα μου... Ποιά μέτρα, μάννα; — της φώναξε, παραμύχας: Δέν την άκουσες που τό είπε καθαρά, ότι δέν τον θέλει αυτό τό γάμο;...

Τ' άκουσα — είπε κατ' ή Άννα — τί ήθελες να πής... Δέν έχει πια καμιά έμπιστοσύνη σε σένα... Έτσι τά κατ' ήρε... Μά τώρα πρέπει να τά διορθώσης... Άφού αυτή θα πάρει... Άφού αυτή θα είναι ή γυναίκα σου... πρέπει να της δέξθ καθαρά πως την έχεις πάνω απ' τό κεφάλι σου...

Κι' αν ή καρδιά μου, μάννα δε λέει τίποτα γι' αυτήν... Άν είναι κρύο πλάσμα, που δε μπορεί να με τραθήσει... Τί χαζομάρες είν' αυτές, που λες, παιδί μου; Η Μαργαρίτα είναι όλγος μοναχή... Είναι γυναίκα... Κάτι ναίωθω από τις άλλες γυναίκες!...

Μά μπορείς, μάννα, να τη φιλήσης... και να μη νιώσθ τίποτα... Να σταθί

στην τό παιδί... Της λείπει ολότελα ιδιόσυγκροσία!...

Η Άννα κατακοκκίνισε: — Τί ήθελες — του φώναξε άναμμένη — να σου κάνη τίποτα τσακίσματα σαν την παληοβόμα την ξεσκολισμένη... Λυπάμαι... Σε λυπάμαι κατάκαρδα, για τό γούστο σου, παιδί μου... Κρίμα να μη μπορείς να ξεχωρίσης. Μά έννοια σου και θα σε βάλω σε λογαριασμό... Θα σε κλειδώω τη νύχτα στην κάμαρά σου... Θα παίρνω τό κλειδί... Και θα σ' άνοίγω τό πρωί!...

Μάννα — της φώναξε, τρέμοντας σύγχορμος — είμαι άντρας αττεδούσιος πιά!... Δέ μπορώ να ζω υπό έπιτήρησι.

Άντρας δέν είσαι άκόμα, παιδί μου — είπε σε τόνο άποφασιστικό — άφού δε μπορείς να πορευτής μονάχος σου!... Τη Μαργαρίτα τη διάλεξα μέσα σε χίλιες, για την εύτυχία σου... Κι' αυτή θα πάσης, να τό ξέρεις!... Άν της φερθής σαν άντρας αληθινός θα την κάνης μέσα σε δυό δεομάδες να σου φανερώσθ την άγάπη της... Και τότε θα ιδής τί θησαυρούς θα σου άνοίξη... Μιιά φορά στη ζωή τρου άπαντρείς κανείς τέτοια γυναίκα... Κι' αν είναι άνιχτοχώρα την κρατεί για πάντα... Άλλο δέν έχω να σου πώ... Πάσχισ να μη σου φύγη... Άν άπελπιστή από σένα μπορεί ν' άλλόθθ γνώμη... και να σου την άρπάξη ή Στρατάρης... Κάθε μέρα του πάνε νύφες... Μά έλπίσεις που άποφενγί... Περιμένει... Έλα, πήγαι κοντά της τώρα... και μη σου φύγει λόγος απ' όσα είπαμε... Κύττα να την κερδίσθς.

Η Κωνσταντίνα είχε άπομείνη μονάχη στο τραπέζι, συλλαβίζοντας την έσημερία της. Ο Βερόλγος που είχε τελειώσει με τη θυγατέρα του, ζήγωσε την Άννα και τραβήχτηκαν ψηλότερα, στα πετικά, να κουβεντιάσουν. Ο Άντώνης ζήγωσε, βαρύθυμος, τη Μαργαρίτα:

Τί σου λέγε ή μητέρα σου; Τον ρώτησε.

Τίποτα... Για τις δουλειές της... Έσένα; Τί σου λέγε ή πατέρα σου;...

Για τη στασίδα — έκαμε, κοκκινίζοντας για τό ψέμμα — κοιτεύουν να τη μαζέψουν... Κι' έφέτος έλειψα πάλι, όπως πέρσι......

Κατέβηκαν σ' άκροθαλάσσι, κύθησαν σε δυό λινές πολυθρόνες πλάι — πλάι! Είχε πάρη μιιά τέλεια άλσος... Φλοισβίζε, φέρνοντας αδιάκοπα μηνύματα τό κυματάκι, από τ' άντικρυνό κυματάκι. Μιά φορά πούλα ερχότανε από τό μέρος της Ρούμης με τό πανικό άφρόκρνο στον ύγρό κάμπο που χρυσομπριμπίλιζε. Η σάρπα της Μαργαρίτας άνέμιζε. Σιωπούσαν. ά καθένας με τους στοχασμούς του:

Μετανοιώνεις, πούλεις απ' τη στασίδα; Ρώτησε ή Άντωνής για να πη κάτι.

Οχι, καθόλου... Περνώ πολύ καλά εδώ... Δέ σ' όρκίζομαι ποτέ, νομίζω, πως βρίσκο εύναριστήσι στη συντροφιά σου.

Ο Άντωνής γέλασε ή άποχρωσι σαρκαστική:

Τόσο μεγάλη εύχαριστήσι — έκαμε — που όταν ή πατέρα σου είπε στο τραπέζι να με πάσης σύντροφος για πάντα ταύ κομες άμέσως την κουδέντα...

Δέν πιστεύω να πειράχτηκες — του είπε, βαθεία ίκανοποιημένη για τό παρόπνο του — Άν όμως έχεις πειραχτή σου ζητά συγγνώμη... Θα συμφωνήσης όμως και συ πως άλλο παρέα... κι' άλλο γάμος...

Άπολάως!... Άλλά θέλεα να ξαίρω τί ιδέες έχεις γι' αυτό τό ζήτημα... Δέν είναι παράξενο πως δε μιλήσαμε ποτέ!...

Καθόλου... Τό βρίσκω πολύ φυσικό... Γιατί!

Άφού δέν έχουμε μιλήσθ ποτέ για έρωτα πως θα μιλούσαμε για γάμο;...

Δέν καταλαβαίνω — είπε ή Άντωνής — τί σχέση έχει τό ένα με τ' άλλο;...

Ένα κορίτσι που δέν έχει άνάγκη να πάρη κάποιον για οικονομικό άποκούμπι, δε μπορεί να σκεφθί τό γάμο παρά μο-

... (The text continues on the next page)

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 15

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕCHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Τῆς ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ
ΝΤΟΜΕΡΓΚ

«ΕΔ.2 ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 19

να παροδεχθῇ ὅτι τὸ περίμενε μὲ ἀληθινὴ ἀγωνία.

«Σὰς γράφω γιὰ τελευταίᾳ φορά, γιὰ νὰ σὰς δεσώσω ὅτι εἶσθε ὁ μόνος λογος πού με κρατεῖ στὴ ζωὴ, ὅλη μου ἡ χαρὰ, ὅλο μου τὸ φῶς!... Ὡ! Γιατί νὰ μὴν ἔχω πῶς πλούσιες λέξεις γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσω αὐτὸ τὸ τόσο ὠραίο, τὸ τόσο ἀληθινὸ καὶ τὸ τόσο μεγάλο πού αἰσθάνομαι γιὰ σὰς!»

Ἡ Ὁδέττη δὲν διάβασε πιά. Αἰσθάνοταν μιὰ τέτοια ἐλπίδα καὶ ἀποκαρδίωση, ὥστε ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της πάνω στὸ γραφεῖο. «Σὰς γράφω γιὰ τελευταίᾳ φορά!... ἐπανέλαβε καὶ ἡ «δία μεγαλόφωνα».

Αἰσθάνοταν τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψῃ.

Ὁδέττη, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω!

Ἡ νέα γυναίκα τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση της καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸν Μωρίς, τὸν ἄνδρα της, πού ἦταν κατὰ χέλιμος.

— Ὁδέττη, ἔχω νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι... Τὰ γράμματα αὐτά, τὰ τρία γράμματα πού έλαβες, ἐγὼ τὰ γράφω!

Ἡ Ὁδέττη κῦτταξε τὸν ἄνδρα της μὲ τὰ μάτια ἐξῆς ἀπὸ τὴ κόγχης. Νόμισε ὅτι δὲν εἶχε ἀκούσει καλά. Ὁ Μωρίς ἐπανελάβε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Ναι, ἐγὼ τὰ γράφω... Ἀκουσε με, Ὁδέττη, σὲ παρακαλῶ, νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Μὴν με κῦττάς με ἐτσι...

Πραγματικά, ἡ Ὁδέττη τὸν κῦτταξε μὲ μάτια τρελλὰ:

— Λες ψέματα! τοῦ φώναξε.

Ἀλλὰ καθὼς ἐκείνος τὴν θεώριε ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, ἡ Ὁδέττη τὸν πίστεψε ἐπὶ τέλους καὶ φώναξε μὲ θυμὸ:

— Ὡ!... Ἐσύ ἦσουν! Ἐσύ!

Καὶ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κρύβοντας τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της καὶ λέγοντας μὲ φωνὴ πού τὴν ἐπνίγαν τ' ἀναθυμίασιμα:

— Μὲ κοροϊδεύεις!... Ἦθελες νὰ γελάσῃς μαζί μου! Ὡ! Τί ἀσχημὸν ἦταν αὐτὸ ἐκ μέρους σου!...

Τὶ ἀπογοητεύσεις!... Ἡ Ὁδέττη εἶχε κάνει τόσα ὄνειρα μ' αὐτὰ τὰ γράμματα!... Νόμιζε ὅτι ὑπῆρχε κάποιος πού τὴν ἀγαποῦσε... Καὶ ἐφάνηκε ἐμάθαινε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ψεύτικα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ φάρσα τοῦ Μωρίς ἢ μάλλον γιὰ ἐκδίκηση ἐκ μέρους του!...

Ὡ! Ἦταν τρομερὸ αὐτὸ πού αἰσθάνονταν τώρα ἡ Ὁδέττη! Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ της σπάρταξε...

Ἀλλὰ καὶ ὁ σπαραγμὸς τοῦ Μωρίς δὲν ἦταν μικρότερος. Γονατισμένος στὰ πόδια της μὲ τὴν καρδιὰ ραγισμένη περίμενε νὰ τὴς περάσῃ ἡ πρώτη ταραχὴ, γιὰ νὰ τὴς ἐξηγήσῃ, νὰ τὴς δώσῃ νὰ κατανόησιν ὅτι δὲν τὴν εἶχε κοροϊδέσει.

Πῶς φαντάστηκες, μικροῦλα μου! Ὁδέττη, ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ γίνω τόσο ἄτιμος καὶ νὰ σοῦ στεῖλω αὐτὰ τὰ γράμματα, γιὰ νὰ γελάσω εἰς θάνατό σου!... Ἀγνοεῖς λοιπὸν μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, τὸ τί εἶσαι γιὰ μέν καὶ τὸ πόσο σ' ἀγαπῶ; Ὡ! Μικρὸ μου παιδί, ἂν ἤξερες πόσο υπέφερα ἀπὸ τότε πού ἀπώμασε βλέπω ἀδιάφορη, σκεδὸν ἐχθρική ἀπέναντί μου!... Ὡ! Ἦταν πολὺ ἀργά ὅταν κοπάλισα ὅτι δὲν σε προσέκα ὅσο σ' ἀγαπῶ!... Ὡ! Ὅταν τὸν ὠνόμασα, δὲν τοῖς μούσα πιά νὰ σοῦ ἐξηγήθῃ, ἀπὸ φόβο μήπως φανῶ ζηλιάρης... Αἰσθάνομαι διὸς τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, πού τόσο λίγο τὴν ἔφερες... Καὶ μιὰ νύχτα, πού περίμενα μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή σου ἀπὸ τὸ θέατρο, καὶ ἔδωκα ὅτι ἀργούσες καὶ ἡ καρδιά μου ἔτοίμε μήπως σὲ χάσω γιὰ πάντα, κάθισα καὶ ἔγραψα τὸ πρῶτο ἐκεῖνο γράμμα... Ὡ! Τί ἀνοήτως αἰσθάνομαι ὅταν τὸ γελῶσαι!... Σοῦ ἐξέφρασα ὅλη μου τὴν ἀγάπη, ὅλη τὴ λατρεία μου... Σοῦ μίλησα ὅπως ποτὲ ἄλλοτε... Τὰ ἄλλα δύο

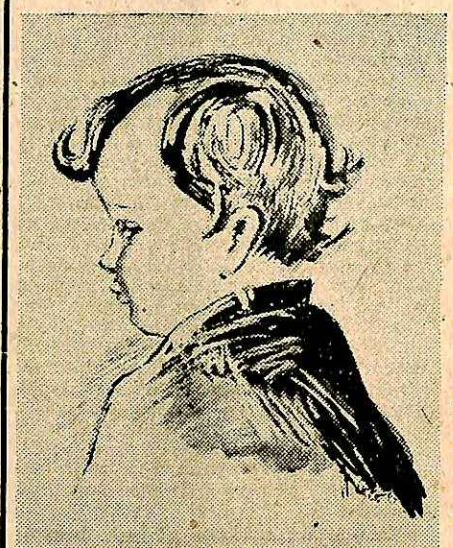
γράμματα σοῦ τὰ ἔγραψα πάλι, σὲ στιγμὲς θαλασσιᾶς ἀπελπίσεως... Ἐβγαίνεις τόσο συχνὰ μ' αὐτὸν τὸν Μπῆτον Σαίξον Βενσάν... Κοτόπιν όμως κατάλαβα ὅτι δὲν τὸν λογάριζες καὶ πολὺ. Εἶχες ἀρχίσει ν' ἀγαπᾷς τὸν ἀγνωστὸς ἐπιστολογράφου σου... Ἐτσι πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ σοῦ τὰ ἀμολογήσω ὅλα...

Ἡ Ὁδέττη τὸν ἀκούει τώρα μὲ φανερὴ συγκίνηση. Ἐκεῖνος τὴν εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τὴ σφιγνῇ ἐλαφρά.

— Θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ Παρίσι... Θὰ πάμε ὅπου θέλουμε... Στὴν Κιανή Ἀγκιτῆ! Στὴν Ἰταλία... Θὰ κάνουμε ἕνα καινούργιο ταξίδι γάμου... Θὰ δῇς πόσο

• ΤΟ ΠΑΙΔΙ • ΑΔΕΝΟΕΙΔΕΙΣ ΕΚΒΛΑΣΤΗΣΕΙΣ

Τοῦ καθηγητοῦ κ. ΣΟΛΩΝΟΣ ΒΕΡΑ

(Σκίτσος ἐκ τοῦ φυσικοῦ, τῆς Διδας Νίτσας Θεολόγου)

Σήμερα θὰ μιλήσω γιὰ μιὰ συχνὴ πάθηση τῶν παιδιῶν, πού ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρει καὶ ἐμεῖς, γιατί συχνὰ μὲ ρωτοῦν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἄλλα δὲν βλέπω νὰ δίνεται πάντα ἡ ἀπαιτούμενη προσοχή, ὅταν ἐκδηλώνονται τὰ πρῶτα συμπτώματα.

Πολλὲς φορές ἕνα παιδάκι κοιμάται μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα καὶ τυχόν μάλιστὰ νὰ ροχαλίζει ἀκορετὰ συχνά. Ἐν τούτοις σπάνιος εἶναι ὁ ὑπέρτονος πού ἂν ἡσυχάζουν γι' αὐτὴ τὴν κατάσταση σὲ βαθμὸ πού νὰ καταβῶνται στὸν γαστρὸ γιὰ νὰ πάρουν τὴ γνῶμην του. Κι' ὅμως αὐτὸ τὸ παιδάκι πού κοιμάται μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τὸν γαστρὸ, γιατί συνήθως πάσχει ἀπὸ ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις. Τίς ἐκβλαστήσεις αὐτὰς ὁ λαὸς τίς διονομάζει κ ρ ε α τ ἄ κ ι α σ τ ῇ μύτη καὶ δὲν ἔχει ἀδίκον, γιατί ἀποτελοῦνται ἀπὸ μιὰ ὑπερτροφία ὅχι μόνον τῆς φρυγινικής ἀμυγδαλῆς, πού βρίσκεται τὸν πίσω μέρος τῆς μύτης, ἀλλὰ καὶ τοῦ λεμφικοῦ ἰστού πού τὴν περιβάλλει. Ἐτσι σχηματίζεται ἕνας φραγμὸς στὴν ἀναπνοή, πού πρέπει φυσικὰ νὰ γίνεταί ἀπὸ τὴ μύτη καὶ ὅχι ἀπὸ τὸ στόμα καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ παιδί δὲν ἀναπνέει ὅπως πρέπει καὶ δὲν ἀναπτύσσεται τὸ σῆμα του

εὐτυχισμένη θὰ σὲ κάνω! Καὶ θὰ μὲ νοιάσῃς ἐπὶ τέλους...

Τὴν εἶδε νὰ χαμογελά. Στὰ μάγουλά της δὲν εἶχαν ἀκόμα στεγνώσει τὰ δάκρυα... Τὴν ἔσφιξε μὲ δύσκιμη στὸ στήθος του, γεμάτος τύψεις...

— Ἀγάπη μου, συχώρεσέ με! Ὅλο τὸ φταίξιμο εἶναι δικό μου. Σ' ἔκανα τόσο πολὺ νὰ πονέσῃς!...

Ἀλλ' ἡ Ὁδέττη ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ στόμα του:

— Σῶπα, Μωρίς, σῶπα!... τοῦ εἶπε. Ἄν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι πού ἔγραψες ἐσὺ ἐκεῖνα τὰ γράμματα!...

ὅσο χρειάζεται. Συχνὰ μάλιστα παρουσιάζονται καὶ παραμορφώσεις στὸν θώρακα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνεπάρκεια τῆς ἀναπνοῆς, ὡς καὶ ἀναιμία καὶ καμιά φορά καρδιακὲς διαταραχές.

Οἱ ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις κατὰ τὸν ξένον σῶμα πού πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ πού βρίσκεται γιὰ νὰ βγῇ τὸ ἐμπόδιο στὴν ἐλευθέρῃ ἀναπνοῇ. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἄλλη θεραπεία παρὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασις, πού εἶναι ἀρκετὰ ἀπλή καὶ ἀκίνδυνη, ὅταν βέβαια τὸ παιδί δὲν πάσχει ἀπὸ αἱμοφιλία ἢ ὁποῖα εἶναι εὐκόλο νὰ ἀποδειχθῇ μὲ μιὰ παρακέντηση καὶ ἀνάλογη ἐξέταση τοῦ αἵματος καὶ τῆς πηξέως του.

Οἱ ἀδενοειδεῖς ἐκβλαστήσεις δὲν θεραπεύονται παρὰ μόνον μὲ ἐγχείρηση καὶ ἡ ἐγχείρησις αὕτη δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλλεται, γιατί ὅσο μεγαλώνει τὸ παιδί, πού τίς ἔχει, τόσο καὶ οἱ συνέπειές τους θὰ εἶναι χειρότερες. Ἐπειτα ὅταν τὸ παιδί πιά φτάσῃ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, οἱ ἀδένες ἔχουν πάρει πιά τὴν ὀρστική τους μορφή, ἡ μύτη μὲν στενὴ καὶ ἡ ἐγχείρησις δὲν μπορεῖ πιά νὰ φέρῃ τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Ἄλλο πράγμα εἶναι ἡ ὑπερτροφία τῶν ἀμυγδαλῶν, γιὰ τίς ὁποῖες πολλὰς φορές μὰς ἐρωτοῦν οἱ γονεῖς ἂν πρέπει νὰ ἐγχειρισθῇ τὸ παιδί. Ἐδῶ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς ἂν πραγματικά οἱ ὑπερτροφικὲς ἀμυγδαλὲς φέρουν μὲν ἄλλο ἐμπόδιο στὴν ἀναπνοή, γιατί συχνὰ βλέπουμε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ὑπερτροφία, πού εἶναι στὰ παιδιὰ τὰ μαλθακά, νὰ ὑποχωρῇ μὲ τὰ χρόνια κι' ἐτσι ἀποφεύγεται μιὰ ἀδικη ἴσως χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

Στὴν Ἀμερική πού εἶχαν τὴν τάση νὰ ἀφοροῦν τὴς ἀμυγδαλῆς σ' ὅλα τὰ παιδιά, ἀρχίσαν τώρα σιγά - σιγά νὰ μὴ θεωροῦν ἀναπόφευκτὴ αὐτὴ τὴν ἐγχείρησις. Δὲν ὑπάρχει ἄλλωστε ἀμφιβολία πῶς τίποτε δὲν ἔκαμε ἡ φύσις χωρὶς κάποιο σκοπὸ. Οἱ ἀμυγδαλὲς στὴ θέση πού βρίσκονται μπορεῖ ἴσως κάπως νὰ ἐμποδίζουν τὴν εἰσβολὴ μερικῶν μικροβίων πού συνήθως γίνεταί ἀπὸ τὸ στόμα. Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις, ὅταν παρουσιάζεται μιὰ χρονία φλεγμονὴ μέσα στὶς κρύπτει τῶν ἀμυγδαλῶν, ἡ λεγομένη χρονία κρυπτικὴ ἀμυγδαλίτις πού εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀφαιρῇ κανεὶς μιὰ συνεχὴ ἐστία μολύνσεως, τότε βέβαια ἡ ἐγχείρησις ἐπιβάλλεται.

Μὴν ξεχνάτε πῶς ἀπὸ τίς ἀμυγδαλίτιδες κι' ἀπὸ τίς ἀρροήσεις πού προσβάλλουν τὴς ἀμυγδαλῆς, προέρχονται οἱ περισσότερες νεφρίτιδες. Γι' αὐτὸς κι' ὅστερα ἀπὸ κάθε ἐρεθισμὸ τῶν ἀμυγδαλῶν εἶναι σωστὸ νὰ ἐξετάζουμε τὰ ὄργανα τοῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ μποροῦμε κατὰ τὸ δυνατόν νὰ προλαμβάνουμε τὴς ἀρρώστειες τῶν νεφρῶν.

ΣΟΛΩΝ ΒΕΡΑΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Τὰ λουτρά

Τοῦ ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Ὁ κ. Ὁνώριος Προδουέν εἶχε ἕνα μεγάλο καμῖο. Ἡ γυναίκα του δὲν ἔκανε παιδιὰ. Εἶχαν πέντε χρόνια παντρεμένοι καὶ ἀκόμα νὰ ἔλθῃ τὸ εὐτυχὲς γεγονός, πού τόσο τὸ περίμενε ὁ ἀγαθὸς ἄρως τῆς παρούσης μικρῆς ἱστορίας.

Ὁ κύκλος τῶν γνωστῶν ἤξερε τὸν ἀγίαστρετο αὐτὸν καμῖο τοῦ κ. Ὁνωρίου, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὅλοι τῆς ἰδίας γνώμης. Οἱ μὲν ἔλεγαν ὅτι τὸ φταίξιμο ἦταν στὴν Κλοτίλδη, οἱ δὲ ἄλλοι ἐρίχναν ὅλα τὰ βάρη στὸν κ. Ὁνωριο. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα ἦσαν καὶ οἱ περισσότεροι.

Μὰ πῶς θέλετε ν' ἀποκτήσῃ τὸ παιδί ὁ Ὁνώριος; ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ κ. Ζερμανκούρ, ἀπόστρατος ἀνθυπολοχαγός, μὲ φαλάκρα καὶ μὲ βαμμένο μουστάκι. Αὐτὸς, φίλοι μου, ἔχει ξοφλήσει... Ἐρετε πῶσαν χρονὸν εἶναι; Πλησιάζει τὰ ἑβδόμηντα... Μὲ περναῖς δέκα ὁλόκληρα χρόνια!... Τὶ παιδιὰ, λοιπόν, μπορεῖ νὰ κανῇ ἕνας γέρος σὰν αὐτὸν, πού ἔχει τὸ ἕνα πόδι μέσα στὸν τάφο;

Βρὲ τὸν παλῳόγερο!... ἔκανε ὁ κ. Ζουλιέν, ὁ γερὸς - φαρμακοποιὸς τῆς γειτονίας, ἄλλο γεροντοπαλῳόγερο κι' αὐτός... Ὡστε εἶναι ἐβδόμηντα χρονὸν... Διηλαθῇ, σὰν νὰ λέμε τὴν γυναίκα του θὰ υπορούσε νὰ τὴν ἔχῃ καὶ ἐγγονή!... Γιατί, πῶσαν χρονὸν εἶναι, σὰς παρακαλῶ, ἡ Κλοτίλδη; Εἶναι εἴκοσι πέντε... Εἰκοσι ὀκτὼ, βέβαιως ὁ κ. Ζερμανκούρ, μὲ φωνὴ πού ἔσταζε μέλι... Καὶ τί ὡμορφία!... Τὶ τσαχπίνια!...

Ὁ κ. Ζουλιέν ἀναστήναξε.

Καὶ τί ἀκατάδεκτα!... Ποτὲ δὲν σπῆκνουν τὰ κεφάλια νὰ κῦττάς ἄλλον ἄνδρα... Μὰ τί ἔχει, λοιπόν, αὐτὸς ὁ Ὁνώριος; Τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας;

Ἄσθημα αὐτὸ ἡ Κλοτίλδη δὲν ἔλειψε οὔτε ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο τοῦ νεαροῦ γυναικολόγου. Ἡ κοῦρα πού τῆς ἔκανε, ἦταν τέτοια, ὥστε ἐπρεπε νὰ τὸν ἐπισκέπτεται κάθε μέρα... Ὁ κ. Ὁνώριος ἀνέλασε κατὶ νὰ ἐλπίζῃ... Ἀπὸ διαίτησιν, φυσικά...

Πέρασε ἀκόμα ἕνας μῆνας. Καὶ στὰ μισὰ τοῦ τρίτου, ἡ Κλοτίλδη, εἶπε στὸν ἄνδρα της:

— Ὁνώριε, ὁ γαστρός διέταξε νὰ πάω στὰ λουτρά τοῦ Βισῦ ἀμέσως. Σήμερα ἂν εἶναι δυνατόν. Ἡ κοῦρα πηγαίνει πολὺ καλά, ἀλλὰ χωρὶς λουτρά, δὲν μπορῶ ν' ἀποκτήσω παιδί. Μοῦ τὸ τόνισε κατηγόρηματικά.

Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Ὁνώριος, ὅλος χαρὰ. Νὰ πάμε, Κλοτίλδη μου.

Ἐσὺ δὲν χρειάζεσαι Ὁνώριε. Θὰ πάω μόνη μου... Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ σεῖς, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ λουτρά...

Δὲν χρειάζομαι ἐγώ;... ἔκανε ὁ Ὁνώριος μὲ ἀπορία... Καλά... Ἀς εἶναι... Ἀφοῦ τὸ λέει ὁ γαστρός...

Ὡστερα ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες, ἡ Κλοτίλδη τηλεγράφησε στὸν ἄνδρα της ὅτι περίμενε νὰ γίνῃ μητέρα. Ὁ Ὁνώριος μετρήσε τοὺς μῆνες καὶ εἶπε: «Μὰ, τί διάβολο... Ἀπὸ τώρα... Δὲν εἶναι ἑπτὰ μῆνες... Δὲν ἔπρεπε ὅμως, πολὺ στοὺς συλλογισμούς του, γιατί ἡ χαρὰ ὅτι θὰ γνῶτανε πατέρα, τὸν εἶχε κάνει τρελλόν.

Πῆρε τὸ τράινο καὶ τῆγε στὸ Βισῦ. Ἐφθασε ἐγκοίνας. Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ Κλοτίλδη ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα τετραπάρχο ἀγοράκι.

Τὶ χαρὰ!... Ὁ Ὁνώριος πηδούσε σὰν μικρὸ παιδί... Ἀλλὰ δὲν λησμόνησε καὶ τὸν γαστρὸ. Ἐτρεξε στὸ τηλενῶμα κι' ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα:

«Κύριον Μαρσέλ Φαντέν, γυναικολόγον Παρίσι.

»Κλοτίλδη ἔτεκεν σίσίως ἀρρεν. Θεομὰ συγχαρητήρια.

»Ὁνώριος Προδουέν.

ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

ΚΑΛΤΣΕΣ «ΑΡΑΧΝΗ»

Γυναικεῖες ζωτικὲς 100% λεπτεῖς, ἔστρα (μὲ μικρὸ ἐλάττωμα) σὲ πολὺ χαμηλὰς τιμὲς. ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ φθηνά.

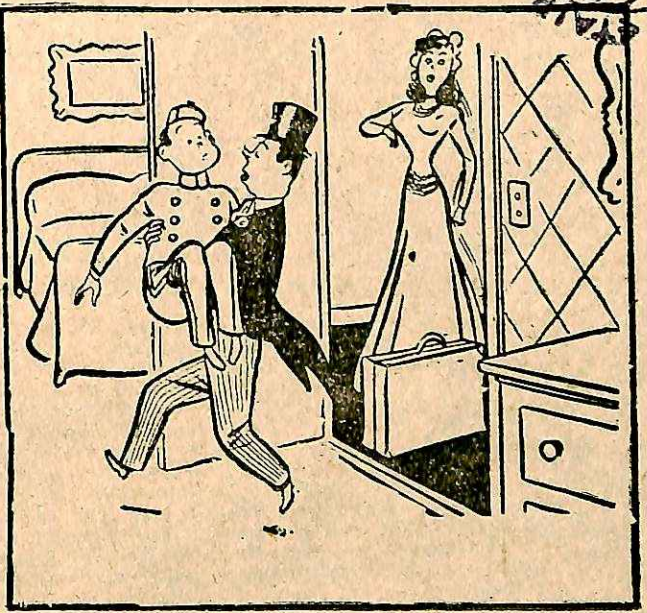
ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος, Κολοκοτρώνη)

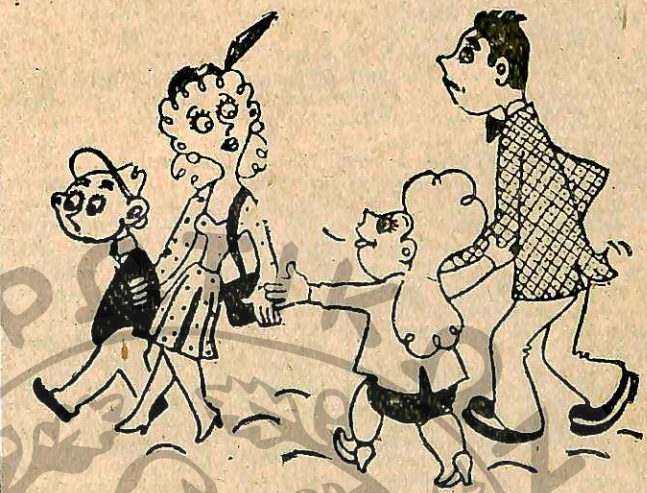
ΠΟΥΑΡΑ ΚΡΕΜΑ **Kelt**

Πέρασε ἕνας μῆνας. Στὸ δι

Τὸ γέλιο μας

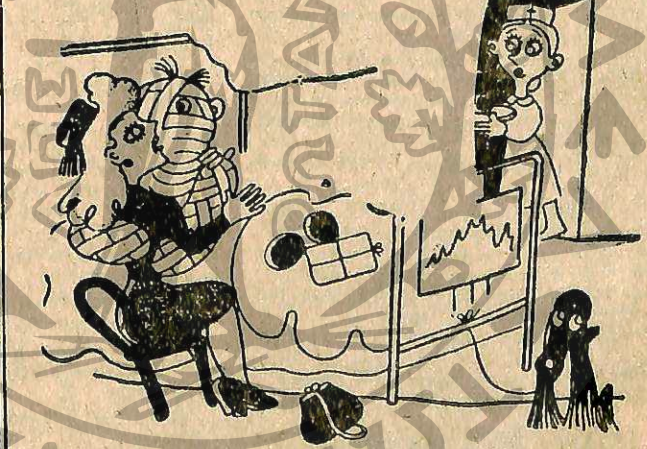

Ὁ... ἀφρημένος γαμβρός!.

Ὁ ἕνας πιτσιρίκος στὸν ἄλλον:

— Ψιί!... Φίλε, τί λές, ἀλλάζουμε συνοδὸ;...

Ἡ νοσοκόμος πρὸς τὴν ἐπισκέπτρια τῆς κλινικῆς:

— Ἐκάματε λάθος, κυρία μου!... Ὁ σύζυγός σας εἶναι στὸ διπλὸν δωμάτιο!...

Ο πρίγκης

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ «ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ».

ΜΕΡΟΣ Α'

ΒΙΛΛΑ ΜΙΡΑΝΤΟΡ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Ο Μαξ Ντουτιγιέλ σωριάστηκε σ' ένα φωτεινόν, απέναντι από τις δυο κοπέλλες, με την πλάτη προς τη θάλασσα κι έβγαλε βαθύν άναστενγμό. — Κουρασμένος; ρώτησε η Ζανίν ή μικρότερη από τις δυο αδελφές. — Ναι, είμαι φοβερά κουρασμένος... απάντησε ο Μαξίμ. «Αλλά... δέκοψη την κουδέντα σας. Τι λέγατε λοιπόν; Την απάντησι την έδωσε ή μεγαλύτερη από τις δυο αδελφές, ή Άνριέττα. — Λέγαμε ότι ή Ναταλία είχε τρελλή για δέσιμο που νοίκιασε αυτή την ερημική βίλλα!... Να ήταν τουλάχιστον κα' κα τοίκισιμη!... Ένα έρειπωμένο κτίριο χωρίς ηλεκτρικό, χωρίς τηλέφωνο! Ο σταθμός απέχει δυο χιλιόμετρα από δω και το πιο κοντινό σπίτι βρίσκεται πεντάκοσια μέτρα μακριά!...

Ο Μαξίμ παρετήρησε: — Ναι, αλλά τί ύπεροχη θέα!... — Τη θαυμάζετε με τη πλάτη. — Μα έτσι θαυμάζει κανείς την ώραία θέα! Έξ' άλλου βλέπω εσάς τις δυο, σας κυττάζω και βρίσκωμαι σ' έρωμερή άμψχανία...

— Για ποιόν λόγο; — Ποιά από τις δυο θα γίνει γυναίκα μου; Μέσα στο τετράμηνο αυτό διάστημα που φλεοτάρουμε και οι τρεις στο Σαιν-Ραφέλ, ιδιαίτερα δε κατά το διάστημα της έβδομάδος αυτής που φιλοξενούμεθα στη βίλλα Μιραντόρ, δεν υποπώ να ξεχωρίσω ποιάν από τις δυο αγαπώ περισσότερο...

— Μην έπιμένετε, απάντησε ή Ζανίν. Είμαστε απέναντες... Προτιμώτερο να ποντρευθήτε τη Ναταλία, που έχει κολοσσία περιουσία.

— Τη Ναταλία; φώναξε ο Μαξίμ. «Αδύνατον! Πρώτα-πρώτα, είμαστε υποχρεωμένοι εξ'αδελφού από τη μητέρα της που ήταν Γαλλίδα. Έπειτα, είμασταν κάποτε άρσενωσιμένοι...

— Και γιατί διελύσατε τον άρσενωσμό;

— Τον διέλυσα εγώ. Ήθελε να της χαρίσω ένα γραμματόσημον της Κόστα-Ρίκα, το καλύτερο της συλλογής μου. Άρνήθηκε και με χαστούκισε. Της ξεροζώσα μια τούφα σαλλιά κι ο πατέρας της μαύδωσε μια δυνατή κλωτσιά...

— Πότε έγιναν αυτά τα κοσμοϊστορικά;

— Όταν είμασταν δέκα όκτώ χρονών. Έχουμε την ίδια ηλικία εγώ κι ή Ναταλία.

— Και δεν ζηλεύετε τώρα που είναι άρσενωσιμένη με τον Φορβίλ;

— Ο Μαξίμ εκάνγασε: — Άρσενωσιμένη με τον Φορβίλ. Ποτέ δεν συνέβη τέτοιο πράγμα! Το διαμείδω κατηγορηματικά.

— Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε στο

κατώφλι της πόρτας, που ώδηγούσε στη ταράτσα, μια ψηλή και άμορφη κοπέλλα μ' ένα μεγάλο υποκέττο αγριολούλουδο στην άγκαλιά της. — Μπράβο, Μαξίμ! είπε χαμογελώντας. Σ' ευχαριστώ για το ενδιαφέρον που δείχνεις στο πρόσωπό μου... Κορίτσια, πάρτε σας πασκαλά σ'ατά τα λουλούδια και γεμίστε τα βάζα. Άλλά... Τι κάνετε σεις εκεί με τα κυάλια;

— Την τελευταία αυτή φράση ή Ναταλία την απήντησε τούς τόν σωφέρ και τόν μαίτρ ντ' ότέλ, που κύτταζαν με τα κυάλια προς τη θάλασσα.

— Έξερευνούμε τόν όρίζοντα, δεσποινίς, απάντησε ο μαίτρ.

— Τόν όρίζοντα; Για ποιόν λόγο;... Στοιχηματίζω ότι πρόκειται πάλι για καμια καινούργια φάρα, Μαξίμ...

Ο Μαξίμ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

— Όχι, Ναταλία, δεν πρόκειται για φάρα, είπε. Άπλούστατα, παίρνω στοιχειώδεις προφυλάξεις...

— Τι προφυλάξεις; Για ποιόν λόγο; Διατρέχουμε κανένα κίνδυνο;...

— Και βέβαια!...

— Από ποιόν;...

— Από τόν πρίγκηπα της Ίεριχώ!...

— Ή Ναταλία γέλασε.

— Μη γελάς! είπε ο Μαξίμ. Οι φόβοι μου είναι βάσιμοι...

Και πλησιάζοντας προς την εξαδέλφη του, της είπε χαμηλόφωνα, για να μην άκουσθή από τούς άλλους:

— Ο πρίγκης βρισκόταν την περασμένη βδομάδα στις άκτες της Ίταλίας. Τώρα είναι ή σειρά της Κιανής Άκτής. Μαύ άρέσει να είμαι προνοητικός... Έξ' άλλου, σ' πληροφορώ ότι άνεκάλυσα κάτι ύποπτα ίχνη δημάτων γύρω από τη βίλλα. Μας κατασκοπεύουν... Ο πρίγκης έτοιμάζει επίθεση για να μάς ληστεύη... Τι λές για όλα αυτά, Ναταλία!...

— Λέγω ότι έκανα τρεις ώρες περίπατο με τα πόδια στο Έστερέλ, ότι πεθαίνω από την πείνα και ότι σ' έ λίγο θα έλθω ο Φορβίλ...

— Ο Φορβίλ; Τι θέλει έδω αυτό το όρθιο γουρούνι; φώναξε με άπέχθεια ή Μαξίμ.

— Είναι περαστικός. Έρχεται μαζί με τόν δόκτορα Σαπερώ, τόν παλιό φίλο τού πατέρα μου, αυτόν που έγραψε εκείνες τις ώριμες ψυχολογικές μελέτες... Θα συνεχίσουν το ταξίδι τους μέχρι τη Μασσαλία, άφου πάσουν στην ταράτσα μας το τσάι και άκούσουν τη σερενάτα που διωργάνωσα προς τιμήν τού Φορβίλ.

— Τι σερενάτα; Ποιοί θα τραγουδούν; Έκανε με άπορίαν ο Μαξίμ.

— Κάτι πλανόδιοι Ίταλιό μουσικοί, που τούς είχα ένααθή στο ξενοδοχείο τού «Τροιάς».

— Ο Μαξίμ της έπιασε τόν μπράτσο τρουαγμένος.

— Ίταλιό μουσικοί; είπε. Δηλαδή κα τάσκοποι τού πρίγκηπος της Ίεριχώ! Δεν διάβασες λοιπόν, τις έφημερίδες και δεν έξοεις ότι ποιόν από κάθε ευφάνιση αυτού τού άριστοκράτη-πειρατή, παρουσιάζονται σ'ατά μέρη όπου πρόκειται να γί

νη έπιδρομή, διάφορο ύποπτοι, για να κατοπτεύσουν τα μέρη;

— Ή Ναταλία γέλασε για δεύτερη φορά. — Είσαι φαντασιόπληκτος, Μαξίμ!... είπε κι έτρεξε στην πόρτα για να υποδεχθή τόν γιατρό και τόν Φορβίλ που έαθασσαν εκείνη την ώρα.

Ο δόκτωρ Σαπερώ ήταν άπόστρατος στρατιωτικός γιατρός και στενώτατος φίλος τού Μανόλεν, τού πατέρα της Ναταλίας. Έμενε σ' έμια μικρή ιδιόκτητη βίλλα, κοντά στο Μόντε-Κάρλο. Ο Φορβίλ που έρχόταν από την Ίταλία με τόν αυτοκίνητό του, πέρασε και τόν πήρε μαζί του. Ο Φορβίλ είχε διατελέσει επί πολλά χρόνια γραμματεύς τού Μανόλεν, τού πατέρα της Ναταλίας τελευταίως δε είχε γίνει και συνεταίρος. Τώρα διηθύνε μόνος του τόν Οίκο «Μανόλεν & Σία», που έστελγε στο Έξωτερικό και πρό πάντων στην Άμερική, έργα Τέχνης, πολυά επιπλα, πίνακες ζωγραφικής, χαλιά, πορσελάνες, μπιμπλό κτλ. Ο Φορβίλ έλεγε έπίμονα τη Ναταλία και την πολιορκούσε στενώτατος για να την κάνει γυναίκα του. Ή Ναταλία όμως τόν άπέφευγε, χωρίς και να τόν άποθαρρύνη.

Άφου πήραν τόν τσάι στην ταράτσα, σηκώθηκαν για να πάνε στόν κήπο. Ν' άκούσουν τούς μουσικούς. Ο Μαξίμ μαζί με τις δυο κοπέλλες και τόν γιατρό τσάδθηκαν πρώτοι. Ή Ναταλία με τόν Φορβίλ έμειναν πιδ πίσω. Το «κτίριο» των Ίταλών ήταν μια γυνώικα και δυο άνδρες. Ή γυναίκα, μια σφιχτοδεμένη νέα με γλυκό μελαχροινό πρόσωπο και φλογερά μάτια, άρχισε να τραγουδή μια παλαιά Ίταλική ρωμάντσα, ενώ οι δυο Ίταλοί τήν συνόδευαν παίζοντας βιολί. Ο ένας από τούς δυο ήταν κοντινόχενδρος με μια ρυλή στο πρόσωπο και πυκνά μαύρα φρύδια. Ο άλλος ήταν άζύνωτος και κίτρινιάρης. με

της

μικρό, πονηρό ματάκια. Άρσενωσι ύποπτα και τα δυο, από κείνα τα άτομα που δεν θα ήθελε κανείς να τόν συναντήση νυχτι ή έρημικό δρόμο...

Κάποια στιγμή, ενώ ή γυναίκα εξακουθούσε τόν τραγουδί ο Φορβίλ ψιθύρισε:

— Ναταλία!...

Εκείνη απάντησε γελώντας:

— Όχι!...

— Τι όχι!...

— Δεν έχω όρεξη, ν' άκούσω έρωτική «μυστήρεσι»!...

— Μα δεν πρόκειται να σου κανω καμια έκμυστήρεσι, Ναταλία... Έξοεις τα αισθήματά μου.

— Τα ξέρω... Όποτε έχουμε ρεγγαροβραδυά ή άμορφη ήλιοβασιλέματα, έ-

παφελείσαι για να μου κάνης «ντεκλαρσισόν»...

— Μα άπόψε δεν έχει φεγγάρι!... ψέλλισε ο Φορβίλ.

— Όχι, άλλ! υπάρχει τόν τρέμος ής κιθάρας...

Τη στιγμή εκείνη οι μουσικοί σταμάτησαν. Ο Μαξίμ τούς πλήρωσε και τούς ώδηγησε μέχο, την πόρτα τού κήπου, την όποία διπλοκλείδωσε.

— Ούφ!... Έκανε όταν γύρισε κοντά σ'ατούς άλλους. Είμαι πιδ ήσυχος τώρ... Έξ' άλλου, είδα τα παπούτσια τους. Δεν ταιριάζουν με τα ίχνη που άνεκάλυσα στόν κήπο... Όστόσο πρέπει νάχουμε τα μάτια μας όρθάνοιχτα...

Ξαναγύρισαν όλοι στην ταράτσα και ξαπλώθηκαν σ'ατίς ψάθινες πολυθρόνες. Ο Φορβίλ συνέχισε μεγαλόφωνα, ώστε να τόν άκούσουν όλοι:

— Ζητάτε πολλά από τη ζωή, Ναταλία...

— Αυτό είναι άλήθεια, άποκρίθηκε ή νέα γελώντας. Έχω άξιώσεις και φιλοδοξίες, που ξεπερνούν κάθε όριο. Φαντάζομαι, χωρίς να έχω κανένα δεδομένο, ό τι ή μοίρα μου είναι έξαιρετική και ότι όλος ο κόσμος όφείλει να μου προσφέρη τίς πιδ μεγάλες ικανοποιήσεις...

— Πράγμα που σας κάνει να βλέπετε όλους με κάποια περιφρόνησι, παρετήρησε ο Φορβίλ.

— Δεν είναι σωστό αυτό. Στην άρχή, όλοι μ' ενδιαφέρουν. Πολύ γρήγορα όμως άνακαλύπτω ότι είναι πολύ άδύνατοι στόν χαρακτήρα, ή πολύ φρόνιμοι, ή πολύ συνετοί ή πολύ κατεργάρηδες, και τούς γυρίζω τις πλάτες.

Ο γιατρός κούνησε τόν κεφάλι του.

— Δεν θ' αγαπήσετε ποτέ, Ναταλία...

— Άρχίζω να τόν πιστεύω κι εγώ γιατρέ μου. Έκτός αν βρώ τόν ήρωα που όνειρεύομαι...

— Τι έννοείτε με τη λέξη ήρωας;

— Εκείνους που προχωρούν πέρα από κάθε όριο... Εκείνους που πηγαίνουν πέρα από τα δικαιώματά τους, πέρα από τόν τόν καθιερωμένο, πέρα από τόν καθηκόντά τους, πέρα από τις δυνάμεις τους...

Ο Φορβίλ την έίρωνεύθηκε.

— Είσθε ρωμαντική, Ναταλία...

— Ναι, αλλά πέρασε ή μόδα τού ρωμαντισμού, προσέθεσε ο Μαξίμ.

— Δεν έχει σημασία, είπε ή Ναταλία. Ή άλήθεια είναι ότι είμαι λίγο κομπωτερμένη...

— Δεν πιστεύω να θέλετε να παντρευθήτε τόν...τελευταίο των Μοϊκανών! είπε ο Μαξίμ.

— Να τόν παντρευθώ, όχι!...

— Άλλά ν' άπαχθήτε απ' αυτόν; Ή από κανέναν Ιπποτικό κουρσάρο κανέναν άτρόμητο πειρατή!...

— Ναι, άκριβώς...

— Από τόν πρίγκηπα της Ίεριχώ, έ-ξαφνα...

— Δεν λέω όχι, είπε ή Ναταλία, με ένα παρόξενο γέλιο.

Ο Φορβίλ που δεν κατάλαβε ότι όλα αυτά ήταν άστεϊσμοί, φώναξε:

— Μα ο πρίγκης της Ίεριχώ είναι ένας ληστής, ένας δολοφόνος!...

— Τι ξέρουμε; Κανένας δεν τόν γνωρίζει. Οι λιγοστες πληροφορίες που έχουμε είναι άντιφατικές. Άλλοι τόν παρουσιάζουν σαν ένα τέρας, άλλο, έξυμνούν

τόν Ιπποτισμό του και τη γοητεία που έ-ξασκεί σ'ατίς γυναίκες... Υπάρχουν πολλές που τόν έγκατέλειψαν όλα, για να τόν ακολουθήσουν... — Παρομύθια!... έκανε ο Φορβίλ. — Δεν είναι όλα παραμύθια!... συνέχισε ή Ναταλία με φωνή που γινόταν όλο και πιο ζωστή. Θυμάσαι τόν τελευταίο του όθλο σ'ατίς άκτες τού Άλγερίου, όπου σταμάτησε ένα φορηγό; Τι θάσος! Τι περιφρόνησι προς τόν κίνδυνο!... Έ-χει γίνει θουλήσι. Άληθινός βασιλεύς της Μεσογείου!... Μήπως δεν τόν είπα κι ε

ίδιος; «Από τόν Σουέζ ως τόν Γιβραλτάρ, είμαι άπόλυτος κυρίαρχος!»

— Θαυμάζεις λοιπόν, ένα φονιά να ληστή, που τόν χέρσι τόν στάζουν αίμα; έσάρκασε ο Φορβίλ.

— Μήπως σου είπα ότι είναι άλογόγελος; Όστόσο, δεν μπορώ να μείνω άσυγκίνητη μπροστά σ' έναν άνδρα, που άπεφάσισε στόν εικόστων σίωνα να γίνει πειρατής, που έκλεψε από τούς Τούρκους ένα παλιό άγγλικό καταδρομικό, που τόν υποκρατεί όλες τις άκτες της δυτικής Μεσογείου...

Ο Φορβίλ σήκωσε τούς ώμους. Ο δόκτωρ Σαπερώ, που ό ένθουσιασμός αυτός της Ναταλίας τόν διεσκέδαζε, πήρε μέρος στη συζήτηση:

— Λοιπόν, αν θέλετε αγαπητή μου Ναταλία, κάτι τόν μυθικό και τόν άπίστευτο, που νάναι όμως άπόλυτα πραγματικό, έχω να σας προσφέρω έναν ήρωα, που θα σας καταπλήξη...

— Είναι πιδ καταπληκτικός κι από τόν πρίγκηπα της Ίεριχώ;

— Πολύ πιδ καταπληκτικός...

— Ελάτε δά!...

— Είναι όπως σας τόν λέω... Ο πρίγκης της Ίεριχώ είναι ένας μύθος, ένα πρόσωπο παραμορφωμένο από τη φαντασία τού ενός και τού άλλου... Ένώ ο δι-

κός μου ήρωας είχε ολοκληρωθεί...
— Καί πως ονομάζεται ο ήρωας σας;
— Βαρόνος 'Ελλεν-Ρόκ...
— 'Ελλεν-Ρόκ; Μά αυτό δεν είναι ό-
νομα! 'Ετσι λένε ένα πάρκο στις 'Αν-
τίμπ...
— Δεν ξέρω. Πάντως έτσι τον ονομά-
ζουν...

— 'Αλλά ποιά είναι το πραγματικό
του όνομα;
— Τό άγνοεί όλος ο κόσμος. Κι αυ-
τός ο ίδιος άκόμα...
— Τι; 'Ο ήρωας σας δεν ξέρει το ό-
νομά του;
— 'Οχι!...
— 'Αλλά τότε, τί άνθρωπος είναι λοι-
πόν αυτός;
— Είναι ένας άνθρωπος που έχασε το
παρελθόν του! απάντησε ο δόκτωρ Σα-
περώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΥ

— Όλοι ζύγωσαν τις πολυθρόνες τους γύ-
ρω από τον γιατρό. 'Η Ναταλία διψούσε
πιο πολύ απ' όλους να μάθει. 'Ο Μαξίμ
θυμήθηκε ότι του είχαν κάνει λόγο για
το παράξενο αυτό πρόσωπο. Καί οι άδελ-
φές Γκωντουέν, ή Ζανίν κι ή 'Ανρίεττα,
τόν είχαν συναντήσει, μιά μέρα στη Νί-
καία, στής Προμενάντ ντεξ 'Αγκλαί, ανά-
μεσα σ' ένα πλήθος περιέργων.
— Αυτά που θα σας διηγηθώ, άρχισε
ο γιατρός, δεν είναι παραμύθια, όπως συμ-
βαίνει με τον πρίγκηπα της 'Ιερικώ. Γνω-
ρίζω καλά την ιστορία του 'Ελλεν-Ρόκ,
όχι από άγνωστα πρόσωπα, άλλ' από αυ-
τάπτες μαρτυρίες, που τον έγνωσαν κα-
λά... Καί συγκεκριμένα από ένα συνάδελ-
φό μου, απόστρατο τον τάρα όπως κι εγώ,
που μένει κοντά μου: Τον δόκτωρα Βερ-
λάζ... Λοιπόν: Πριν είκοσι μήνες περί-
που, ένα υπερωκεάνιο της 'Ανατολικής
'Εταιρίας, έπιστρέφοντας από την 'Ινδο-
κίνα, περνούσε από τα άνοιχτά της Νί-
καίας. 'Η θάλασσα ήταν πολύ ταραμέ-
νη και ή ορατότης έλειπει. Κάποις στίγ-
μη ο άξιωματικός της φυλακής είδε πά-
νω στα κύματα ένα μαύρον όγκο, κάτι
σαν πλατεία σανίδα... Πρόσεξε καλύτερα
και σχεδόν άμέσως διεπίστωσε ότι πάνω
σ' αυτή τη σανίδα βρισκόταν ένας άνθρ-
πινο σώμα...

— 'Ενα πτώμα, θα θέλετε να πητε...

— Μά την πίστι μου, έξηκολούθησε ο
γιατρός, όταν δέκα λεπτά αργότερα το
άνθρωπινο αυτό σώμα ρίχτηκε στο κατά-
στρωμα του πλοίου, ανάσπαστο, κατάχλω-
μο, με ίχνη αίματος στο πρόσωπο. Όλοι
νόμισαν ότι έπρόκειτο για πτώμα... Καί
όμως το πτώμα αυτό ζούσε!... 'Ο συνά-
δελφός μου Βερλάζ που βρισκότανε στο
'ίδιο πλοίο ως γιατρός και που έκανε το
τελευταίο του τοξίδι, πόνι απότραβηχθή,
διεπίστωσε ότι ή καρδιά του χτυπούσε α-
κόμα και ότι παρ'όλα τα βαριά τραύμα-
τά του, ο ναυαγός θα μπορούσε ίσως να
επιζήση...

— Τί είδους τραύματα ήταν; ρώτησε
ο Μαξίμ, που έκανε τον έρασιτέχνη νε-
τέκτιβ.

— 'Ηταν μιά μαχαίριά στον ώμο, όχι
πολύ βαθιά, κι ένα μεγάλο τραύμα στο
κρανίο, προφανώς από σφυριά, που θα
μπορούσε να σκοτώση όποιον ήθελε αλ-
λον, λιγώτερο καταπληκτικόν από αυτόν
εδώ...

— Καταπληκτικόν από ποιά άποψη;

— Από άποψιν άντοχής. 'Ο Βερλάζ
μού είπε πολλές φορές ότι ποτέ του δεν
είχε ίση ώραιότητα δείγμα ανθρώπου
προικισμένου με τέτοιους σιδερένιους μύς
και με τέτοια ζωτικότητα. Όταν μετα-
φέρθηκε σε μιά κλινική της Μασσαλίας,
όλοι τον είχαν για γεγραμμένον. Κι ό-
μως, ανέλαβε μέσα σ' ένα χρονικό διά-
στημα άφάνταστα μικρό!

— Από ποι ήρχόταν; ρώτησε ή Να-
ταλία. Ποιάς ήταν;

— Μυστήριο! Τό κτύπημα που δέχθη

κε στο κρανίο ήταν τόσο δυνατό, ώστε
έχασε τη μνήμη του.

— Καλά τις πρώτες μέρες... 'Αργότε-
ρα όμως;

— 'Αργότερα εξαφανίστηκε.

— Τι; Πώς;...

— 'Ενα άπτογμα ή νοσοκόμος της ύ-
πηρεσίας, μπαίνοντας στο δωμάτιο του
το βρήκε άδειο. 'Ο ναυαγός μάς είχε φύ-
γει από το παράθυρο, που ώδηγούσε σε
έναν έρμηικό δρομάκο...

— Χωρίς ν' αποχαιρέτηση κανένα;

— Ναί, άφησε ένα φάκελλο σφραγισμέ-
νο, που έγραφε απ' έξω: «Με χίλια ευ-
χαριστώ». Καί μέσα στον φάκελλο, δέ-
κα νηλιδάκια. Πού τὰ βρήκε; 'Αλλο
μυστήριο αυτό!... Όταν τον περισηνέ-
λεσαν στο πλοίο, τα σώματά του ήταν και
ρελισσμένα και στίς τέσπερες δεν βρέθηκε
τίποτε άπολύτως. 'Εξ άλλου, ποτέ του δεν
είχε σηκωθεί από το κρεβάτι και δεν εί-
χε μιλήσει με κανένα!...

— Πού τις βρήκε λοιπόν αυτές τις δέ-
κα χιλιάδες;

— Κανένας δεν ξέρει. 'Α! Λησμόνησα
να σας πω ότι στο πούκαυσιό του ήταν
κεντημένα κάτι οικόσημα... 'Απ' αυτά, το
κόλλησαν το παρατσόκλι του βαρόνου
'Ελλεν-Ρόκ κι έτσι τον ανέφερε ή μόνη
έφημερίδα που έγραψε για την περιπέ-
τειά του. 'Η Γαλλία περνούσε την έπο-
χή εκείνη μιά πολιτική και οικονομική
κρίση κ' έτσι ο κόσμος δεν έδωσε προ-
σοχή σ' αυτή την ιστορία. 'Ο βαρόνος
όμως φαίνεται ότι διάβασε την έφημερί-
δα, γιατί μετά ένα χρόνο ο δόκτωρ Βερ-
λάζ δέχθηκε την επίσκεψη ενός κυρίου,
που του είπε χαμογελώντας: «Λοιπόν,
γιατρέ, δεν με άνησινώριζετε; Είμαι ο βα-
ρόνος 'Ελλεν-Ρόκ!»

— 'Ακολουθήσε σιγή. 'Υστερα ή Ναταλία
υψώρισε:

— Συμπραστική ή ιστορία σας για-
τρέ... Καί τί έκανε το παράξενο αυτό πρό-
σωπο μέσα στο διάστημα του χρόνου που
πέρασε;

— 'Εθισαύρισε κυριολεκτικά.

— 'Εγινε πλούσιος;

— Ναί, άγόρασε, πούλησε, ξαναγόρα-
σε και ξαναπούλησε οικόπεδα και σπίτια
στην Κυανή 'Ακτή και στο Παρίσι, κι έ-
γινε εκατομμυριώχος.

— Τόν ρώτησε ο φίλος σας ο δόκτωρ
Βερλάζ αν ξαναθυμήθηκε το παρελθόν
του;

— Καί βέβαια τόν ρώτησε. 'Αλλά χω-
ρίς αποτέλεσμα. Δεν θυμάται ούτε το α-
ληθινό όνομά του, ούτε την πόλη που
γεννήθηκε, ούτε τα μέρη όπου έζησε, ού-
τε τίποτε άπολύτως...

— Μά είναι δυνατόν ένα τέτοιο πρά-
γμα;...

— Πολύ δυνατόν και πολύ φυσικόν...

— 'Η ιατρική έπιστήμη το παρδεχεται και
το εξηγεί. Με το χτύπημα που δέχθηκε
στο κεφάλι του, ο άνθρωπος αυτός έπαθε
τέτοιον ένγκεφαλικό κλονισμό, ώστε να
διασυνευθούν οι «αύλακες της μνήμης»...

— Καί τί κάνει τώρα; Πού μένει; ρώ-
τησε ή Ναταλία.

— Σ' ένα γραφικό χωριουδάκι της Κυ-
ανής 'Ακτής, στο 'ΕΖ, σ' έναν έρειπωμέ-
νο παραλιακό πύργο, που τον έπεσκέυ-
ασε...

— Τόν βλέπει κανείς; Κυκλοφορεί;

— Τους τελευταίους έξη μήνες, ναί.

— 'Εσείς τόν είδατε γιατρέ;

— Μιά φορά μονάχα, εδώ κι όκτώ μέ-
ρες. Είναι ψηλός, λεπτός, όχι ώσος —
κάθε άλλο — αλλά μ' ένα πρόσωπο γεμά-
το ζωή... Καί με μιά γλύκα ανέκφραστη...
Μού άφησε βαθύτατη εντύπωση... Δεν θα
τόν ξεχάσω ποτέ! 'Επειτα λένε τόσα
πράγματα γι' αυτόν, σ' όλη την περι-
οχή!...

— Τί λένε;

— Για τις άγαθοεργίες του.

— 'Ενας φιλόανθρωπος λοιπόν; Έκανε

ή Ναταλία

— 'Οχι ακριβώς.

— 'Ενας 'Απόστολος;...

— Κάθε άλλο! Μάλλον ένας επανου-
ρωτής της αδικίας... 'Εχω άκούσει από
τόν Βερλάζ καταπληκτικές ιστορίες... 'Α-
κουσα ότι υπεχρέωσε κατοικοιούς να επι-
στρέψουν τα λεπτά που έκλεψαν, ότι ξε-
σκεπάσε πολλούς μεγαλοέσχημους που κα-
τά βάθος ήταν άνηθικοί, ότι προίκισε φτω-
χά κορίτσια...

— 'Ο Φορβίλ εκάγχασε.

— Σαν να λέμε, ένας καινούργιος
Μόντε-Χρίστος, είπε. Τι γελοίες φλυα-
ρίες!...

— Μας είπαν ότι κάνει και θαύματα,
είπε ή Ζανίν Γκωντουέν. Είναι αλήθεια;

— 'Οχι ακριβώς θαύματα, αλλά
κάτι σαν θαύματα... Είναι προικισμένος
με μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος και έ-
ρει να προσαρμόζεται σε κάθε περίστα-
σι... Πρό πάντων, εξασκεί μιά μυστηριώ-
δη γοητεία σε όσους τόν πλησιάζουν.

— Θέλω να τόν γνωρίσω αυτόν τόν βα-
ρόνο 'Ελλεν-Ρόκ! φώναξε ή Ναταλία.

Αυτός ακριβώς είναι ο τύπος του ήρωα,
που σας έλεγα.

— 'Ενας τσαρλατάνος! έσάρκασε ο
Φορβίλ.

— Τόσο το χειρότερο γι'ά μένα, αν ά-
πογοητευθώ! Πάντως θέλω να τόν γνω-
ρίσω!...

— Καί σκοπεύετε να τόν παντρευθήτε;

— Νά τόν γνωρίσω μόνο. Είναι εύκολο
γιατρέ;

— Πολύ εύκολο. Δεν είναι από τους άν
θρώπους που κούβονται. Θα σά- τόν πα-
ρουσιάση ο φίλος μου ο Βερλάζ.

— 'Ο Φορβίλ σήκωσε τους ώμους του.

— 'Ηταν καταφουρκισμένος. Καί για να γε-
λοιοποίησιν την υπόθεσι, είπε:

— 'Ας παρουσιασθώ και μόνος του ά-
φου κάνει τόν μάγο... 'Ας εφευρώση
μπροστά μας σαν τους διαβόλους που τι-
νάζονται από τα κουτιά!...

— Τό λέτε για άστείο; είπε ο για-
τρός χαμογελώντας. 'Ο 'Ελλεν-Ρόκ, ά-
γαπητέ μου, δώσω για όλους όσους θέ-
λουν να τόν άκούσουν, ότι σε περίπτωση
κινδύνου, μπορεί ο καθένας να χτυπήσει
τρεις φορές τα χέρια του και να φωνάξει
τρεις φορές το όνομα: 'Ελλεν-Ρόκ γ'ά να
παρουσιασθί υποστά του!...

— Καί πιστεύετε γιατρέ, ρώτησε ή
Ναταλία, ότι θα παρουσιασθί;

— Δοκιμάστε! Τί έχετε να χάσετε;

— Μά δεν διατρέχω κανένα κίνδυνο!

— 'Ο Μαξίμ άνεπιθύησε:

— Πώς δεν διατρέχετε; Καί ο ποιγ-
κην της 'Ιερικώ;... Καί τὰ ίχνη των δη-
μάτων που είδα στον κήπο;...

— Σαχλομάρες!...

— Δεν είναι καθόλου σαχλαμάρες. 'Ο
κίνδυνος είναι πραγματικός!...

— Όστε να τόν καλέσω;

— Καί άμέσως μάλιστα!

— Όλοι γελοῦσαν. Καί ή Ναταλία, 'Αλ-
λά το γέλιο της τελευταίας φαίνόταν σαν
ψεύτικο. Σηκώθηκε όρθια και χτύπησε
τρεις φορές τα χέρια, κυττάζοντας τις
πλάκες της τάρταρας.

— Τίποτε! Είπε σε λίγο. Καμιά κα-
ταπакή δεν άνοιξε!...

— Μά δεν είπατε και το όνομά του
τρεις φορές! Είπε ο γιατρός.

— 'Α! Είναι αλήθεια, είπε ή Νατα-
λία. Τό ξεχάσα...

— Ξαναχτύπησε τρεις φορές τα χέρια της
και φώναξε τρεις φορές, με φωνή επί-
σημη:

— 'Ελλεν-Ρόκ! 'Ελλεν-Ρόκ! 'Ελλεν-
Ρόκ!...

— Τήν τρίτη φορά, ένας έλαφρός κρότος
άκούσθηκε στην πεζούλα της τάρταρας,
προς το μέρος της θάλασσας. Καί άμέ-
σως παρουσιάσθηκε ένας άνεβηκε από
την άβυσσο, ένας άνδρας ο οποίος πλη-
σίασε τη Ναταλία έβγαλε το κατέλλο
του και είπε με μιά έλαφρή υπόκλησι:

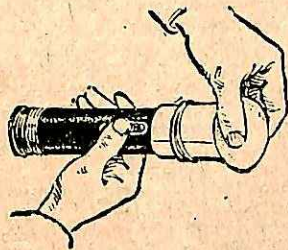
— Με καλέσατε, δεσποινίς;

— 'Ενας φιλόανθρωπος λοιπόν; Έκανε

ή ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στο επόμενο.

'Ασπές και χρή- σιμες συμβουλές

Όταν θέλετε να εξετάσετε
ένα αυγό για να δτε εάν
είναι φρέσκο ή γ'ά να το
βάλετε στην κλώσσα και δεν έ-
χετε το κατάλληλο μηχανήμα,
χρησιμοποιήστε το ηλεκτρικό σας
φανοράκι με τόν έξής τρόπο: παί-
νετε ένα λουκό φιλό χροτόνι και
κάνετε μ' αυτό ένα είδος καπέλ-
λου πάνω από τόν λαμπτήρα του

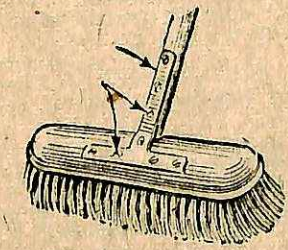

ηλεκτρικού φανοριού. Κάνοντας ο
μωσ αυτό το «καπέλλο» θα πρέπει
ν' αφήσετε χώρο για τ' αυγό. 'Α-
φού τοποθετήσετε τ' αυγό πατά-
τε το κουμπι του φανοριού κι ά-
νάβει ο λαμπτήρας. 'Ετσι το
αυγό φωτίζεται και μπορείτε να
το εξετάσετε.

Για να διατηρηται πάντοτε ή
γυαλάδα του μουςαμά που έχετε
στο πάτωμά σας τόν άλειψετε με
λεπτό καθαρό λάδι της μηχανής.
Πριν όμως τόν άλειψετε θα πρέπει
να τόν πλύνετε καλά και να τον
αφήσετε να στεγνώσει. Το λάδι
αυτό εκτός του ότι διατηρεί την
γυαλάδα του μουςαμά, τόν προφυ-
λάσσει κι' από τη φθορά.

— 'Αν συμβή να κολλήση χαρτί
πάνω σε κανένα από τα λουστρά
ρημένα έπιπλα σας μη χρησιμο-
ποιήσετε, για να το ξεκολλήσετε,
μαχαίρι ή νερό ή ό,τιδήποτε άλλο
που άσφαλώς θα ναλάτι το έπι-
πλο. Το μόνο μέσον είναι το έλαό-
λαδ. 'Αλείψετε το μέρος όπου
έκολλησε το χαρτί και σε λίγα λε-
πτά ξεκολλά.

— 'Εάν έχετε για το σκούπισμα
του σπιτιού ή του κατεστημένου

σας δούρτσα: για να τήν διατηρή-
σετε όσο μπορείτε περισσότερο
ένισχύσατέ την μ' ένα μεταλλικό
«Τ» όπως δείχνει ή εικόνα που δη-
μοσιεύουμε άνωτέρω.

Διεθνές ρεπορτάζ

Η ΜΑΥΡΗ ΜΥΘΗ

— Διάλογος μεταξύ δύο μαύρων της 'Αμερικής:
— Για πές μου, Μάκ, μπορείς να μου άπαντή-
σης σε κάτι που θα σε ρωτήσω;

— 'Ο,τι θέλεις, Φρέδ. Μίλα

ελεύθερα.

— Νά...Είμαστε και οι δυο
μαύροι. Έτσι; Γιατί όμως ή
μυή σου είναι πιο μαύρη από
το πρόσωπό σου;

— Μήπως ξέρω κι εγώ;...

— 'Ισως γιατί τη χάνω σ' όλες
τις... δρώμικες υποθέσεις των
άλλων!...

— 'Αστεί, άπ' αυτά που κά-
νουν τους 'Αμερικανούς να ξε-
καρδίζονται!... Γελάστε και
σεις λιγάκι με τήν... καρδιά σας!...

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΧΕΝΤΥ ΛΑΜΑΡ

Τόν περασμένο μήνα έγινε στο Χόλλυγουντ μιά
έξαιρετικά ενδιαφέρουσα δίκη. 'Η γοητευτική στάρ
Μαρτίου να γίνη μητέρα, ζήτησε από
τόν κινηματογραφικό Όίκο με τόν δ-
ποιο συνεργάσει τη διάλυση του
συμβολαίου της. 'Ο διευθυντής, όμως
του Όίκου 'Αρνολντ Πρεσμπούργκερ,
δεν θέλησε ν' άκούση κουδέντα και ά-
ξίωσε από την Χέντυ Λαμάρ να συνε-
χίσιν τη συνεργασία της μέχρις ότου
έκπνεύσουν οι προθεσμίες του συμβο-
λαίου. «'Αδιαφορώ, είπε, για το εύ-
τυχές γεγονός που άναμένει ή κυρία
Λαμάρ».

— 'Εώ φρενών ή έτοιμόγεννη δεντέ-
ται, κατέφυγε στο δικαστήριο, όπου ο δικηγόρος
της ανέπτυξε τους λόγους για τους οποίους θα έ-
πρεπε να λυθί το συμβόλαιο της πελατίδος του.
Κατόπιν ήρθε ή σειρά του Πρεσμπούργκερ, ο ό-
ποιος είπε: «Δεν είμαι καθόλου υπεύθυνος για
την κατάστασι της κυρίας Λαμάρ. 'Εφσον ήθελε
μόνη της να περιέλθι σ' αυτή την κατάσταση, άς
υποστή και τις συνέπειες. 'Εγώ θα πληρώσω τα
σπασμένα».

— 'Ο δικαστής, αφού ήκουσε με ψυχραιμία και
τους δυο διαδίκους, έδωσε δίκαιο στον Πρεσμπού-
ργκερ. Καί ή Χέντυ Λαμάρ είναι υποχρεωμένη να έ-
κπληρώσι όλους τους όρους του συμβολαίου. Καί
οι 'Αμερικανοί διερωτώνται: «Θα της δώση άραγε
άδεια ο Πρεσμπούργκερ για να μπόρσιν να πά-
νι στο μακιεζήρια, ή θα της το άπαγορεύσιν και
αυτό;»

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

— 'Ιδού μερικές διαθήκες έκκεντρικών, που άνοι-
χθηκαν τελευταίως στις διάφορες χώρες του
κόσμου:

— 'Ενας παριζιάνος άφη-
σε όλη του την περιουσία στη
γία του, υπό τόν όρον να
παντρευθί άμέσως, «ώστε να
υπάρξη τουλάχιστον ένας άν-
θρωπος στον κόσμο, που να
λυπηθί για τόν θάνατό του».

— 'Ενας Βέλγος χρηματι-
στής άφησε όλη του την πε-
ριουσία στον μοναχογιό του,
υπό τόν όρον να του άφαιρε-
θί άμέσως και να μεταβιβα-
σθί σ' ένα φιλόανθρωπικό ίδρυ-
μα «αν συλληθθί έπ' αυτοφώ-
ρω να διαβάξη... έφημερίδα»!

— 'Ενας κουρέας από το Ουάρτσαστερ της Μασ-
σαουσέττης, ο 'Ανδρέας Κάζακ, άφησε στη γυ-
ναίκα του μονάχα ένα δολλάριο, «για ν' αγοράσιν
ποντικόφάρμακο»!

— 'Ενας λονδρέζος, όνόματι 'Εντουαρντ Νταί-
δης, άφησε κληροδότημα 5 σελινίων σ' ένα υπε-
κόη συγγενή του, «για να τὰ πηλ στη μνήμη του»!

Τα γραμμά σου ταιριάζουν σίο αρόσωμό σας...

Μην άνοράζετε, επιδήποτε
γυαλιά! Τα κακοδιαλεγμέ-
να γυαλιά σας άσχημίζουν
το πρόσωπο.

— 'Αν τόν πρόσωπό
σας είναι στρογγυλό
και ή μυή σας κον-
τή, προτιμήστε γυα-
λιά πολύ πλατεία,
σαν αυτά που βλέπε-
τε στο δίπλα σχέ-
διο.

— 'Αν έχετε πρόσω-
πο στρογγυλό, αλλά
μυή κάπως μακρυνή,
να διαλέξετε επσης
πολύ πλατεία γυαλιά,
άλλά πιο ψηλά από
τα προηγούμενα. 'Η
σύνδεσι των δυο φα-
κών, να είηε στη μέ-
ση, όπως βλέπετε
στο δίπλα σχέδιο.

— 'Αν τόν πρόσωπό
σας είναι ξεραγκιανό
και ή μυή σας κον-
τή, τα γυαλιά σας
πρέπει να είναι μεγά-
λα και άλυστρογγυ-
λά, με τους φακούς
μακριά τον ένα από
τόν άλλο.

— Με τόν ίδιο τρόπο
πο, αλλά με μυή μα-
κρυνή, να φορήτε γυαλιά μεγάλα,
σε σχήμα έλαφρώς ώσειδες (ό-
βάλ). 'Η σύνδεσι των δυο φα-
κών να είηε αρκετά κομηλά.

— Τα μακρόστενα πρό-
σωπα με τήν κον-
τή μυή θέλουν γυα-
λιά στενά, που να
μη σκεπάσουν το πλά-
τος του προσώπου.

— Τα ίδια πρόσωπα
με μυή μακρυνή θέ-
λουν επίσης στενά
γυαλιά, αλλά με τη
σύνδεση στο μέσον
του ύψους των δυο
φακών.

— 'Αν ή μυή σας εί-
νε πατημένη (πλατσο-
μυήδες) ν' άποφεύγε-
τε τα τετράγωνα γυα-
λιά, που υπογραμμι-
ζουν το σχήμα της.
Κυττάξτε τη άσχημη
είηε το δίπλα σχέ-
διο!...

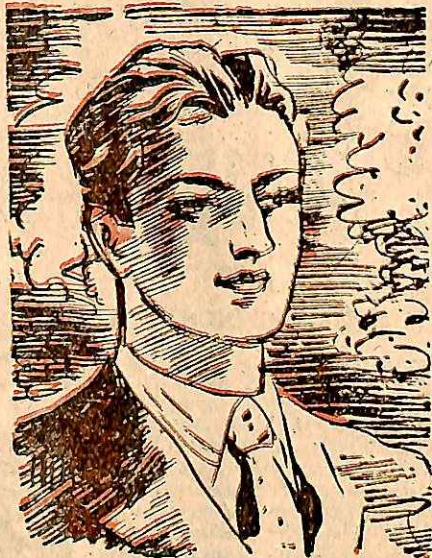
— 'Αν ή μυή σας εί-
νε μακρυνή και συ-
γληρή ν' άποφεύγε-
τε τα ώσειδη γυαλιά
(όβάλ). Επίσης, οι
φακοί των γυαλίων
σας να μην είναι πολύ κοντά ο έ-
νας στον άλλο.

Κραγιόν Χειδεων
NEALSON
ΠΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ!

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΙΣ ΕΝΝΗΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΛΙΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΓ'Μ

30Ν

Ο Μάρτιν Μπάρνες

— Με συγχωρήτε μια στιγμή, είπε ο Μάρτιν στον κ. Ουέλμαν. Θα σας άπαν τήσω σε λίγο...

Αισθανόταν μεγάλη όρεξη. Και παρήγορειλε ένα πλουσιώτατο δείπνο με μαύρο χαβιάρι και γαλλική σαμπάνια. Μόλις το γκαρσόν απομακρύνθηκε, ο Μάρτιν σηκώθηκε από το τραπέζι του, έσυρε μια καρέκλα στο τραπέζι του κ. Ουέλμαν και κάθισε. Παρατηρώντας με μεγάλη ευχαρίστηση τη δυσφορία που εξέφραζαν τα πρόσωπά τους.

— Πώς! Τολμάς να καθίσεις στο τραπέζι μου; έκανε ο κ. Ουέλμαν με όργη. — Σκοπός! Ψιθύρισε ο Μάρτιν χαμηλόφωνα και με γλυκό τόνο.

— Η Μίτzu που φοβόταν το σκάνδαλο, έκτευσε:

— Μάρτιν, άφησέ με να σου εξηγήσω... — Οί εξηγήσεις είναι περιττές! είπε ο Μάρτιν. Τώρα καταλαβαίνω πως τα κατάφερες ν' αγοράσεις τόσο συχνά μεταξωτές κάλτσες και γιατί είχες τη μανία να επισκέπτεσαι κάθε τόσο τη φερρά θεία σου στο Στρέζ...

— Μπάρνες, αν νομίζεις... άρχισε ο κ. Ουέλμαν.

— Τσιμουδιά! είπε ο Μάρτιν με προστακτικό τόνο. Κύριε Ουέλμαν, άκούστε με προσοχή ούτα που θα σας πω... Σαν υπάλληλος στην επίχειρηση που διευθύνω αυτό είναι το σπουδαιότερο: "Ημουν υποχρεωμένος να προσποιούμαι ότι σας εκτιμώ και σας θαυμάζω, ώφειλα να εκτελώ τις διαταγές σας, και... προ πάντων αυτό είναι το σπουδαιότερο: "Ημουν αναγκασμένος να κρύβω τα αισθήματά αηδίας που μου εμπνέετε. Διαφορετικά, θα με πετούσατε με τις κλωπίες στο δώμο... Ναι, κύριε Ουέλμαν, πάντοτε, από την πρώτη μέρα που σας γνώρισα, μου εμπνέατε αηδία... Γιατί δεν είπατε μόνο κούτσ, αλλά και πολλανθρώπους!

Τα χέρια του κ. Ουέλμαν άρχισαν να πρέμουν.

— Αν τολμήσει να παρουσιασθής αύριο στο γραφείο, είπε με απειλητικό τόνο, θα... θα...

— Α! όχι!... τόν δεβαίωσε ο Μάρτιν. Δεν πρόκειται να ξαναπατήσω στο γραφείο σας, κύριε Ουέλμαν!... "Οί κύριε Ουέλμαν... έβρετε τι πεθώ να κάνω αυτή τη στιγμή... "Απλώς ούτα να πασαλείψω το πρόσωπό σας με αυτή τη μαγιονέζα!... "Η να σας βάλω χάμο, να καθίσω στην κοιλιά σας και να μοδίσω τριχιά-τριχιά το τρισαύριο μουστάκι. Που χρόνια δολοφονία σας πρόκειται! ρασμός...

— Μάρτιν, τρελλάθηκες... ψιθύρισε η Μίτzu. Θα χάσεις τη δουλειά σου...Τό ψωμί σου!...

— Μη φοβάσαι προσφιλεστάτη! έσπριν... Κύριε Ουέλμαν, έχω την ευχαιστήση να σας αναγγείλω ότι είμαι πλούσιος... Και αφού βεβαιώθηκε ο Μάρτιν ότι κανένας δεν πρόσεχε στο τραπέζι τους, έβγαλε από την τσέπη του το χρηματόδεμα.

— Αυτές οι ογδόντα χιλιάδες λίρες, έππε, άνασπώνοντα έλαφρά το κίττινο άδιάδροχο περιτύλιγμά τους. Θα κατατεθούν αύριο το πρωί έπ' όνόματί μου σε μιά από τις πιά σοβαρές Τράπεζες του Λονδίνου...

Και ξανάβλε τα χρήματα στην τσέπη του.

κρούση. "Άλλως τε είχε φρονιμώτερο ν' απομακρυνθώ από κοντά σας, κύριε Ουέλμαν, γιατί όσο βλέπω το μουστάκι σας με πιάνει η τρελή εκείνη επιθυμία που σας είπα...

— Μία στιγμή Μπάρνες. Έκανε ο κ. Ουέλμαν. Τι σκέπτεσαι να κάνεις δ' αυτά τα λεπτά; Πέρασε αύριο από το γραφείο να κουβεντιάσουμε... Θα υπορύσασα να σου δώσω πολύτιμες συμβουλές...

— Είπα ότι δεν πρόκειται να ξαναπατήσω στο γραφείο σας, απήντησε ο Μάρτιν.

— Η Μίτzu τόν κύτταξε με μάτιν δακρυσμένα.

— Μάρτιν!... ψιθύρισε. — Καληνύχτα σας! είπε ο Μάρτιν κι' επέστρεψε στο τραπέζι του.

— Η σαμπάνια του φάνηκε περίφημη και το μαύρο χαβιάρι ακόμα πιο περίφημο... Γι' αυτό ίσως και δεν έδωσε καμιά προσοχή στις άπεγνωσμένες ματιές της τέως μυστικής του, που μάταια προσπαθούσε να την παρηγορήσει ο κ. Ουέλμαν. Και όταν σε λίγο είδε τόν τέως διευθυντή του να φύγει μαζί της, η όρεξη δεν του κόπηκε καθόλου...

Μετά τόν τούρκικο καφέ και το ελληνικό μυρωδάτο τσιγάρο ο Μάρτιν πλήρωσε το λογαριασμό του. Βλέποντας όμως ότι το πορτοφόλι του άδειασε από κέρματα, ζήτησε να δει τόν ταμια του ξενοδοχείου.

— Θα μπορούσατε να μου χαλάσετε αυτό το χορτονόμισμα; ρώτησε, δείχνοντας ένα κολλαριστό 100λίρο.

— Ο ταμίας εξέτασε προσεκτικά το τραπεζογραμμάτιο κι ύστερα κύτταξε τόν Μάρτιν:

— Μένετε στο ξενοδοχείο; ρώτησε.

— Όχι. Έξειπνήσα όμως εδώ...

— Ο ταμίας του επέστρεψε το 100λίρο:

— Λυπούμαι πολύ, κύριε, είπε, αλλά η αστυνομία έχει απαγορεύσει ρητάς να δεχόμεθα από ξένους χαρτονομίσματα αυτής της αξίας!

— Ο Μάρτιν ξανακούμπωσε το σακκάκι του και βγήκε στο δρόμο. Ξαφνικά τόν έπιασε ένα νευρικό γέλιο. "Η θέσις του ήταν στ' αλήθειν κωμική. Είχε στην τσέπη του 80 χιλιάδες λίρες που για κείνη τη βραδυά τουλάχιστον του ήταν άχρηστες...

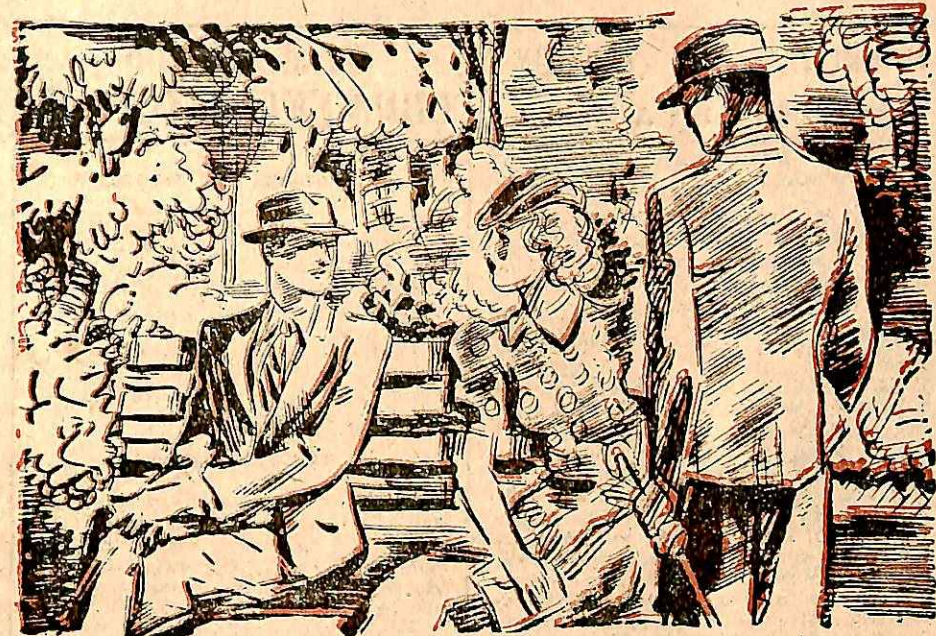
— Τά λιγιστά κέρματα που είχαν μείνει στο πορτοφόλι του, ήταν όλα κι όλα 12 σελλίνια. Με τέτοιο ποσό δεν μπορούσε βέβαια να γιορτάσει την καινούργια ζωή του...

— Απότομα κοντοστάθηκε. Ποιος ο λόγος να γιορτάσει εκείνο το βράδυ τόν ξαφνικό πλουτισμό του; "Ηταν πλούσιος, όχι μονάχα για μία νύχτα, αλλά για πάντα. Άλλως τε έννοιωθε την ανάγκη να ήσυχάσει, να ξεπλυνθώ στο κρεβάτι του και ν' απολαύσει μόνος την άπροσδόκητη ευτυχία του...

— Ουμμήθηκε ένα μικρό βιβλιόπωλειο στο Τσαρλινγκ Κρός, που έμεινε ανοιχτό ως τα μεσάνυχτα. Τράβηξε λοιπόν προς τα εκεί.

Τά φιλολογικά του γούστα ήταν πολύ περίεργα. Μισούσε το νερόνιο μυθιστόρημα κι έτρεφε ιδιαίτερη συμπάθεια στους αρχαίους Έλληνες και Λατίνους συγγραφείς. Άφου ξεφύλλισε διάφορα βιβλία, στο τέλος βρήκε μια καλή μετάφραση τόν «Μεταμορφώσεων» του Όβιδιου που τη πλήρωσε 9 σελλίνια κι επέστρεψε στη μικρή του πανσιόν. Στη σκάλα συνήντησε τη σπιτονοικοκυρά του.

— Πώς; Επιστρέψατε από τώρα κύριε Μπάρνες; έκανε η αγαθή γυναίκα με

— Σας παρακαλώ μη φύγετε, τόν είπεν η νέα και κάθισε πλάι του.

έλαφρη έκπληξη. "Όταν σας είδα να βγαίνετε με το καινούργιο σας κοστούμι, υπέθεσα ότι θ' αγοράσατε πολύ να γυρίσετε.

— Την τελευταία στιγμή άλλαξα ιδέα, κυρία Τζόνσον. Άπεφάσισα να περάσω ήσυχα τη βραδυά μου, και να διαβάσω λίγο πριν κοιμηθώ... Στο μεταξύ, έμεινα μονάχα με 3 σελλίνια. Τί λέτε, θα μπορούσατε με τό' ποσόν αυτό να μου αγοράσετε λίγο ούισκυ;

— Πως όχι; Μπορώ να στείλω στο διπλανό μπαρ, να μου γεμίσουν ένα μεγάλο ποτήρι... Άλλά τί έννοιωτε λέγοντας ότι μέναι με 3 σελλίνια; Δεν φαίνεται να έχουμε δυσκολίες το Σάββατο στην πληρωμή του ένοικίου;...

— Ο Μάρτιν γέλασε:

— Μην άνησυχήτε κυρία Τζόνσον, είπε. Αυτή τη στιγμή αν ήθελα μπορούσα να αγοράσω αυτή την πανσιόν... "Όστόσο, κι αυτό είναι το περίεργο, δεν μπορώ ν' αγοράσω ούτε ένα μπουκάλι ούισκυ!

— Η κ. Τζόνσον ήταν βέβαια άγνοη γυναίκα, αλλά δεν ήταν και εύκολόπιστη. Έγνώριζε όμως τόν Μάρτιν από χρόνια, και τόν εκτιμούσε πολύ, γιατί ήταν πάντοτε τακτικός στις πληρωμές του.

— Αυτά που λέτε, κύριε Μπάρνες, με εύχαριστούν, είπε. Άφου λοιπόν το έξοδο δεν πρόκειται να σας στενοχωρήσει, γιατί να μη σας αγοράσω μια μπουκάλια σφραγισμένη; Θα μου τήν πληρώσετε το Σάββατο μαζί με το νοίκι...

— Θυμάσασα ιδέα! φώναξε ο Μάρτιν. Σας παρακαλώ να τήν πραγματοποιήσετε άμέσως. Πριν μου στείλετε όμως επάνω τη μπουκάλια, μη διαστάσετε να δοκιμάσετε το περιεχόμενό της. "Η μισητή είναι άσκητη για μένα...

— Κι έτσι ο Μάρτιν Μπάρνες πέρασε τήν πρώτη βραδυά της καινούργιας του ζωής στο φτωχικό δωμάτιο της πανσιόν Τζόνσον, διαβάοντας "Οβίδιο, πίνοντας ούισκυ και καπνίζοντας τσιγάρα πολυτελείας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΗ ΛΑΙΔΗ ΜΥΡΙΑ.

Τό πρωί που ξύπνησε, το πρώτο πράγμα που έκανε ο Μάρτιν ήταν να στείλει στα γραφεία τών κ.κ. Σράϊβς & Ουέλμαν τη βαλίτσα με τα δείγματα, καθώς και μιά εύσυνιδητή έκθεση πεπραγμένων από το τελευταίο του ταξίδι. "Επίσης έστειλε και τήν παραιτήσή του. "Υστερα προγευμάτισε, όχι και τόσο μεγάλη όρεξη. Τό χρηματικό, λεκιασμένο τραπέζι μόνδρλο της κυρίας Τζόνσον, τά φθηνά φυτράκια και το κοινότατο λιτό πρόγευ-

μα του έκοβαν άθελα κάθε διάθεση για φαγητό. Τά πράγματα που είχε άνεχθί άδιαμαρτύρητα επί τόσα χρόνια, τού προκαλούσαν τώρα αποτροπισμό. Σηκώθηκε γρήγορα από το τραπέζι και τράβηξε άμέσως για τη Λόμπαρντ Στρήτ. "Εκεί σε μιά από τις πιά μεγάλες Τράπεζες του Λονδίνου, εργαζόταν κάποιος νεαρός φίλος του που ήταν γραμμένος στην "δια ομάδα" του κριέκ "αυτόν. "Ο Μάρτιν τόν ζήτησε στη θυρίδα τών Πληροφοριών. "Υστερα από λίγα λεπτά, ο φίλος του παρουσιάσθηκε με ύφος που έδειχνε έλαφρη δυσάρεσκεια.

— Με συγχωρείς, Μπάρνες, αλλά δεν μπορώ να λείψω από το γραφείο μου, παρά ελάχιστες μόνο στιγμές, τού εξέηγησε. "Απογορεύεται αυστηρώς να δεχόμεστε έπισκέψεις κατά τήν ώρα της δουλειάς... Τί μέ θέλεις;

— Όλω να καταθέσω μερικά χρήματα, άποκρίθηκε ο Μάρτιν. Δεν ήξερα σε ποιόν ν' απευθυνθώ. Σκέφθηκα έσένα και γι' αυτό ήρθα εδώ. Θα σου χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη αν μου έλεγες τί πρέπει να κάνω. Τά έχω εδώ στην τσέπη μου...

— Ο νεαρός υπάλληλος δεν έδειξε τόν παραμικρό ένθουσιασμό.

— "Η Τράπεζά μας, είπε, δεν άνοίγει εύκολα λογαριασμούς. Καταλαβαίνεις τώρα... Για να γίνης πελάτης, πρέπει να είσαι γνωστός στην "Αγορά...

— Ο Μάρτιν άρχισε να εκνευρίζεται: — Μα διάβολε, είπε, δεν σου ζητώ ουσουρέτι! Άπλως θέλω να καταθέσω τά χρήματά μου. Και συ, ούτε λίγο ούτε πολύ, μου λες ότι η Τράπεζά σας δεν δέχεται καταθέσεις...

— Όχι... αλλά δεν κοιτάλαβε, Μπάρνες. "Ηθελα να πω ότι δεν δεχόμεστε καταθέσεις μικρών ποσών. Ποσα χρήματα έχεις;

— Ογδόντα χιλιάδες λίρες!

— Ο νεαρός υπάλληλος κύτταξε τόν Μάρτιν με τό στόμα άνοιγμένο δυο πήχες.

— Ποσα είπες; έκανε. "Ογδόντα χιλιάδες; Δεν είναι ώρα γι' άστεία, Μπάρνες...

— Τις έχω εδώ στην τσέπη μου, έβεβαίωσε ο Μάρτιν, σε χαρτονομίσματα τών 100 λίρών. Θέλεις να δης μερικά;

— Κι έβγαλε από τήν τσέπη του το χρηματόδεμα. "Ο φίλος του έπείσθη άμέσως.

— Μα ποι τά βρήκες;... άρχισε. "Ας είναι... πηγαίνω άμέσως να συνεννοηθώ με τόν κ. Φέογκυσον, έναν από τούς υποδιευθυντάς μας. Είναι άρχηγος της άθλητικής ομάδος της Τράπεζής και σε γνωρίζει έξ όψεως. Περιμένε μία στιγμή εδώ...

Σε λίγο ο Μάρτιν έμπαινε σ' ένα πο-

λυτελέστατο γραφείο όπου τόν δεχόταν ένας συμπαθητικός άνδρας με νεανικό πρόσωπο και γκριζά έξυπνα μάτια.

— "Ο κ. Μπάρνες, είπε. Καθίστε, παρακαλώ! Τί είδους λογαριασμό επιθυμείτε ν' άνοίξετε με τήν Τράπεζά μας;

— "Ο Μάρτιν απήντησε: — Δεν είμαι ούτε έμπορος ούτε έπιχειρηματίας. Και συνέχισε δεν πρόκειται να σας ζητήσω ποτέ οικονομική διευκόλυνση. Θέλω μονάχα να καταθέσω τά χρήματά του...

Και άράδειασε πάνω στο γραφείο του κ. Φέογκυσον τά χαρτονομίσματα σέ δεσμίδες τών 100. Με τήν έμπειρή ματιά του ο υποδιευθυντής υπέλογισε τό ποσόν.

— Μα ποι τά βρήκατε τόσα χρήματα; ρώτησε με καταφανή έκπληξη.

— Μου τά έχάρισαν, άποκρίθηκε ο Μάρτιν. "Ο δικηγόρος τού Νόρουιτς κύριος Μπάρντον μου τά παρέδωσε προχθές τό βράδυ μαζί με τό έγγραφο της δωρεάς...

— Και είχατε ένα τέτοιο ποσόν μέσα στις τσέπες σας από προχθές τό βράδυ;

— Τί άλλο μπορούσα να κάνω; "Όταν έφθασα χθές στο Λονδίνο, οι Τράπεζες ήταν κλειστές.

— "Ο υποδιευθυντής πήρε ένα χονδρό φάκo κι εξέτασε προσεκτικά πέντε-έξη χαρτονομίσματα. "Υστερα παρήγγειλε και τού έφεραν έναν μεγάλο φάκελλο που έγραφε άπ' έδώ «Σκότλαντ Γυάρδ». Τόν άνοίξε κι έρριξε ένα γοργή ματιά στους 5 πινάκες τών αριθμών που ήταν σημειωμένοι. Κατόπιν, σήκωσε τό βλέμμα του προς τόν Μάρτιν και είπε:

— Δεν πρέπει να παραξηγήσετε όλες αυτές τις προφυλάξεις, φίλε μου. "Η περίπτωση σας βλέπετε, είναι τόσο άσυνήθιστη... Πάντως τά τραπέζογραμμάτια αυτά είναι γνησιότατα και δεν αναφέρονται στους πινάκες τών πλαστών που μας έκοι ναποίησε η Σκότλαντ Γυάρδ. Άφου λοιπόν επιθυμείτε να καταθέσετε τά χρήματά σας έδώ, θα σας δεχθούμε μ' έξαιρετική ευχαρίστηση ως πελάτη μας...

— Δόξα τω Θεώ! έκανε ο Μάρτιν με άνακούφιση.

— Θα έχετε βέβαια, τήν καλωσύνη να μας πείτε τό όνομα τού δωρητού και να μας δώσετε κάθε στοιχείο που να μπορώ να με διευκολύνω στην εξακρίβωση της προελεύσεως τών χρημάτων αυτών;

— Ευχαρίστως, απήντησε ο Μάρτιν.

Και σε λίγη ώρα ο ήρωας μας έβγαίνει από τήν Τράπεζα μ' ένα βιβλιαρό επιταγών κοί με 200 λίρες σε μικρά χαρτονομίσματα. Για μερικές στιγμές στάθηκε άναποφάσιστος στο πεζοδρόμιο. "Ενα λεωφορείο πλησίαζε. "Ο Μάρτιν προχώρησε μηχανικά για να τό πάρη. Άμέσως όμως άλλαξε ιδέα κι έκανε νύχια σ' ένα τρέξι.

— Στο Χάιντ-Πάρκ, είπε στόν σωφέρ.

— "Ο Μάρτιν Μπάρνες με περιουσία 80 χιλιάδων λιρών και ούτε ένα φίλον στόν κόσμο, καθόσε σ' ένα παγκάκι τού πάρκου, με άπόφαση ν' άντιμετωπίσει σοβαρά τό πρόβλημά της νέας του ζωής. Πρώτاً πρώτاً ήθελε ρουχά, ένα μοντέρνο διαμίσμα κι ένα αυτοκίνητο. Και ύστερα; Πως θα ζούσε ύστερα; Ποίος θα ήταν ο άσχο λίος του; Με ποιους θα έκανε παρέα;

— "Όταν έστειλε στους Σράϊβς & Ουέλμαν τήν παραιτήσή του, ο Μάρτιν άισθάνθηκε μία μεγάλη άνακούφιση, σαν να είχε λυτρωθί από έναν άδυσταχο ζυγό... "Όστόσο, η προοπτική μιάς άκνηρης ζωής δεν τόν έβγαλε καθόλου. Καταλαβαίνει ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να μείνη άδράνη και χωρίς κάποιαν άπασχόληση. Νά τών αηδή αυτή τη στιγμή έξασαν, δεν έβλεπε τή γύρω του, παρά μόνο άργόσχολους κηφήνες, άντιπαθητικούς, προκλητικάτα άναπιπαθητικούς. "Ηταν άκριβός η ώρα περιπατών τών νέων της άριστοκρατίας. Ξαφνικά τό περιβάλλον τού προέβλεψε άόρατη άηδία και ήταν έτοιμος να σηκωθεί να φύγη, όταν άντελήφθη ότι δυο από τούς περιπατητάς, ένας νέος και μία νέα, στάθηκαν μπροστά στο παγκάκι του, σχεδόν από πάνω του, και τόν κύτταζαν με άπροκαλύπτη περίεργεια. "Η νέα—ο Μάρτιν έμάνεψε άμέσως σε ποιά κοινωνική τάξη άνήκε— ήταν άραισιτάτη. Τού ήταν όμως έντελώς άγνωστή. Άντίθετα,

τον νεαρό Τζέντλεμαν που τη συνόδευε. Ο Μάρτιν τον ανεγνώρισε άμεσα. Ήταν ο έντιμος Τζέρεντι Γκάρνχαμ, πολύ κομψός, πολύ ώριμος και περισσότερο από κάθε άλλη φορά υπερποπτικός.

— Ο νεαρός φίλος μας, ο Τυχερός Διαβάτης, αν φυσικά δεν απατώμαι... είπε, Ο Μάρτιν ούτε απάντησε ούτε σηκώθηκε. Τό κομψό χαμόγελο και ο αυθάδης τόνος του νεαρού αριστοκράτου τον εξώριζαν. Τον εξενείριζε, όμως επίσης και η γελαστή, καταδεκτική περιέργειά της νέας!.. Για πρώτη φορά στενοχωρήθηκε που τό μπλέ κοστούμι του ήταν άγορασμένο έτοιμο, τό καπέλλο του είχε χάσει πρό πολλού τό χνούδι του και η γραβάτα του ήταν από κείνες που προσφέρονται κατά εκατομμύρια στις διτρίνες τών λαϊκών κα ταστημάτων.

— Δεν τις ξόδευες ακόμα τις ογδόντα χιλιάδες του καλορι μου θείου; ρώτησε με έλαφο τόνο σαρκασμού ο Τζέρεντι Γκάρνχαμ.

— Όχι άκόμα, αποκρίθηκε ο Μάρτιν με έχθρικό ύφος. Σήμερα τό απόγεμα πρόκειται ν' αρχίσω...

— Αποφασισμένος να γλεντήσης, ε; Μά τό δικά μου λεφτά...

— Τά δικά σου λεφτά; έκανε ο Μάρτιν με ζωηρό τόνο. Δεν ξέρω αν θα μπορούσαν ποτέ να θεωρηθούν δικά σου. Πάντως μπορείς να τό πάρης απόφαση, ότι δεν πρόκειται να τό ξαναδείς!...

Ο Τζέρεντι Γκάρνχαμ έγύρισε προς την κοπέλλα που συνόδευε:

— Αγαπητή μου Μυριέλ, είπε, έχω την έντύπωση ότι εξακολουθείς να πιστεύεις πως τό διασκεδαστικό επεισόδιο του έρωτός, που σου διηγήθηκα, είναι αποκύμα της φαντασίας μου. Να όμως που προχυσιάσθηκε μία εύχυστάτη σύμπτωση. Χάρις σ' αυτή, θα μπορούσώ να σου αποδείξω ότι όλα όσα σου είπα είναι αληθινά μέχρι κεραίας. Επίτρεπέ μου να σου συστήσω τόν κ. Μάρτιν Μπάρνες, αν θυμάμαι, καλά τό όνομά του, τόν Τζέντλεμαν στόν όποιον ο έκκεντρικός μας θείος έχωρισε όδόντα δολάριας χιλιάδες λίρες. Κύριε Μπάρνες, ή λαίδη Μυριέλ Μπάρνηγκαν!

Η νέα εξακολουθούσε να κυττάζει τόν Μάρτιν με βλέμμα γεμάτο περιέργεια. Ήταν ψηλή και ξυνή, με λεπτό σφικτο-δεμένο σώμα. Η επιδερμίδα της ήταν ήλιοκαμένη και μία ασυνήθιστη γαλάζια λάμψη φωτίζε τό ξέπιστα μάτι της. Τό στόμα της — τό ωραιότερο ίσως χαρακτηριστικό τού προσώπου της — ήταν μεγάλο, με σαρκώδη χείλη, γεμάτα ήδυπάθεια. Ωστόσο, τό κάπως εφρωνικό χαμόγελό της εξενείριζε τόν Μάρτιν, που άρχισε ν' άνοιγοκλείνει τό χείρα του. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε περάσει πιο δυσάρεστες στιγμές... Με μιάν απότομη κίνηση έβγαλε τό καπέλλο του, έτραύλισε κά τι σαν «Χαίρω πολύ» και έπεχείρισε να σηκωθεί από τό παγκάκι. Η νέα όμως με μιάν οικειότητα που τόν άφισε κοττάπη μπράτος.

— Ω! Μή φύνετε, σας παρακαλώ!... τού είπε και κάθισε πλάι του. Θέλω να μου διηγηήτε όλες τις λεπτομέρειες της άπίστευτης περιπέτειάς σας. Να μου πείτε τις έντυπώσεις σας... Ποιά είναι τα συναισθηματά σας τώρα που είσθε πλούσιος; Ο κ. Γκάρνχαμ μ' έπληροφόωσε — δεν φαντάζομαι να σας περιάξη αυτό — ότι ή οικονομική σας κατάσταση πριν από τό δωρεά, ήταν έντελώς διαφορετική...

— Εργαζόμουνά ως περιοδεύων ταρραγελιοδόχος σε μιά δερματολογική επιχείρηση, με πέντε λίρες μισθό τής εβδομάδας και με μιά μικρή προμήθεια, απήντησε χαμογελάοντας σαρκαστικά ο Μάρτιν. — Όπως βλέπετε, τό ρούχα μου κι οι τρόποι μου, προσίδουν τή τάξη στήν όποιαν εξακολουθώ να άνήκω. Πορά τις όδόντα χιλιάδες λίρες τού θείου σας... Ο τόνος της φωνής του που μαρτυρούσε όργη, έκανε τή νέα να τόν κυττάξει σε άπορία.

— Μήπως θυμίνετε που σας μιλάμε γι' αυτή τήν αληθινά πρωτόκουστη ιστορία;

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΙΛΛΑΣ ΜΠΑΛΗ : Δυορά Σήμα-τα. Ποιήματα. Αθήνα 1946. (Τυπογραφ. Στεφ. Ταρουσοπούλου, Νέο Φάληρο).

Με τόν υποβλητικό και μελαγχολικό αυτό τίτλο και με μιά άφωγη, καλλιτεχνική έκτύπωση παρουσίασε ή Κ.α. Γίλλα Μπαλή τά νέα της αυτά ποιήματα, μετά τις προηγούμενες συλλογές της : «Ήχοι κι άπόηχοι» 1938, «Είρμιοι» 1940, «Πυράκαυτοι» 1943. Και στήν προηγούμενη έργοασία της είχαμε εκτιμήσει τήν άπόλυτη εύαισθησία και λεπτότητα τών στίχων της. Έλεπε όμως και τότε και τώρα τό συγκεκριμένο και άπτό νόημα τού ποιητικού λόγου. Στα χείρια της Κας Μπαλή ο ποιητικός λόγος χάνει τό βάρος και τήν ουσία κάθε συγκεκριμένης συγκίνησης, κάθε σχεδόν στοχασμού, κάθε θέματος, γιά να μεταβληθί σε παθητική, έσωτερική μουσική, σ' ένα φλοίσβο, σ' ένα κύλισμα, σε μιά χρυσόκορη, σ' ένα νερό, που τό ξεφύγει από τήν παλάμη και τό δάκτυλό μόλις θελήσης να τό πιάσης. Τόσο αϊθέριο και τόσο λεπτό είναι τό τραγούδιμά της. Βρίσκεται σ' όραμα μιάς νεφέλης μετικής δημιουργίας, μπροστά σ' ένα Γαλαξία ποιητικό, χωρίς άτομική και ξεχωρη ύπόσταση ενός άστεριού, ενός φεγγαριού, ενός ήλιου. Γι' αυτό κι όλες οι διακρίσεις τών κεφάλαιών τού βιβλίου της δεν καθορίζουν καμιά διαφορά, κανένα χώρισμα. Είτε άπ' τόν Κύκλο ής Αστάρτης, είτε άπ' τις Νυχτερινές Αιτανείες, είτε άπ' τούς Φθινοπωρινούς Όρίζοντες πάρουμε στίχους της όλοι μοιάζουν στήν όια μουσική εύαισθησία, χωρίς ξεχωριστά, διαφορετικό νόημα. Που και ποή προσβάλλει μιά πιο έντονη, δηλη εικόνα ιδέας, μιά που σήνει μέσ' στη μελωρητή αυτή μουσική ενός Ντεμπυσσύ ή ενός Φωρέλ.

Ο ταχυδακτυλουργός

Ο Άβραμ συναντά στόν δρόμο τόν φίλο του Ισαάκ και τού λέγει : — Χθές τό βράδυ, πήγα στό Μουλέν-Ρουζ και είδα ένα ταχυδακτυλουργό, που κάνει αληθινά θαύματα! Πρόπει να πάς και συ να τόν δής.

— Έγώ φίλε μου, άπαντά ο Ισαάκ, δεν πιστεύω καθόλου σ' αυτούς τούς άπατεώνες. Δεν καταλαβαίνεις ότι, όλα όσα κάνουν είναι όφθαλμαπάτες ;

— Σε βεβαιώνω ότι δεν πρόκειται περί όφθαλμαπάτης, λέγει ο Άβραμ. Κατά τή διάρκεια ενός πειράματος τού έδωσα ένα πλαστό χιλιάρικο, και μου έπέστρεψε ύστερα από δύο λεπτά ένα γνήσιο!...

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι πιστωτάι του Βαρούχ

Λεβύ. — Τί θα κάνης, φίλε μου, αν συναντήσης καμιά μέρα στό δρόμο τούς πιστωτάς σου ;

Βαρούχ. — Αυτό είναι άδύνατον, φίλε μου. Δεν πρόκειται να τούς συναντήσω ποτέ!

Λεβύ. — Τό άποκλείεις τελείως ; Βαρούχ. — Και βέβαια τό άποκλείω. Αυτοί κυκλοφορούν με τό πόδια κι έγώ πάντοτε μέ... αυτόκίνητο!

Ο ταχυδακτυλουργός

Ο Άβραμ συναντά στόν δρόμο τόν φίλο του Ισαάκ και τού λέγει : — Χθές τό βράδυ, πήγα στό Μουλέν-Ρουζ και είδα ένα ταχυδακτυλουργό, που κάνει αληθινά θαύματα! Πρόπει να πάς και συ να τόν δής.

— Έγώ φίλε μου, άπαντά ο Ισαάκ, δεν πιστεύω καθόλου σ' αυτούς τούς άπατεώνες. Δεν καταλαβαίνεις ότι, όλα όσα κάνουν είναι όφθαλμαπάτες ;

— Σε βεβαιώνω ότι δεν πρόκειται περί όφθαλμαπάτης, λέγει ο Άβραμ. Κατά τή διάρκεια ενός πειράματος τού έδωσα ένα πλαστό χιλιάρικο, και μου έπέστρεψε ύστερα από δύο λεπτά ένα γνήσιο!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΡΑΒΒΙΝΟΥ

Υπήρχε μιά φορά ένας ραββίνος, που είχε μιά γυναίκα φοβερά άσχημη. Τέρας σωστό. Όπου πήγαινε, τήν έσερνε πάντοτε μαζί του σ' όλα τά χωριά όπου έκανε διασκόας περιοδεία.

Μιά μέρα ένας στενός του φίλος τόν ρώτησε :

— Γιατί τήν παίρνεις τή γυναίκα σου, παντού όπου πηγαινεις, σ' όλα σου τά ταξίδια ;

— Έχω τούς λόγους μου, απήντησε ο ραββίνος. Μ' αυτόν τόν τρόπο δεν είμαι ύποχρεωμένος να τή φιλώ ούτε όταν αναχωρώ, ούτε όταν έπιστρέφω από τά ταξίδια μου !

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Ο δάσκαλος τού χωριού εξηγεί στους μαθητάς τις ωραιότητες της κλασσικής Τέχνης. Ύστερα, παίρνει στα χείρια τού ένα αγάλματάκι της Αφροδίτης της Μήλου και τό τοποθετεί πάνω στο τραπέζι.

— Εξήγησέ μου, λέγει, στόν μικρόν Ισαάκ, τί ώμορφο βρίσκεις σ' αυτή τή γυναίκα ;

— Αυτή τή γραμμή έδώ, λέγει ο Ισαάκ, δείχνοντας τή μέση της Αφροδίτης.

— Να δγής άμέσως έξω από τήν αίθουσα παληόπαιδο!... φωνάζει ο δάσκαλος δείχνοντας τήν πόρτα.

— Ύστερα, επαναλαμβάνει τήν ίδια έρώτηση στόν Ιωσήφ.

— Έσύ παιδί μου, τί θαυμάζεις σ' αυτό τό αγάλμα ;

— Αυτούς τούς δύο μικρούς λόφους, άπαντά ο Ιωσήφ, δείχνοντας τό στήθος της Αφροδίτης.

— Έξω, γρήγορα, από τήν αίθουσα!... φωνάζει ο δάσκαλος.

Ύστερα υποβάλλει τήν ίδια έρώτηση στόν Ισίδωρο Βαρούχ.

— Πές μου έσύ Ισίδωρε, τί βρίσκεις τό ώμορφο στήν Αφροδίτη της Μήλου ;

Ο μικρός Ισίδωρος κυττάζει τό αγάλμα, παίρνει τό βιβλίο του και τό καπέλλο του και βγαίνει από τήν τάξη χωρίς να πη λέξη!...

Λογοτεχνικά σημειώματα Νέα Ποίηση

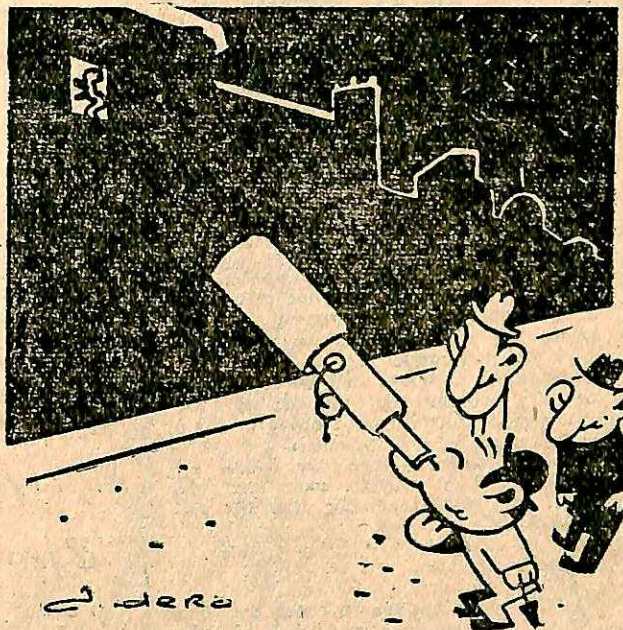
ΤΟΥ Κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Η ζωή τών βιβλίων δεν παρυσιάζεται πολύ ρόδινη στόν τομέα τών ποιητικών. Από τά διβλία που εκδίδονται, τό περισότερον είναι πεζός λόγος γιάτί τό κοινό έχει στρέψει προς τό παρόν τήν προτίμησή του στα διβλία που με σαφήνεια και άμεσότητα έκφραστική τού δίνουν τήν εύκαιρία να περιπλανηθί λίγες ώρες σε κόσμους φανταστικούς, να άνακατευτή με ήρωες, και να ζήσεί σ'άν προσωπική του υπόθεση τά έπεισόδια που άφηγούνται και πλέκουν μυθιστοριογράφοι και διηγηματογράφοι. Πολύ λίγοι είναι εκείνοι που μπαίνουν σ' ένα διβλιοπώλειο ρωτούν αν εκδόθηκε καμιά νέα ποιητική συλλογή κι' άπ' αυτούς οι περισότεροι πάλι φεύγουν χωρίς ν' άγοράσουν τήν ποιητική συλλογή γιάτί τό ξεψύλλισμά της και τό πρόχειρο διάβασμα με ρικών στίχων δεν τούς κίνησε όχι κάν τόν ένθουσιασμό όπως συνέβαινε στα παλιά χρόνια, αλλά μήτε τή σχετική περιέργεια. Κι' έτσι στους πάγκους τών βιβλιοπωλείων περιμένουν τήν ιδιαιτερο άγοραστή οι ποιητικές συλλογές της έποχής μας, βιβλία καλυπταμένα ως επί τό πλείστον σε χαρτί πολύ τφελιας, όμως άνίκανα να κεντρίσουν ένθουσιασμούς και θαυμασμούς.

Τί να συμβαίνει άρα γε; Ποιό να είναι τό αίτιο της άπουα κρύνσεως τού πλατύτερου άναγνωστικού κοινού από τά κείμενα των συγχρόνων ποιητών; Νομίζουμε πως ή βασική άφορμή είναι μιά: Τό συνεχές χαμήλωμα τού επιπέδου της πνευματικής ζωής που στόν κύκλο του περιλαμβάνει και τούς λίγους που ασχολούνται με τό νόημα και τούς πολλούς που παρακολουθούν αυτούς που γράφουν. Γι' αυτό και ο κόσμος θαυμάζει σήμερα περισσότερο τούς ήρωας εκείνους που προάγουν και θεϊλίζουν στερεότερα στή ζωή μας τόν διουμχανικό πολιτισμό. Η έποχή μας είναι δίχως αμφιβολία μιά από τις πιο ήρωικές και τίς πιο δυναμικές της ως τώρα γενιές της ιστορίας τών αν

θρώπων. Μά ο τύπος τού ήρωα που λατρεύουν οι μάζες και που πιστεύουν θεοσκευτικά στή παντοδυναμία του δεν είναι πιά όπως άλλοτε, ο ποιητής και ο άγνός διανοούμενος. Είναι ο δυναμικός πολιτισμός, ο κοινωνικός επαναστάτης, ο νικητής σιρατηγός, ο πρακτικός έφευρέτης, ο άθλητής και ίδιως τού ποδοσφαίρου, ο ήθοποιός τού κινηματογράφου, ο τενόρος, ο δημοσιογράφος. Ωστός δεν πρέπει να νομίσουμε πως χάρηκαν τά πάντα. Στή συνείδηση τών ανθρώπων εκείνου που γι' αυτούς ή πνευματική ζωή δεν είναι έρασιτεχνία ή επιπύλαρη άπασχόληση έλαχίστων ώρων άργίας, μά καθημερινή ανάγκη ή λειτουργία τού ποιητικού λόγου και προ πάντος ή παρουσία τού ποιητή, έξακολουθεί ευτυχώς να παραμένει θεσμός ιερός, και να συνεχισ τράνη, μόνος αυτός, τά γνωρίσματα τού πιο αληθινού, τού πιο άχάριστου, τού πιο δύσκολου ίσως γιά τήν έποχή μας πνευματικού ήρωισμού. Ξεχωριστά στήν Ελλάδα, και με δλη τήν έλλειψη ζωντανής και καλλιτικής λογοτεχνικής παιδείας, ο ποιητής αναζητήθηκε πάντα με συγκινητική έπιμονή από ένα πλατό, σχετικά, πνευματικό κοινό, και όταν τό άξίζει, λατρεύτηκε σ'άν ήρωας, ακόμη κι' από πλήθη ανθρώπων που αισθανόντανε ύποσυνείδητα μόνον, τήν ανάγκη και τή ζωτική σημασία της παρουσίας του. Σύμφωνα με τήν εξέλιξη και τις στιγμές της έθνικής και ψυχολογίας, με τά ιστορικά γεγονότα, με τήν έκάστοτε κοινωγική νοοτροπία, τήν αισθητική άγωγή και τά ανθρώπινα ιδανικά, κάθε γενιά τού έλληνικού πνευματικού κοινού έγκατέστησε στο κέντρο τών πνευματικών ενδιαφερόντων, ποιητής σ'άν τό Σολωμός, τόν Κάλδα, τόν Βαλαωρίτη, τόν Αχιλλέα Παράσχο, τόν Παλαμά, τόν Καβάφη. Και γνώριζε άκόμα να αισθανθή και να κινήσει άναλόγως, ποιητικές μορφές με άσθε νεότερη άκτινοβολία, αλλά με έντονη καλλιτεχνική προσωπικότητα όπως ο Κουτσάλης, ο Γρυπάρης, ο Πορφύρας, ο Χα

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ...ΣΤΕΡΕΩΜΑ!

Ο πλανόδιος «άστρονόμος»:—Τά βλέπετε όλα τά άστρα; Ο διαβάτης:—Όχι. Μονάχα τήν... Αφροδίτη βλέπω!...

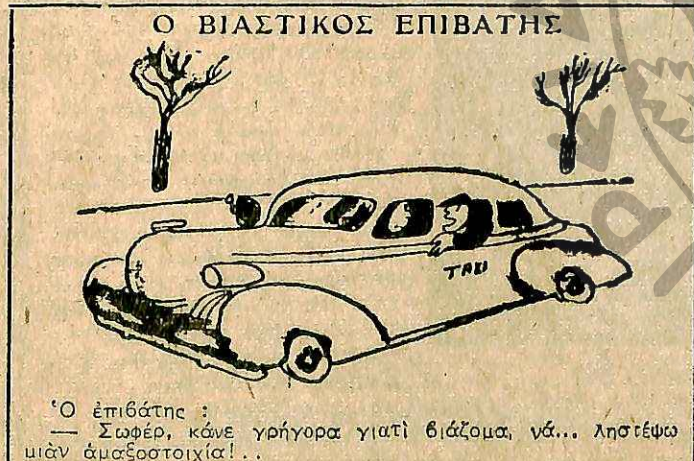
τζούλους, ο Μαλακάσης κι' ο Καραωτάκης. Σήμερα όμως τού τό πνευματικό μας κοινό είναι πολυαριθμότερο και περισότεροι άνθρωποι διαβάζουν περισσότερα από άλλοτε διβλία, ή ποίηση γιά τούς λόγους που αναφέραμε πριν έγινε έξαιρετικά δύσκολη και σ'άν παραγωγή και σ'άν κατανόηση.

Δεν είναι καθόλου εύκολο γιά τόν πολύ κόσμο σήμερα, τό ξεχωρίσμα της παρουσίας τού ενός ποιητή, τού κεντρίκο, τό όσο τό δυνατό, πιο αντιπροσωπευτικού τύπου της φυλής μας και τών ημερών μας. Καλά — καλά δεν ξέρει κανείς αν υπάρχει ο τύπος αυτός τού ποιητή. Κι' αν άκόμα υπάρχει αυτός ο ποιητής ή οι ποιηταί, μιά κακή πνευματική όρατότης, συνέπεια τών ταρχμένων καιρών που περνάμε, τόν κρύβει από τά μάτια τού κόσμου, και αναγκάζει, πολλούς να ρωτούνται μεταξύ τους: Ποιός είναι σήμερα ο ποιητής μας; Ποιός είναι ο άνθρωπος της ποιητικής μας έμπιστοσύνης, ο Σολωμός, ο Κάλδης, ο Παλαμάς τών ημερών μας; Υπάρχει άρα γε μεταξύ τών νέων κάποιος που να μάς μιλά με μιά καινούργια ποιητική φωνή, σύγχρονη, και που να μπορεί να διεκδική αν όχι τό ανώτατο τού ύψους, μά τούλάχιστο τούλάχιστο τού μέσου τής ποιητικής μας παραδόσεως; Όσο κι' αν είναι ή απάντηση δύσκολη, έμείς θα τήν άποσταλάσουμε. Ναι, υπάρχει, κάτι πιο πολύ από ένα και μόνο ποιητή. Τραγουδά σήμερα στήν Ελλάδα μιά ποίηση όλοτετα νέα, φωτεινή, δροσερή, παρήγορη με τό μάτια θεσπαιζόμενη προς έναν κόσμο παρθένας ώμορφας και προς ιδεατές αλήθειες ζώνουσες μαζί και έλληνικές. Μιά ποίηση πολυπρόσωπη όσο και δυσκολοπλησίαστη, έπειδή άκρδώς

θέλησε άκόμα με τή ουσία της δημοτικότητάς της να διατηρήσ ην νά ξαναδώσει στόν γερασμένο ποιητικό μας λόγο, τά προθεβικά γνωρίσματα της αληθείας και της άγνότητας. Είναι άπόλυτη ανάγκη να τή γνωρίσουμε, να τήν άναπνεύσουμε, να τήν δώσουμε μιά θέση στο πάνθεο των προτιμήσεων μας, και επί τέλους να έξοικειωθούμε καλόπιστα με ό,τι μάς φαίνεται σ' αυτήν άποκρουστικό, ψεύτικο, άπίθανο και άπροσπέλαστο. Δίχως αμφιβολία, ή ποίηση αυτή είναι ο πέμπτος κατά οργανική σειρά σημαντικός αισθητικός σταθμός στήν εξέλιξη της νεωτέρης ποιητικής μας ιστορίας. Πρώτος είναι τό δημοτικό τραγούδι και ο Σολωμός, δεύτερος ο Κάλδης και τρίτος ο ποιητικός όρατοτής, συνέπεια τών ταρχμένων καιρών που περνάμε, τόν κρύβει από τά μάτια τού κόσμου, και αναγκάζει, πολλούς να ρωτούνται μεταξύ τους: Ποιός είναι σήμερα ο ποιητής μας; Ποιός είναι ο άνθρωπος της ποιητικής μας έμπιστοσύνης, ο Σολωμός, ο Κάλδης, ο Παλαμάς τών ημερών μας; Υπάρχει άρα γε μεταξύ τών νέων κάποιος που να μάς μιλά με μιά καινούργια ποιητική φωνή, σύγχρονη, και που να μπορεί να διεκδική αν όχι τό ανώτατο τού ύψους, μά τούλάχιστο τούλάχιστο τού μέσου τής ποιητικής μας παραδόσεως; Όσο κι' αν είναι ή απάντηση δύσκολη, έμείς θα τήν άποσταλάσουμε. Ναι, υπάρχει, κάτι πιο πολύ από ένα και μόνο ποιητή. Τραγουδά σήμερα στήν Ελλάδα μιά ποίηση όλοτετα νέα, φωτεινή, δροσερή, παρήγορη με τό μάτια θεσπαιζόμενη προς έναν κόσμο παρθένας ώμορφας και προς ιδεατές αλήθειες ζώνουσες μαζί και έλληνικές. Μιά ποίηση πολυπρόσωπη όσο και δυσκολοπλησίαστη, έπειδή άκρδώς

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Γιατί παραξενεύεσαι, ά γαμπτή μου; Τό πράγμα είναι πολύ απλό. Γνωρίσθηκα με τόν πατέρα και παντρεύτηκα τόν παππού, που είχε και τό παραδόκι!...

Ο επιβάτης : — Σωφέρε, κάνε γρήγορα γιάτί θιάζω, να... ληστέψω μιάν άμαρτωλοίστρια!...

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 33

‘Η εύκολη νίκη...

Τοῦ κ. ΒΑΣΙΛΗ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗ

Πρόσωπα:

ΕΚΕΙΝΗ.
ΕΚΕΙΝΟΣ.

(Μεσημεράκι. Σ' ένα παραθαλάσσιο κέντρο του Φαλήρου).

ΕΚΕΙΝΗ (ένω πίνει τον καφέ της, πολύ χαριτωμένα)... Πωπώ! καφός είναι, ζεματίστηκα!... Άμα πίνω καφέ λοιπόν, πάντα έτσι την παθαίνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μεγαλοχολική σκέψη την κυττάζει στα μάτια και δέ λείπει τίποτα!...).

ΕΚΕΙΝΗ: Μή μου πής όμως, είναι απαραίτητος ένας καφές μετά από ένα τόσο καλό και πλούσιο γεύμα... Άλλήθεια, έφαγα τόσο πολύ, είχα τέτοια όρεξη, πρώτη μου φορά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ανάδει το σιγάρο του ενώ για μία στιγμή ή ματιά του πλανιέται, αφηρημένα προς τη θάλασσα. Δέ θυμάει ούτε λέξη!...).

ΕΚΕΙΝΗ: Κι αυτή η θάλασσα, τί έσχη που είναι!... Θαύμα!... Όνειρο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξαποστέλλοντας τον καπνό του, τσιγάρου του προς τον ουρανό στρέφει και την κυττάζει πάλι με μεγαλοχολική σκέψη. Μένει αμίλητος!...).

ΕΚΕΙΝΗ (δολύγλυκα): Μά πέστε κάτι, γιατί δέ μιλάτε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω τραβάει δυό — τρεις δυνατές ρουφηξιές απ' το τσιγάρο του, της δίνει κάποιον απάντηση μονάχα με τὰ μάτια του, τυλιγνόντας την σε κάμπουσες τολύπες καπνού!...).

ΕΚΕΙΝΗ (παιχνιδιάρικα): Τι άνθρωπος Θεέ μου!... Κι όμως, είμαι πολύ ευχαριστημένη, που πήρα αμέσως την απόφαση, έπειτα από κείνη την απλή γνωριμία πουχαίμε πριν μερικές μέρες στο γνωστό μας σπίτι, να συναντηθούμε σήμερα έτσι τυχαία στο δρόμο και να δεχτώ αυτή τη βόλτα εδώ στο Φάληρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άκόμα δυό — τρεις δυνατές ρουφηξιές, σβήνει το τσιγάρο του κι' ανάδει αμέσως άλλο... Τσιμουδιά!...).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει, θερμιά): Φωνάξατε ένα ταξί — τί «τάκτ» τέλος πάντων που σας διακρίνει — μπηκάμε μέσα και ή επιθυμία σας μαζί με τη θέλησή μου πετάχτηκαν με κέφι και χαρά στο αυτί του σωφέρ κι' αμέσως, έμπρος, για την εκπλήρωσή τους, ξεκινήσαμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τά δαχτυλά του, όσο μπορεί τάχα ήρεμα, παίζουνε πάνω στο τραπέζι κάποιον... ανύπαρκτο σκοπό χωρίς ν' ανοίξει διόλου το στόμα του!...).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει, πιο θερμά): Δέ σας το κούβω, είστε ένας, έξυπνος άνθρωπος — το δείξατε ήδη, τρεις ώρες σχεδόν είμαστε μαζί — το πνεύμα σας είναι λεπτό, έχετε γούστο και λέτε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, αλλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη διακόπτει με τη ματιά του που την... κεραυνοβολεί χωρίς να το καταλαβαίνει. Αυτή τη φορά τὰ χείλη του «χύσκουν» ελαφρά και πα

ράξενά!...).

ΕΚΕΙΝΗ (με φωτεινό χαμό γελοίο): Με κυττάτε τόσο περιέργα, θάλεγα κάπως... «αφ' υψηλοῦ»!... (γλυκά, συγκαταστατικά): Άς είναι!... (συνεχίζει, πιο γλυκά): Άλλά, σας το ξαναλέω, ποτέ δέ θα έπαιρνα στον εαυτό μου, όπως σας έξηγησα, όταν μου ζητήσατε πριν κάμποση ώρα, πώς θέλετε νάμαι όλο κοντά σας, πώς βρήκατε επί τέλους αυτό που γυρεύατε τόσο καιρό τώρα... τι εὐτυχής που θάσαστε και τὰ λοιπά — και τὰ λοιπά, νά ξαναϊδωθούμε αύριο, μεθαύριο, ν' αρχίσω δηλαδή μία συνηθισμένη Ιστορία κι' έτσι νά σας δώσω πολύ γρήγορα — μοραία φυσικά, στη σημερινή μας εποχή — μία... εύκολη νίκη... γιά νά... κοκορευέστε κάτ'ότιν... Ά, όχι αγαπητέ μου, ποτέ δέ θα γίνη κάτι τέτοιο, ποτέ δέ θάχετε από μένα αυτή την... εύκολη νίκη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (με φωτεινό χαμό γελοίο): Με κυττάτε τόσο περιέργα, θάλεγα κάπως... «αφ' υψηλοῦ»!... (γλυκά, συγκαταστατικά): Άς είναι!... (συνεχίζει, πιο γλυκά): Άλλά, σας το ξαναλέω, ποτέ δέ θα έπαιρνα στον εαυτό μου, όπως σας έξηγησα, όταν μου ζητήσατε πριν κάμποση ώρα, πώς θέλετε νάμαι όλο κοντά σας, πώς βρήκατε επί τέλους αυτό που γυρεύατε τόσο καιρό τώρα... τι εὐτυχής που θάσαστε και τὰ λοιπά — και τὰ λοιπά, νά ξαναϊδωθούμε αύριο, μεθαύριο, ν' αρχίσω δηλαδή μία συνηθισμένη Ιστορία κι' έτσι νά σας δώσω πολύ γρήγορα — μοραία φυσικά, στη σημερινή μας εποχή — μία... εύκολη νίκη... γιά νά... κοκορευέστε κάτ'ότιν... Ά, όχι αγαπητέ μου, ποτέ δέ θα γίνη κάτι τέτοιο, ποτέ δέ θάχετε από μένα αυτή την... εύκολη νίκη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αδύσταχα πιά, με βαθύ αναστεναγμό): Τις όγδονταπέντε χιλιάδες που έώδεσα, τζάμπα και θερεσέ!...!

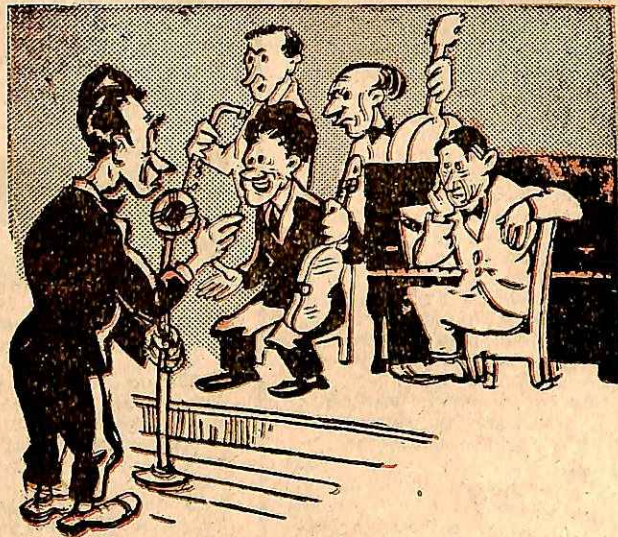
ΕΚΕΙΝΗ (πάντοτε γλυκά): Άλλά γιατί δέ μιλάτε επί τέλους, τί σκέπτεστε τόσην ώρα!...

‘Ελληνικό γέλιο

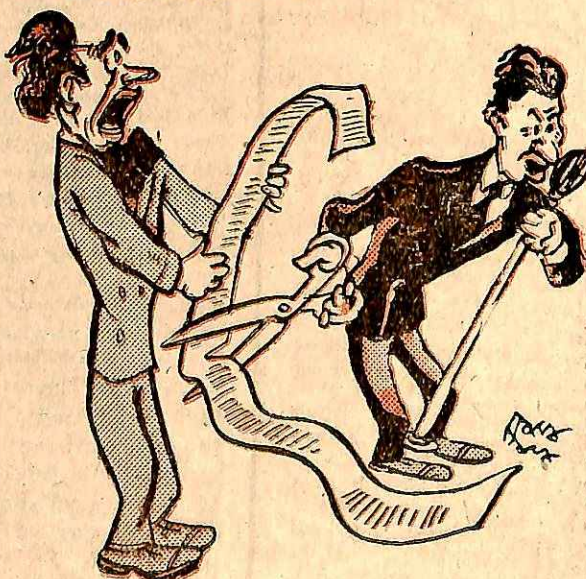

ΣΚΙΤΣΑ : Τοῦ κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ.

Τρωινή γυμναστική : — ‘Από την θέσιν αυτήν δύο βήματα όπισθεν...

Αίθουσα έκπομπών : — Τι θα παίξουμε παιδιά ; — Δέν παίζουμε μία... πρεφίτσα ;

‘Ο Σπήκερ : — Διακόπτομεν... αναγκαστικώς την φιλολογικὴν διuλιαν, διά νά μεταδώσωμεν τὰς τελευταίας ειδήσεις...

‘Η Λάτιρα τῆς ‘Εβδομάδος

ΣΧΟΛΗ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

‘Αν διδάσκη Γοητεία Μιά Σχολή μέσ’ στο Παρίσι Δέν θά εύρισκεν αίτία Και στον τόπο μας γά όρίση Γιατί τότε τὰ πρωτεία Θά τῆς πάρουν μερικοί — Δάσκαλοι στη γοητεία — Σοβαροί πολιτικοί!...

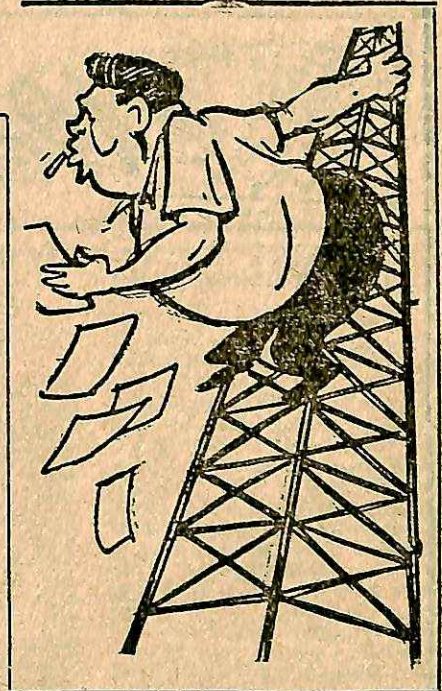
Πρώτα-πρώτα ό Τσουδερός ματ Λάτρης του κομποῦ κι ώραιού Και γνωστός πολιτικός π' έχει γοητεϊάν φύσει — Ποίος θά τὸ άμφισβήτηση — Κι εἶνε γοητευτικός, ‘Ενα μόνο τὸν παιδεύει : Τὸν λαό... δέν γοητεύει!...

Γόνος εἶνε κι ό Σοφούλης Γεροντάκος γοστιμούλης Κάτοχος γοήσσης πίπας Μὲ πυκνοῦ καπνοῦ τολύπας!... ‘Ομως, όπως έχει μπλέξει

Μὲ προφάσεις διαφόρους Γοητεύει άπλῶς πέντ' ἔξη Πονηρούς... συνοδοιπόρους!...

Γόνος άναμφισβήτητος Φαίνεται και κάποιος τρίτος ‘Αρχισυντροφος καλείται Και φροντίζει διαρκῶς ‘Όπως λέν οι συμπολίται Νάμει... γοητευτικός!... ‘Αλλά τὸ ότι γοητεύει Οὔτε αὐτός δέν τὸ πιστεύει!

‘Ετσι, δι' αὐτούς τούς λόγους Και δι' άλλους μερικούς ‘Ισως όχι παραλόγους ‘Αλλά μάλλον θετικούς Τὸν Γοῆτων ή Σχολή Δέν μπορεί νά εύμερήση Στάς ‘Αθῆνας, που πολλοί Εἶν' οι γόντες και καλοί Και... ίδρύθη στο Παρίσι!... ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

Σήμερα φίλοι μου καλοί, γιά νά περάση ή ώρα ‘Η γυναικεία όμορφιά θά μάς άπασχολήση. Διότι στην Πρωτεύουσάν, όπως τὸ βλέπω τώρα, Οι όμορφες επλήθυναν πραγματικά πολύ Κι ή γυναικεία αισθητική, σαν ‘άχη ξεχειλίζει Στά μάτια και στα στόματα, στα φρύδια, στο μαλλί, ‘Η γυναικεία όμορφιά, με δοθούν επίσημο Κάλτσες και τσάντες Νάβλον και τὸ μοντέρνο ντύσιμο!...

Στο δρόμο εἶν' όλες όμορφες, Σώμα; Στ' αλήθεια λά- Τὰ μάτια τους πικάντικα (στιχο Παμπόνηρα, μπερμπάντικα Εἰς τοῦ διαδόλου άθελά σέ γράφουν, τὸ κατάστιχο, Γιρλάντα κάθε φρύδι τους... «γογγύάνι παινεμένο»... —Μὲ τσιμπιδάκι επιμελῶς ποντικοφαγόμενο— Φρύδι, σαν αδιόρατον... αούλληπτον και αῦλον Που όπως κάποιος έπέμενε... καλείται φρύδι... Νάβλον!

Και τὰ μαλλιά; ‘Α! Τὰ μαλλιά, καταρωτά σαν δοῦδες ‘Εδῶ, με δυό φουσκώματα, εκεί με τρεῖς λακούβες- Μὲ τσιμπιδάκια μερικά και χίλια-δυό ατόῦ Μας δέχινουν τὴν επέμβασι μεγάλου κομματοῦ. Τὸ στόμα πλέον, άστε το! Σαν ώριμο κεράσι Ψάχνει τὸ στόμα που θά δρῇ, φιλιὰ νά τὸ κεράσει!...

Περνοῦν στο δρόμο αδιάκοπα... γιά κύττα τες! γιά κύτ- Πεντάμορφες, γλυκύτατες (τα τες! Μὲ μία φινέτσα χωριστή, με χάρι ζαρκδιού Μὲ πονηρό χαμόγελο, σατανικό, υποβούχιο ‘Η πάλι με μειδιάμα σεμνὸ, δειλὸ, μειλίχιο, Χαμόγελο παιδιού. Εἶν' όμορφες, έλκυστικές. Τὰ κόλπα τους πολλά Ξέρουνε πάντα νά ντυθοῦν, ξέρουν τί νά φορέσουνε Κι εἴτε τὰ σκέτα δάλουνε εἴτε τὰ παρδαλά

Βρίσκουν τὸν τρόπο πάντοτε, πραγματικά ν' άρέσουνε. Κι αν λάμπη ό ήλιος φωτεινός, κι αν εἶνε συννεφιά Συννεφιασμένη ή φωτεινή θά λάμπη όμορφοι Κι οι άνδρες οι κακόμοιροι... καθονται στα καρφιά!...

Περνάει μία... και δεύτερη, και τρίτη και τετάρτη Περνοῦν κουνάμενες πολλές ‘Όμως, καμιά εἰλικρινῶς, καμιά δέν εἶνε σκάρτη Θαρρεῖτε πως ή όμορφιά έχει στο δρόμο... ‘απότῃ Κι αδύνατες και παχουλές ‘Όπως περνοῦν λικνίζοντας τὸ σώμα τους τὸ θεῖ Σὲ κάνουν άθελά νά λές : —Εἰς τὴν ‘Αθῆνα όμορφιά βρίσκεισ χωρίς δελτίο!...

‘Αφθονη πάντα καλλονή. Δέν δίνεται από λίγη Καμιά δέν δλέπεισ άσχημη, καμιά δέν βόσκει άχαρη ‘Η Φύσις τὰ προσόντα της όλα μαζί τὰ σμίγει Και πάλι συλλογίζεσαι:—Ψυχὴ μου! Τζάμπα ή ζάχαρη!

Νάτες! Περνοῦν ατέλειωτες σειρές σ' όλους τούς δρόμους Που λες από συγκίνηση! — Αὐτὸ τὸ Κράτος τὸ κουτὰ, δέν βάζει αστυνόμους Νά σταματοῦν τῆς καλλονῆς τόση τροχαία κίνησι :

Νά σταματοῦν οι όμορφες. Νά μὴν περνοῦν τρεχάλα Γιά νά τις καμαρώνωμε κι εμεῖς από κοντά Και θάνα, λογικώτατον, εκτός απ' όλα τ' άλλα Νά χαίρεται τὴν όμορφιά, κανείς που συναντᾷ Σὲ δεσποινίδα αγνότατη, σὲ πονηρή κυρία!...

‘Ορίστε! ‘Ακατάσχετη μ' έπιασε φλυαρία Κυττάζοντας τις όμορφες, τὴ στήλη μου ξεπέρασα. ‘Όλες μου φαίνονται όμορφες!... Γιατί, μήπως εγώσασα?

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Τέτοια εποχή Χαιρετισμών Στους φίλους που αγαποῦμ Χαιρετισμούς θά ψάλωμε Χαιρετισμούς θά πούμε. Χαιρετισμούς περιωπῆς Στους φίλους τῆς ‘Επιτροπῆς!...

—Χαίρε Κουλίσεφ φίλτατε Και κεχαριτωμένε Και μὴν άκούς τούς ‘Ελληνες

Τί καθονται και λένε... —Και χαίρε Τζέρτζα μου και σὺ Μεγάλε Γιουγκοσλαβε ‘Αν στη Σερβία έρθουνε Τὰ μέτρα σου δλτ λάβε. —Χαίρετε φίλοι ζηλευτοί Σ' αὐτὸν μας τὸν αγώνα Τὸ Μπούλκες πρέπει νά κρυφῇ Και νάν' ή έννοια σας αὐτή : —Ρίχτε του καπνογόνα!...

—Χαίρε Κερένσι ‘Αλβανέ Του Χότζα σου, τσιράκι Χαίρε μεγάλε κουνεῖνέ Μὲσ' στην ‘Αθῆνα, μά τὸ ναί ‘Αν ήρθες φίλτατε ‘Αλβανέ Γελάσαμε λιγάκι... Χαίρε γιατί μας έφερες ‘Αποκοπᾶ σωστή Και μόλις πιά μάς έφυγες ‘Ηρθε Σαρακοστή!... ΓΙΑΝΝ.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕ- ΚΡΩΝ

1
Ήταν νύχτα και τ' άστέρες
φύγαν σαν άγριοκέραια
τρέμοσθ' όντας στα μάκρη
του άπείραντου ούρανοϋ.
Και μέσ' στο βαθύ σκοτάδι
παράληλο με τόν άδην,
καθισμένος σε μιάν άκρη
προχωρούσα με τόν νοϋ.

2
Και γιά μιάν στιγμή μονάχα,
άν νεκρός ήμουνα τάχα,
σκέφτηκα, σε τι κατάσταση
θα βρισκόμουν φριχτή.
Κι' ό τού θάνατος! Σ' τη χώρα
των νεκρών βρίσκομαι τώρα
και θαρώ με τρόπο άγνώστου
όλοι όμοιοι σκελετοί!

3
Κι' όπως ήμουνα σκυμμένος,
σε μιάν άκρη ξεραμένος
κι' έχοντας τ' ό βλέμμα χάμα
ζωντανός - νεκρός έγώ,
Μέσα στ' άγνωστα αυτά μέρη
ένδε σκελετού τ' ό χέρι
μ' άκούμπά και λέει: θα κάμω
έγώ σ' έσέ τόν ξενάγώ!

4
Κι' άκολούθησα κατάντικε
γύρω μου, παρασιτώντας.
Κι' έβλεπα με τούς φονιάδες
νά' κι' άδελφοί άρκετοί.
Πλούσιοι, φτωχοί, όλητα
χωρίς ένα τάχουν φράμα
ταπεινοί και βασιλιάδες,
όλοι όμοιοι σκελετοί.

5
Κι' έβλεπ, άπ' τόν πιο μεγάλο
—καθώς περναγα στο όλλα
μέρος τή στιγμής εκείνη—
μέχρι και τόν πιο μικρόν,
σ' όλα τους πώς ήσαν ίσοι
δέν όληχαν σ' αυτός μίσθ
κι' έβασίλευε γαλήνη
εις τήν χώρα των νεκρών.

6
Κι' είπα μέσα μου: στή Γη μας,
όπως έγιν' ή ζωή μας,
που από μίση πλημμυρίζει
ό άνθρωπος ό γένος,
είν' καλλίτερα καθένας
τήν ημέρα κάθε γένους
τούς νεκρούς να μακαρίζει
και να κλέβη τούς ζωντανούς!

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΚΑΠΟΤΕ...

Κάποτε... Πότε; Πά'ε χρόνια.
Μά δέν τ' ό θυγώ. Κάποτε, που
βασιλεύματα ήσαν τού γένους,
ένος έλλους χρυσόκοκκινου, που
πλάχε μέσα στο κοκκινό πέλα-
γο... Μιά μέρα έφάνη. Και 'ρχό-
τανε ή νύχτα. Η μάχη νύχτα.
Δέν ήσανε σαν τή γλυκερή ημέρα.
Δέν τή φώτιζε ήλιος. Ήταν μονά
ένα ασπροφύγγι. Γαλάζιο, κόκκι-
νο ό ούρανος, μωροτυπνημένο με
τέχνη.

Κάποτε... Τέτοια νύχτα. Αύτη
τή νύχτα τή διάλεξε ό ψυχασνά-
χης, να πρυγνήση τόν καρπό του.
Μιά ψυχή... Νά μω κλέψη τή
χώρα τής ζωής...

Αύτη τή νύχτα... Μάδα τή
σκέπαζαν πέλα. Τήν άπελασία
μου τ' ό πέπλο τήν ταιγιά και τήν
έκαμε περισσότερο φωτεινή...

Κάποτε... Πότε; Ξαναγυρίζω
με τή φαντασία. Θέλω να βρώ
τή μέρα εκείνης τής ήλιοκυ-
στες... που τής έλαζε, που τής
θέρμαινε, τ' ό φως τής ζωής! Άλλ'
όμως όχι. Ό ήλιος δε βασιλεύ-
ει, γιά να κινώρησ' αύριο... Χάθηκε
άπότομα... Έγινε πρίνιπια. Κοι-
μάται. Χώμα. Δέν τήν περιμένω
να ξανόψω... Μονάχα εγώ με τήν
αδμήνησ' ου...

ΤΑΣΟΣ ΖΟΜΠΟΛΑΣ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 32

ΘΥΜΑΣΑΙ...

Θυμάσαι τ' ό κρυφόν τόν μονοπάτι
στις λουλούδιες τού βουτού πλαγιάς;
Θυμάσαι τής αγάπης τόν παλάτι
που σκόρπανε τς πλήθειες ευδιές;

Θυμάσαι τή λαχτάρα όταν άργοΰσα
πώς παιδεύε τήν άκακη ψυχή;
Σάν έφτανε με ρόθο σε φίλους
κι' έμέναμε στή νύχτα μοναχοί.

Πόσες φορές τ' ό χέρι, τ' ό μαντήλι
δέ μουστειλάν τρέλ' όλοι χαρτισμοί
πόσες φορές γυμνήν στο καντήλι
δέν έκλαψες κρυφά τούς χωρισμούς.

Θυμάσαι τών όρών μας τή γαλήνη
που κένταγε τής νεότης τή χροά;
Πώς τήν καρδιά μας είχαν άπλώνει
τής εύτυχίας τάδελα φτερά.

Θυμάσαι τής αγάπης τ' ό φεγγάρι
στών έρωτα που ήσαν πυρκαγιά;
Έχάθηκε σάν τ' ό μαργαριτάρι
στά έρμα που μ' έβρίκ'αν γηραιά.

ΜΗΤΣΟΣ ΚΑΤΣΙΝΗΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Πόσο όμορφο δέ θάταν σε μιάν άκρη
χωμένο ένα σπίτι... έρημικό.
Θ' άφηνε ή νύχτα άπ' έξω μαύρα δάκρυα
και κεί θ' άνασθ' ό πάντα φώς γλυκό...
Σάν φεύγω άπ' τή δουλειά μου άρνά τ' ό βράδυ
να βρίσκω μιάν συντροφίσσα γλυκερά
που έαίσει με χαμόγελα και χάδια
τήν έγνοια να μω διώχνη τή κακία.
Μαζί - μαζί τς νύχτες καθισμένοι
στο τζάκι π' άπαλά φωτίζοι
θά 'ραβε κεινη ήπια μου σκυμμένη
και στή γαλήνη ό χρόνος θα κυλά.

Ν. ΑΓΓΕΛΗΣ

ΓΑΛΗΝΗ

Τ' ό ούρανοθέμελα και πέρα
ξοστέρωσαν και πούδ' όλες βγαλμένη άπ' τ' ό Μπουρίνι
όλόκληρη σαν χιονοπεριστερά,
γιά δώ πετώντας, 'θ' χαμένη μας Γαλήνη!

Όντα, μ' έδερναν οι Μπόρες
και βόγγαγε γύρω μας ό Χαλασμός και γιούρταε ό Χάρος
γιά να μ' έπάρη—από Χάρος τής Ώρες—
πάντα τούς έλαχε πώς θ' έ να 'ρθ'ε σάν Γλάρος.

Ξάφνου, μετά άπ' τήν καταιγίδα...
Τ' ό πιστεΰα πώς θ' άρθε καποια μέρα δίχως άλλα
ό πανεμιά τάχα κρύφια μου 'Ελπίδα
πώς δέν έβούλιαζε σ' ός τρικυμίες τόν Σάλο!

Όλα τελειώνουν σε λίγο
λόγγισαν οι φτερούγες Σου τόν σκοτεινό ούρανό μας
Γαλήνη, καλώς όρισες, Σου άντίο
διάπλάτες θύρες γιά να μ' έπ'ες στο σπιντικό μας!
'Αθήνα, Γενάρης 1947

ΘΥΜΗΣΕΣ

(Σ' τη Φιλή Δ...)

Θυμάσαι αγάπη μου τ' ό περασμένα;
Όταν κατάκοιτος, χωρίς μιάν
πρωινήν άνθια, λησμονημένοι
τά πρώτα αλλάξαμε γλυκά φιλά;

Θυμάσαι τ' ό έρωτα πούχομε σήσκει
τήν πρώτη έδεσερα στών έρμα άγρό;
Κι, έγώ σ' έμ' σου μωδώντας ρόδα
τούς όρκους σου άκούα με μάτα όγρό;

Θυμάσαι τ' ό όνειρα στών άναστρο έρβρο
τ' ό όρρωτο κλάψιμο τού τρυγόνου
τ' ό νύχτες αίρες που άκαίριο φέροναν
τ' ό μικροτάχυντο τού Χωρισμού;

Έσ' άν λησμονήσεσ' τα περασμένα
όνειρα, δάκρυα, όρκους, 'κει μακριά
έγώ τής λήθησ' όταν πόνω ψάλλω
αηδόνι, άσπινθη στήν 'Ερημία.

ΝΙΚΟΣ ΠΕΔΙΝΟΣ

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΘΑ- ΛΑΣΣΑ

Θάλασσα γαλάζια, πλατειά, ά-
πείραντη πόσο μ' άρέσεις σάν κα-
θ' όμαι και σε κυτάζω ώρες ολό-
κληρες κάτω άπ' τ' άσπ' όαι! Πο-
σο μω φαίνεται βελούδο κεντη-
μένο με χιλιάδες ροδόφυλλα συν-
νεφέ! Πόσες φορές και νυχτήν
χαρίζεις με τς αφρόπληστες δαν-
τελ' όλες άκρογυαλίες σου! Μα-
γεύεις τς ψυχές με τς πλανεύ-
τρες σου όμορφίες. Και τ' ό μικρά
παιδάκια κείνη, ν' ό σε λατρεύ-
ουν, που με τ' ό παχουλά χεράκια
τους κ' όζουν πύργους τής φαντα-
σίας τους, με τήν λεπτή άσπινθη
μ' σου. Και οι μ' όπ' έρες, χαμογε-
λαστές καιμάρουν τ' ό μικρά άν-
γελούδια τους και σάν θάλασσα,
μεγάλο δημόσιον τού Πλάστου.

Η ΤΑΞΙΣ

Άνάμνηση γλυκερά που μω θυμ' όμαι
μιάν αίσουσα μικρή και δαμπερή
και δυό παραθυράκια βρεμένα
τέσσερις τοίχοι, γκριζοί.

Και πάντα μιάν υπέροχη σανίδα
εφελία τήν κυτάζαμε παθιά,
όπως μικροί περιούσαμε τ' ό χρόνο,
Και τ' ό σκαμνί τού δάσκαλου
άπ' ό μ' έρες μ' ό μ' έρες τ' ό γαλή-
νη, άρραγισμένο, νεκρικό,
χωρίς ποτέ κανείς να τ' ό κυτάζει.
'Ιωάνν'να 9/2/47

ΚΩΝ ΣΤΑΜΟΣ

ΘΛΙΨΗ

Πικρό πώς είναι τ' ό ποτήρι
ό, Πόνε, που στα χέρια σου κρα-
ς' όλους προσφέρει (τς...)
δίχως έσ' να τ' ό γεύτ'ε (σου)
ΚΑΙΤΗ ΒΟΡΩΝΟΥ

ΜΑ ΞΑΦΝΟΥ ΠΡΟΒΑ- ΛΕΣ ΕΣΥ

Ήτανε άχαρη ή ζωή μου
Άποσταμένη, βαρετή, πενή.
Ήτανε άχαρη ή ζωή μου
Μά ξάφνου πρόβαλες έσ'.

Φεύγαν οι μέρες μου μια... μια
'Ολόδιες με πλ' έρη, περή, μιά
Μέσα μου ένοιωθα ενήμια,
Μά ξάφνου πρόβαλες έσ'.

Μιά χειμωνιάτικη ήταν μέρα,
Λιόχαρη, διάφανη, χρυσή,
Στ' ό ήλιωμα τού όρ' όμου πέρα
Ξάφνου έπρόβαλες έσ'.

Και τής ματιάς σου ή άπολόγη
του γένιου σου ή όμορφη,
Σκαρλότασε τής ψυχής τ' ό σκότη,
Σκιρτήματα ένοιωσε ή καρδιά.

Κι' έγινε έσ' ή ναυα μου,
'Η σκέψ' μου, ή παρηγοριά
Γλυκερά όπτασία στα όνειρα μου,
και συντροφος στή μοναξιά.
Ήτανε άχαρη ή ζωή μου,
Άποσταμένη, βαρετή, πενή,
Ήτανε άχαρη ή ζωή μου,
Μά ξάφνου πρόβαλες έσ'.

ΧΑΡΗΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΑΔΑΛΟΓΡΑΦΙΑ

Β. Παπαδοπούλου: Δυστυχώς
είνε έκτενές. — Γιάννην Σταύρου:
Κάτι καλλίπερο υποτίθεται να μ' ό
γράφ'ε. — Προιμένας. — Ι. Α.
γερινόγ: Διορθώσε λίνο τ' ό Ε.
λα άπόψε.

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ!..

ΛΙΓΗ ΜΟΔΑ

Τ' ό γράμματα που λαμβάνο
με από τ' ό Παρίσι έδακολου-
θούν νά'ινε άπογοητευτικά γιά
τήν καλοκαίρινη μόδα.

Πολύ λούσο, πολλές π' όρες
και πολύ φορτωμένα τ' ό θέλει
ή τυραννική Θεά τών γυναι-
κών. Έτσι τουλάχιστον παρού-
σισαν τς άνοηστικές Έκθέ-
σεις οι μεγάλοι Οίκοι.

Τυνίκ πολλά. Λιγότεροι ό-
μοι. Σούρες, πλ' ές και κάθε
είδ' όν στολίδι και δαντέλλες.
Οί φούστες μακρύτερες. Τ' ό τα-
γίερ όμως μ' ός άπορριμνούν
σε γραμμή και ύφος. Έπικρα-
τεί τ' ό κλασσικό άνδρικό τα-
γίερ με τή σιχστή τσέπη και
τ' ό κλασσικό πέτο. Λίγο κεντ' ό
τερη ή ζακέτα και ή φούστα
π' ό μακρού.

Οί μπλουζες σπ' ός ή άμ' έ
κανονίζουν τόν τόπο και τ' ό
χρόνο.

Τ' ό καπέλλα έδακολουθούν
τούς χειμωνιάτικους έξωρενι-
σμούς. Τούλλα, λουλούδια πά-
νω σε μοντέρνες ψάδες θ' ό εί-
νε τ' ό κλού τής φετινής μόδας.
Καταράκτες ολόκληρες ά-
πό εύγενικές βιολέτες κρέμε-
ται σάν έσάρτα στο δεξί πλάι
του καπέλλου.

Βολανάκια από τούλι, πλ' ές
υπογραμίζει τή γραμμή τού
μπ' όρ και δίνει πολύ γοητεία
στα καλοχτενισμένα κεφαλά-
κια.

Πάντως, γεγονός είναι π' ός οι
Έλληνίδες ράφτες και καπέλ-
λ' όδες που βρίσκονται ήδη στο
Λούδρε θα προσαρμόσουν τή
Παρίσι τόν τύπο τής Έλληνι-
κής, χωρίς ύπερβολές και έξω-
ρενισμούς που γελοιοποιούν
τις περισσότερες οορές τή γυ-
ναίκα.

ΜΠΕΤΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Νά γιατί ή κρέμα
KENT έχει άκρυμνους
γ' ό άποτέλεσμα:

Διότι περιέχει συ-
στατικών από χημείας
δένδρων εύδοκίμων—
των ε'ς τ' ό παρθένα δά-
κρυα, έχον εύτω

ση τής 'Αφρικής και
'Ασίας, έχον εύτω
τήν ιδιότητα να άνέλω
να τονών τήν έπίδερ-
μή, να διαφυλάττει αυ-
τήν από έλκε τ' ό και-
ρικής μεταβολής, να
συντελ' ε'ς τήν άρι-
στην εμφάνισή τής έ-
πιδερμίδος και να τής
δίδη διαρκή ΝΕΟΤΗ-
ΤΑ και ΩΡΑΙΟΤΗ-
ΤΑ.

ΚΡΕΜΑ KENT

Ξητήσατέ τήν παντού.

Τ' ό ΚΑΡΤΕΡΟ
ΕΣΟΡΗΘΕ
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ, ΒΑΣΙΟΦΩΝΟ

Μακροζωΐα στα μάλλινα

Οί ζεστές μέρες τού Φεβρου-
αρίου μ' ός άνάγκισαν π' ό-
να να βάλωμε σε έφεδρεία ό-
λα τ' ό μάλλινα έξωτιμια
τής Τουαλέτας μας. Ό Μάρ-
τιος 'βोधίξει κι' αυτός πανω

στα 'ίδια άχνάρια. Έτσι τ' ό έ-
ξυπνητικά πουλόδερο γοητο-
ρα θα μ' όποιε στή νοσθαλήν
γιά τόν καλοκαιριάτικο ύπνο
τους. Γιά να τ' ό βρούμε όμως
σε καλή κατάσταση τ' ό έρχο-
μενο χειμώνα, πρέπει άπαραι-
τήτως να τ' ό περιόλωμε με
πολλές φροντίδες. Άλλ' όως ό
σκόρος θα κάνει άνεόχλητα τή
δουλειά του όλο τ' ό καλοκαί-
ρι και όταν θα χρειασθώμε τή
ζεστή μας μπλούζα ή όποιαδή-
ποτε άλλο μάλλινο, θα τ' ό βρού-
με διάτρητο από τ' ό πυρά τής
άδηφάγας τού μικροσκοπικού
αυτού τέρατος!

Γ' ό αυτό πρίν άπ' όλα τ' ό
μάλλινα πρέπει να πλυθούν σε
παχειά και άφθονη χλιαρή σα-
πουνάδα.

Μήν τριβετε ποτέ τ' ό μάλλι-
νο, στο πλυσίμο, αλλά ζουλά-
τε τ' ό άπαλά μέσα στις γούφ-
τες. Τ' ό σπιντικό πρέπει να γίνη
μέσα σε πετσέτα, και άφ' όύ
γουν τ' ό πολλά νερά τότε θα
τ' ό στεγνώσετε πάνω σε ένα
τραπέζι ή μιάν σανίδα, σκεπο-
σμένη με ένα πανί γιά να μ' ό
βγάλη τίποτα τ' ό ξύλο. Τ' ό μάλ-
λινο έτσι διπλωμένο θα στεγνώ

ση στή φυσική του όρμη, άλ-
λά προσέξτε: ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ
ΗΛΙΟ — ή από φωτιά.

Μετά τ' ό στέγνωμα, μ' όρει
τε να τ' ό σιδερώσετε ε'ν έ-
λετε—δέν είναι πάντως άπα-
ραίτητο—άλλά θα σιδερωθώμε
από τήν άνάποδη με ένα βρεγ-
μένο και καλά στυμένο πανί,
με σίδερω χλιαρό. Τ' ό καφ' ό
δερο με βρεγμένο πανί τσακί-
ζει τ' ό μάλλι και τ' ό σπάζει.

Θ' ό φροντίσετε βέβαια να
μην άφήσετε τρύπες ή έλλοι-
ματα ή τραηγμένα κλωστής,
χωρίς να τ' ό επιδιορθώσετε
πρώτα.

Γιά τ' ό κρύψιμο μ' όρειτε να
μεταχειρισθ' έτιδήποτε έ-
ναντίον τού σκόρου. Άλλά
θαμνιστά άποτελέσματα θα έ-
χετε με τ' ό Δ. Δ. Τ. φλιτάρε-
τε με αυτό άφθονα καθαρές έφη-
ρίδες και άφήσατέ τς 2—3 ώ-
ρες κλειστές μέσα σε ένα μπα-
ούλο. Μετά βάζετε μιάν σειρά
μάλλινα μέσα στο μπαούλο τ' ό
όποιον προηγουμένως θα φλι-
τάρετε καλά: μιάν σειρά άπ' ό-
αυτές τς έφημερίδες και πάλι
μάλλινα κ. ο. κ. ή άν προτιμά-
τε τυλίγετε τ' ό κάθε ένα σε έ-
φημερίδα χωριστά και πάλι έ-
λα μαζί στο φλιτρισμένο μπα-
ούλο.

ΜΠΕΤΥ

ΓΙΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

Ή δοντοφυΐα παίζει σπου-
δαίο ρόλο μονάχα γιά τήν κα-
λή λειτουργία τών πεπτικών όρ-
γάνων, αλλά και γιά τή συμ-
μετρία και τήν άρμονία τού
προσώπου και τού όραίου χα-
μόγλου.

Οί μ' όπ' έρες έχουν υποχρέω-
ση να παρακολουθώμε άγρυπνα
τά παιδιά τους ως τ' ό 8—10
χρόνια που ή δοντοφυΐα άρχί-
ζει να παίρνει τήν τελική τής
διαμόρφωση. Έάν ή παραμι-
κή άνωμαλία εμφανισθ' έ, π' ό-
πει άμέσως να συμβουλευθώμε
τ' ό γ' άτρο και να μ' ό διατά-
σασμε να άκολουθήσμε τς
συμβουλές και τς υπόδειξεις
του.

Φροντίζετε επίσης, τ' ό σά-
πια δόντια και μην άφήτε στο
στόμα τού παιδιού να εμφανί-
ζεται αυτή ή άσχημία που θα
του καταστρέψη και τ' ό υπόλοι-
πα κατάσπρα δοντάρια του.

Συμφιλιώστε τ' ό παιδί με
τόν δοντοίατρο και συνηθίστε
το να τόν έπισκέπτεται συχνά
δηλαδή κάθε 6 μήνες ή τ' ό σο-
γύτερο μιάν φορά τ' ό χρόνο, γιά
να παραλαβώμε κάθε έτημέ-
στην άρχή τής.

Κάνετε τ' ό κοοίσι σας να
καταλάβη τή σημασία τών υγι-
ών και όρ' όριων δοντιών και τ' ό-
τε μονόχο του θα τ' ό προσφω-
λάσση και θα τ' ό προτιμήται.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΟΓΙΑ

Γιά τήν υγεία σας: Φροντί-
ζετε να κοιμάστε καλά και άρ-
κετά. Είναι τ' ό μόνο π' όγμα που
ίσσοροπει τόν όργανισμό και
δίδει φρεσκάδα στο δέρμα και
λάμψη στα μάτια.

Γιά τήν όμορφιά σας: Μην
μαδάτε πολύ τ' ό φρυδί, αλλά ή-
φαίρητε μόνον τς τοίχες που
άπειθαρχούν και που καλ' ό-
νε τ' ό φόμα του. Έτσι κρα-
τάτε τόν τύπο σας και σ' όν πα-
ρουσιάζετε τήν άσχημία ένος
άψυκτου και κακοχτενισμένου,
πολλές φορές φουδιού.

Γιά τ' ό παιδιά σας: Βγάξ-
τέ τα έξω από τ' ό καμάτι που
πρόκειται να κουβεντιάσουν έ-
ναν μεγάλο. 'Από τς κουβέ-
τες αυτές μόνο έτημέ θα προ-
κύψη γιά τ' ό παιδικά τους σύ-
τ' ό και τ' ό άγ' όρο μυαλουδάκι
τους.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

Τήν έρχομένη Πέμπτην,
13ην Μ' όρτου 7 π. μ. έ-
ς τ' ό 8 π. μ. θα άκουσώμε τ' ό
«Παλαιά
σοφ' ός έδωσ' έμ' όλην έμ' όλην
διδάξ' ε'ς τ' ό διδασκόντων
τοικειών συνειργάτην μας
λο γοιγνών και καθήκον
τ' ό δ' όλειον 'Αθηνών κ. Γ.
άγκον 'Αργυρόπουλον.
Τ' ό θέμα θα είναι: «Ποιη-
σας και 'Απαγγελία. Τ' ό έρ-
γο τού ποιητού και ή τέχνη
που διερμηνεύει τήν ποιήσιν.
Α' διπλωματικού τής
«Σχολής 'Απαγγελίας» Δ.
στοιχίδες: Λάδης και Ψιλι-
ανού 'δ' άπαγγέλλουν ποιήμα-
τα. Έξωδος γενική έρ. 2000.

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

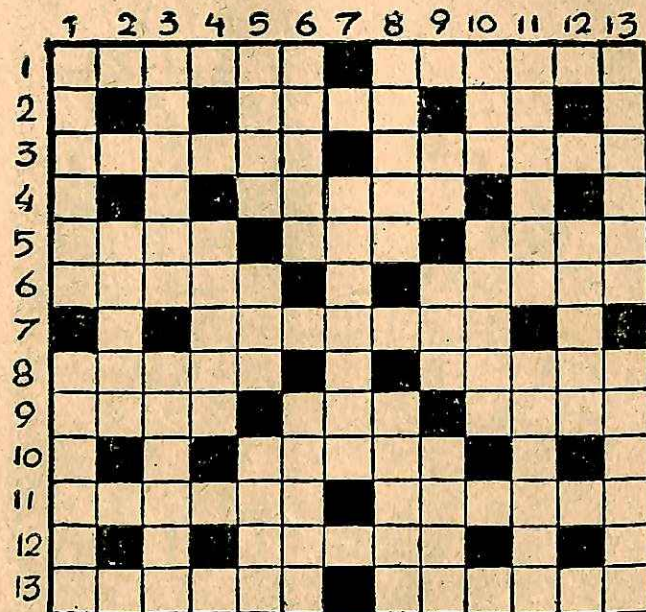
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Σκουριά χαλκομάτων. — Είδος θαλασσίου ζώου (μαλάκιον).
- 2) Έμποδιον (καθαρ.).
- 3) Έργαλείον που χρησιμεύει ποιεῖται δι' ανόρουζιν. — Εύθυμα.
- 4) Υπήρξαν σπουδαῖαι τῶν Ἑλλήνων.
- 5) Ἐκατὸν ἔτη. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. (δοτικὴ). — Ἐξάρτημα ὀπλου.
- 6) Ἐποχὴ ἔτους. — Στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς βαθμοῦχος στὴν Τουρκία.
- 7) Εἶδος ψαριῶν ποὺ κινεῖται βοιωπεῖται συνήθως.
- 8) Χορτάσμος (καθαρ.). — Ἀμυντικὸν ὄπλον τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.
- 9) Ὀνομασία τραπουλοχαρτοῦ. — Μία τῶν Δωδεκανήσων. — Πολεμικὴ κραυγὴ. ἐφόδιος γιὰ τοὺς Ἰταλοὺς.
- 10) Ἀπ' αὐτὸ καταλαμβάνονται οἱ πολεμισταί.
- 11) Ἐπιπλέει τῶν ὑδάτων. — Γίνεται καπνιστὴ (πληθ.).
- 12) Αὐτοὶ ρυθμίζουν τὴν ζωὴν τῶν πολιτῶν.
- 13) Εἰλικρινής. — Ἐξάρτημα καρδιοῦ.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Τὸν ἐρότευεν ὁ Δαυΐδ. — Αἶμνη καὶ θάλασσα.
- 2) Τέτοιος εἶνε ὁ χώρος τῆς ἐκκλησίας.
- 3) Ὀμηρικὸς ἦρας γνωστὸς διὰ τὴν σύνεσίν του. — Ὁ ῥος τῆς Θράκης.
- 4) Ἀρρώστια.
- 5) Ἀρμόζον, πρέπον. — Σήμα κινδύνου καὶ Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Ἐκεῖ καταφεύγουν οἱ ἀπελπισμένοι ἀπὸ τὰ ἐγκόσσια.
- 6) Ὅρος μουσικῆς καὶ σήκωμα. — Κούφιος.
- 7) Ἀνώτατον ὄριον τῆς δόξης.

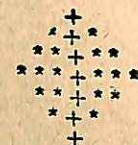
Σταυρόλεξον ὑπ' ἀρ. 24

Αἶνιγμα

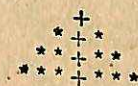
Ἐν τῇ μέσῃ ἐνὸς ζωοῦ τοῦ τὴν κόψης ἐσφηνικὰ θὰ τὸ τρῶς ψητὸ στὸ φούρνο καθε μέραι τακτικά.

Ρόμβος

Οἱ σταυροί: Ὀνομα μεγάλου ποιητοῦ. Ὁριζοντίως: Ἀντωνυμία χώρα τῆς Εὐρώπης. Νομός τῆς Ἑλλάδος, ὁμοῦς τοῦ Θεοῦ ἀρχαῖον μέσον ἐκτισμεῦ.

Πυραμίδες

Οἱ σταυροί: Ἀρνησις. Ὁριζοντίως: Μέρους τοῦ σώματος. — Πέρσης αὐτοκράτορος. — Ἀρωμα.

Λύσεις τῶν προηγουμένων

Αἶνιγμα :

Χέρι — χέλι

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ :

ΠΥΡΑΜΙΣ
Υ Ε Υ Τ
Ρ Ε Β Ε Κ Κ Α
Α Ε Η Φ
Μ Υ Κ Η Ν Α Ι
Ι Κ Α Δ
Σ Τ Α Φ Ι Δ Α

ΡΟΜΒΟΣ :

Α
Α Ρ Α
Ε Λ Ε Ν Η
Ω Τ Α
Η

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟ-ΛΕΞΟΥ ΑΡ. 23

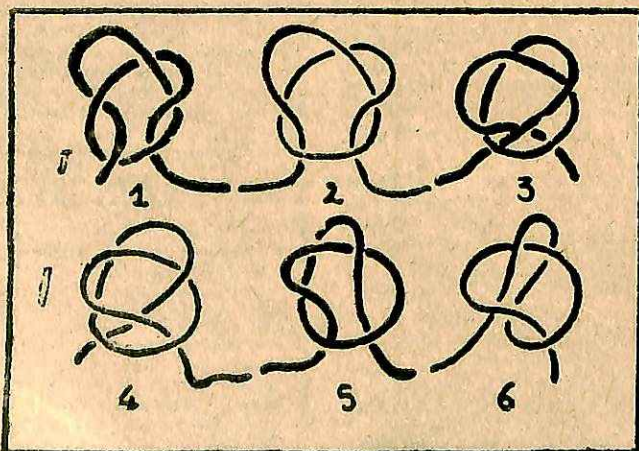
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Τάκ.
- 2) Ὑπό.
- 3) Ἀχέπα.
- 4) Μελάς.
- 5) Μιράντα.
- 6) Ὑλη — Ἀέκ.
- 7) Κώκ. Γάρ.
- 8) Ἀπαν — Πόκα.
- 9) Ἐρις — Σίνα.
- 10) Ἰνα. ἄρα, αἶς.
- 11) Ρέ. Ἀχάϊ, σί.
- 12) Μή. ἴα, εἶ.
- 13) Κανάρης — Ρωμαιοί.
- 14) Κτήνος — Νατάσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Κ. Κ.
- 2) Μάτ.
- 3) Εἰρήνη.
- 4) Καρνέ. ἄν.
- 5) Μυστία — πρό.
- 6) Ἀμύλας — Ἀδης.
- 7) Τυχερή — ἄχ.
- 8) Τσαπέλα — Ὀράν.
- 9) Κοπανῶ — αἶ.

ΜΙΚΡΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σὰς δίνουμε ἑξῆς εἰδῶν κόμβους. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅλοι κόμβοι. Ἐν πιάσει τὴν κάθε μὴ περίπτωση τῆς δύο ἄκρας τοῦ σπάγγου καὶ τῆς τραβήξετε, θὰ βρεθῇτε πρὸς ἐκπλήξιν. Πόσοι κόμβοι θὰ γίνουν καὶ πόσοι δὲν θὰ γίνουν: Τὴν ἀπάντησιν θὰ τὴν βρῆτε σὲ ἄλλη σελίδα.

VITANA

«ΜΠΑΜΠΕΡ» τροφὴ διαίτης.

MAMYSAN

Γάλα σκόνη τὸ ὁποῖον ἀντικαθιστᾷ τὸ μητρικόν

ΓΛΑΡΟΣ

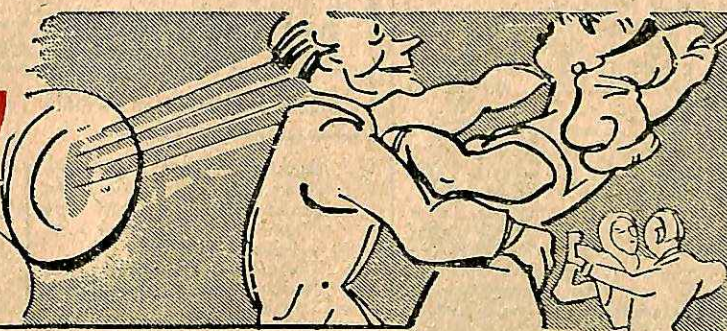
Γάλα συμπυκνωμένον μετὰ ζαχαρώς.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΣΧΑΤΩΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Τηλ. 52.673 καὶ 52.674.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 Μαρτίου :

Πρωινὸ πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινὴ μουσικὴ (δ)
07.30 Ἀ' δελτίο εἰδήσεων.
07.45 Παλαιὰ μουσικὴ (δ).
Ἰω. Σεβ. Μπάχ: Βασανισμοὶ τοῦ Κοντσέρτου ἀριθ. 6, σέ σι ὑφ. μεῖζον (Ἀλλέγκρο, Ἀντάτζιο καὶ ἄλλοι). Ἀλλέγκρο. Ὁρχήστρα ἀπὸ μέλη τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Ἄλφρεδ Μέλχιορ.
08.00 Ἀναμετάδοσις τῆς θείας λειτουργίας ἀπὸ τὸν Ἱερέα Νεὸ τῆς Μητροπόλεως.
Μετὰ τὴν λειτουργίαν θὰ μεταδοθῇ τὸ χρονικὸ τῆς ἐβδομάδος καθὼς καὶ δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροὶ.
10.50 Ἐπισημὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων

Μεσημερινὸ πρόγραμμα

- 11.00 Μετάδοσις ἀπὸ τὸ θέατρο «Ὀλύμπια» τῆς συμφωνικῆς συναυλίας τῆς Κρατικῆς Ὁρχήστρας Ἀθηνῶν Διευθυντῆς Ὁρχήστρας ὁ κ. Φιλοκτήτης Οἰκονομίδης. Σολίστ ὁ κ. Ἀνδρέας Παρίδης, πιάνο.
Μπάχ: Σουίτα σὲ ρέ μεῖζ., μετὰ ἐξῆς μέρη: Γκράβε, Ἀρία (Ἀντάτζιο), Γκαβόττα Α' (Ἀλλέγκρο), Τζίγκα (Ἀλλέγκρο κόν μπόιο).
Μπετόβεν: Κοντσέρτο ἀρ. 5 σέ μι ὑφ. μεῖζ. πιάνο καὶ ὀρχήστρα, ἔργο 73 (Ἀλλέγκρο, Ἀντάτζιο, Ρόντο).
Μπραχ: Συμφωνία ἀρ. 4 σέ μι ὑφ. ἔργ. 98 (Ἀλλέγκρο γὰρ τρέπον, Ἀντάτζιο μοντεράτο, Ἀλλέγκρο τζοκόζο Ἀλλέγκρο ἐνέρτζικο ἔ πασιονάτο).
Κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς συναυλίας θὰ μεταδοθῇ ὁμιλία.
12.00 Εἰδήσεις στὴν ἀγγλικὴ Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὸ Λονδίνο
13.10 Ἐκπομπὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων.
13.30 Ἡ ὀρχήστρα Σουγιούλ. Τραγούδι ἐπὶ τῆς Μαρίας.
Ἐπιλογὴ ἀπὸ τανκό.
«Ὅσο σ' ἀγαπᾷ», τανκό (Γούνασον)

Μῆκος κύματος: 601 χκ.—499,4 μ.

«Τσέ-τσά», κόγκα (Κων. Σταντινίδη).
«Τραγούδα γιὰ μένα» (Ντέ Κούρτις).
«Κάνε κουράγιο Ἑλλάδα μου».
«Ἦρθες ἀργὰ» (Βέλ-λα).
«Κάνε λιγάκι υπομονή» (Σουγιούλ).
«Δίχως Πιάνο Σὲν θὰ γειᾶν» (Ριτσαρδ).
14.00 Τὸ λογοτεχνικὸ τετάρτο τοῦ κ. Σπύρου Μυριελλῆ.
14.15 «Εμεῖς κι' ὁ κόσμος».
14.30 Σκέτις.
«Ἐννὰ τοῦ Μάρτη τοῦ 1941». Ἱστορικὴ ραδιοφωνικὴ σκηνὴ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Σπύρου Μελά.
Ραδιοφωνικὴ σκηνοθεσίς τοῦ κ. Κώστα Κροντήρη.

15.00 Τραγούδια μετὰ τῆς Ἀντιρροπίας (δ)
15.30 Τέλος τοῦ μεσημερινοῦ προγράμματος.

Ἐσπερινὸ πρόγραμμα

- 16.00 Μουσικὴ ἀπὸ μπάν-τα (δ)
16.20 Περιπατοὶ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα.
«Τὰ Ἑλληνικὰ Νησιά».
16.30 Εὐθύμια τραγούδια (δ)
16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή.
17.15 Χορευτικὸ πρόγραμ-μα (δ).
17.50 Ἱστορικὸ δεκάλεπτο τῆς Ἑλλάδος.
«Ἡ ἐαρινὴ ἐπίθεσις τῶν Ἰταλῶν».
18.00 Κρατικὰ δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὁμιλο Τζιμνίκ-Μαυροδημητράκη.
Ρεθυμινατικὸ συρτό.
«Γιὰ σένα ἀγάπη μου χρυσή».
Χανιώτικον συρτό.
«Ἡσυχίατικὸς κονδυ-λιός».
18.30 Ἐκπομπὴ τῶν Βρετ. Δυνάμεων.
19.30 Ἐκπομπὴ τῶν Ἑν-πλῶν μετὰ Δυνάμεων.
19.50 Ρεσιτάλ πιάνου τῆς Δίδας Χερστίνας Γα-μπούνη.
Μπάχ: Προλούδιο καὶ Φούγκα σέ ντο μεῖζ.
Καρνέ: Τανκότα.
Σοπέν: Φαντασία.

Ἐμπροσπύ σὲ ντο δίσκο. Ἑλ. Σπουδὴ ἔργον 10 ἀρ. 12, καὶ Ναγούρισμα σὲ ρέ ὑφ. μεῖζ.
Ραχμάνινωφ: Προλού-διο ἔργον 23 ἀρ. 6.
Λιάνταφ: «Μουσικὴ ταμπакιέρσα».
20.15 Β' δελτίο εἰδήσεων.
20.25 Ἐνα πεντάλεπτο νιὰ τὸν καθεῖνα.
20.30 Ἡ Ὁρχήστρα Περιπά-του τῆς Βοστώνης (δ)
20.45 Μελωδίες καὶ ρυθμοὶ
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος.
21.15 Ἡ Ὁρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ.
21.25 Ἡ Ὁρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ μετὰ τὸ Βύρωνα Κόλλασ.
Φίσερ: «Μέρες διακο-πῶν», σουίτα.
Ράβιν: «Ἐξωτικὰ σκί-τσας».
Ρίξερ: «Εὐθύμια Σαβ-βατοκύριακος».
22.10 Ἐνα πεντάλεπτο νιὰ τὸν καθεῖνα.
22.15 Γ' δελτίο εἰδήσεων.
22.30 Μελοδραματικὴ ἐκ-πομπή (δ)
Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὄπερα «Φάουστ» τοῦ Γκούνο, μετὰ σολίστ καὶ χο-ρωδία τῆς Ὁπερας τῶν Παρισίων μετὰ τὴν Ὁρχή-στρα τῶν Συναυλιῶν Λα-μουρέ. Διευθ. Ἀλμπέρ Βόλφ.
23.15 Δ' δελτίο εἰδήσεων.
23.25 Ἐλαφρὸ ποικίλον πρό-γραμμα (δ)
«Τὸ μπλουζ τοῦ Σαιντ Λουίς» (Χάντυ). Τραγού-δι ὁ Μπίγκ Κρόσμπι μετὰ τὴν ὀρχήστρα Ντιούκ Ἑλ-λινγκτον.
«Τάνγκο» μπόλερος (Χουάν Λιδόσας). Ἡ ὀρ-χήστρα Μπάνιμας σὺν Γκέτσου.
«Μίλα μου γι' ἀγάπη» (Λενουάρ). Τραγούδι ἡ Λυσιὲν Μπουαγιέ μετὰ τὴν ὀρχήστρα Γκοντολμπάν.
«Ἐπιλογὴ τῆς κούκλας» ὁ Ἀλβέρ Μόρτον καὶ ὁ Ντιέβ Κέυ σὲ δύο πιάνο μετὰ συνοδείαν κοντραμπά-σου καὶ μπαταρίας.
«Τὴν Κυριακὴν, τὴ Δευ-τέρα ἢ πάντοτε», σλόνου, ἀπὸ τὴν ταινίαν «Ἐπίτρε-ψέ».
Ἡ ὀρχήστρα Μπόλνυ ἔρ-νεστ μετὰ τὸν τραγούδι καὶ τὸν

«Πρίγκιψ φοιτητής», επιλογή (Ρόμπερτ). 'Η όρχηστρα Παλλέντιου του Λονδίνου. Διευθ. ο Κλίφορντ Γκρήγουιντ.

«Τζόνους πόλκα» (Κάτε Τζόνους). Το συγκρότημα του Σπρίκ Τζόνους. Τραγουδι ο Μίνι Κάτε.

«Πολυαγαπημένη», κουτί-στέπ από την ταινία «Ποτέ δεν ήσουν πιά άμορφη» (Μέρσερ, Κέρν). 'Η χορευτική όρχηστρα Βίκτωρ Σουλδέστερ.

«Το βάλε των λουλουδιών» (Στόκ, Ρόουζ, Μπάου). 'Η όρχηστρα Μπίλνυ Τέρνεντ. Τραγουδι η Φράνς Ντρή.

24.00 Χορευτική μουσική.

00.30 Τέλος του προγράμματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 10 Μαρτίου :

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυναικεία

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.45 Επαναλήψεις του αγγλικού μαθημάτος.

08.00 Δημοτική μουσική (δ)

08.10 Το πεντάλεπτο της ύψης

«Οι πρώτες τροφές του παιδιού», ομιλία του καθηγητή κ. Σάβανος Βέσα.

08.15 Έλαφρό μουσικό πρόγραμμα (δ)

09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος

Μεσημέρινο πρόγραμμα

12.00 Μουσικές σελίδες (δ)

«Αντιμετώπιση» : «Ποιμενική σουίτα» έργο 34 (Πρελούδιο, Άρια, Σερβέντα, Τζίγκο). 'Ορχήστρα δωματίου. Διευθ. ο συνθέτης.

«Ένα φινλανδικό λαϊκό τραγούδι». 'Η ύψιφονος Άουλικ, Ράουτα-Βάσα, με συνοδεία από τη Φίλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Χανς Σμιτ-Ισσερτετ.

Τσαϊκόφσκι : «Μαζέππα» (χορός κοζάκικος). 'Η όρχηστρα Χαλλέι. Διευθ. ο Σέρ Χαμίλτον Χάρτυ.

12.20 'Η ώρα του εργατού.

12.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλική. Αναμεταδόσεις από το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπομπής των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 'Οπερέτες (δ)

Ρόμπερτ : «Το τραγούδι της ερήμους», επιλογή (δισκ. Χίγκς). Νέα έλαφρά συμφωνική όρχηστρα.

Σουππέ : 'Αποσπάσματα από τον «Βοκκάκιος».

«Ο τεύχος Ρούπερτ Γκλάιτς με χορωδία και την 'Ορχήστρα της Γερμανικής 'Οπερας του Βερολίνου. Διευθ. ο Έρικ Κλάιμπερ.

16.45 Γαλλική έκπομπή

17.00 Μουσική για τον καθενα (δ).

«Δες με πού χορεύω πόλκα», πόλκα (Γκρόσμιτ, Σόλομον). 'Η όρχηστρα του Νιού Μέιναρ.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΜΑΡΤΙΟΥ

άφορες όπερέτες του Μιλ λαικέρ. 'Η 'Ορχήστρα της Γερμανικής 'Οπερας του Βερολίνου. Διευθ. ο Χανς-γκέοργκ 'Οττο.

Λέχαρ : «Ο κόμης του Λουξεμβούργου», επιλογή. Τραγουδι η Μαρτίνα Βούλφ και ο Χούγκο Βέλφινγκ με μέλη της 'Ορχήστρας της Κρατικής 'Οπερας του Βερολίνου.

Λίνκε : «Στο βασίλειο των 'Ιντρα», εισαγωγή. 'Η 'Ορχήστρα της Κρατικής 'Οπερας του Βερολίνου. Διευθ. ο Άλφρεντ Μέλχαρ.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 'Εμείς κι' ο κόσμος.

14.40 'Η Πατρίσια Ρέμπερτ και ο Ρέτζιναντ Κλήβερ, πιάνο και όργανο (δ)

15.00 Ποικίλη μουσική (δ)

Ροσσίνι : «'Η κλεφτή κίσσα», εισαγωγή. 'Η 'Ορχήστρα της Γερμανικής 'Οπερας του Βερολίνου. Διευθ. ο Χανς Σμιτ-Ισσερτετ.

Σούπερτ : 'Εμπομπή πύς σε σι ύφ. μεζ., έργο 142 άρ. 3. 'Ο πιανίστας Βίλχελμ Κέμπφ.

Φρήντμαν : «Σλαβονική ραψωδία». Συμφωνική όρχηστρα. Διευθ. ο Ένσλν Μάρρεν.

Μπατίνι : «Χορός των νάνων», έργο 25. 'Ο ηπιλίστης Βάσα Προχόντα, με συνοδεία πιάνου από τον Όττο Γκράιφ.

Μπράμς : Ουγγρικός χορός άρ. 3. 'Η Φίλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. ο Βίλχελμ Φούρτβάνγκ-λερ.

15.30 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο - Α. νακινώσεις.

16.15 Μαθημα αγγλικής

16.30 Βάλε (δ).

16.45 Γαλλική έκπομπή

17.00 Μουσική για τον καθενα (δ).

«Δες με πού χορεύω πόλκα», πόλκα (Γκρόσμιτ, Σόλομον). 'Η όρχηστρα του Νιού Μέιναρ.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

«Ποτέ δε βρέχει μα κάνει κατακλυσμός» (Γκρόντνιαν, Ρέβελ). Τραγουδι η Τζιούντι Γκρόντνιαν.

(Γ. Στράους). 'Η όρχηστρα Μάρκ Βέμπερ.

«Το σπιτάκι» (Μαρία Γκρήνερ). 'Η Ροσίτα Σερράνο με όρχηστρα.

«Τα χορευτικά χρόνια» επιλογή. 'Η όρχηστρα του Νιού Μέιναρ. Διευθ. ο Τσάρλες Πρέντις.

«Αν μπορείς να γελάσεις και να πής ναι» (Ιζόρντνιαν, Ρότζερς). Το τρίο Κίνγκ Κόουλ.

«Δάσος σουέι» από την ταινία «Κονέκτικατ Γιάνγκ» (Ρότζερς, Χάρτ). 'Η όρχηστρα Ράσελ Μπέννι.

17.30 'Η ώρα του παιδιού (Νηπιακή ώρα)

«'Η Ρηνούλα έχει μπουγάδα». Παραμυθάκι, τραγουδι, παιχνίδια.

17.45 Μουσική για σκέψω νο (δ)

18.00 Βορειοηπειρωτική τραγουδι από τον ουίλο Άδωνάσιου Γιογκώνη.

«Τούτον τον χειμώνα». 'Η Βερνίνδα.

«Κούγω τον άνεμο κι' άχαι».

«Κλαίιν οι πέτρες τα λιθάρι».

18.20 'Η ώρα του αγρότου.

18.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Έκπομπή των Ενόπλων Δυνάμεων μας.

19.50 Τέχνη και ζωή.

«Το θέλητρο των μυθιστορημάτων», από τον κ. Κλέωνα Παράσχο.

20.00 Έλαφρά ελληνική τραγουδι (δ).

«Μιά φορά μονάχα ζού με», σλόου (Τραφόρουν, Γιαννίδη). 'Η Βέμπο με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Καλώς ήλθες στα δνείρά μου», ρομάντσα-σλόου (Φερμάνουλου, Χαιουπούλου). 'Η Καίτη Παρίση με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

«Ο γωνιτής», λαϊκό φός (Βασιλειάδη, Γούναρη). 'Ο Νίκος Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

Ο ΤΩΝΗΣ ΜΑΡΟΥΔΑΣ στο πρόγραμμα της Κυριακής (ώρα 13.30)

τος Κεραμεικός (Καυγάς παιδιών στο παιχνίδι). Μπύντο (πολωνέζικο κάρρο), Μπολλέττο από κλωσόπουλα. Οι δύο Έβραίοι Σαμουήλ Γκόντνιανμπεργκ και Σμουίλ, 'Η 'Αγορά της Λιμόζ (Κουγάδες γυναικών), Κατακούβες, Μπάμπι Γιαγκά ('Η καλύβα πάνω σε πόδια πουλιών). 'Η μεγάλη πύλη του Κιέδου.

Ραβέλ : «'Ισπανική ραψωδία» (Πρελούδιο στη νύχτα, Μαλαγκένια 'Αμπανέρα, Γιορτές).

12.10 Ένα πεντάλεπτο νιά τον καθενα.

12.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.

12.25 Ρεσιτάλ διολιού του κ. Νίκου Δικαίου.

Βιβλάντι : Κοντσέρτο σε λα έλ. ('Αλλέγκρο ιντεράτο, Λάργκο, Πρέστο) 'Επεξεργασία Τιμώ.

Βενιάσκι : Ρωμάντσα από το Β' Κοντσέρτο. Τσαϊκόφσκι : «Μελωδία χωρίς λόγια».

Λέχαρ : «Σερβέντα» (δισκ. Κράτσερ). Πρώτη εκτέλεσις.

Γκωμπέρ : «'Αμπανέρα».

12.55 Τραγουδι από την Τζέννυ Βελντίτς.

«Ταξίδι σ' ένα άστρο».

«Θα μπορούσε να συμβεί σε σένα».

«Ένα σόλο πιάνο από τον Τώνη Παπαδόπουλο».

«Κάποιος έρχεται στα όνειρά μου».

«'Αργά».

23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.

23.25 Μουσική μπαλλέττου.

«Νύχτες στο υπαλλέτο» επιλογή από μουσική μπαλλέττου διαφόρων συνθετών. Συμφωνική όρχηστρα. Διευθ. ο Βάλτεο Γκαίρ.

Ντελίμπ : «Χορός των λουλουδιών», βάλς. 'Η όρχηστρα «Κουρζάαλ» της Λουκέρνης.

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό ύπνουσεύσεως.

00.30 Τέλος του προγράμματος.

ΤΡΙΤΗ 11 Μαρτίου :

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυναικεία

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.45 Επαναλήψεις του αγγλικού μαθημάτος.

08.00 Έλαφρά ελληνική τραγουδι (δ)

08.10 'Η Ελληνίδα γυναίκα στη κοινωνία.

08.15 Δίσκοι στην τύχη.

09.00 Τέλος του πρωινού προγράμματος.

Μεσημέρινο πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)

«Σέρ Ρότζερ ντε Κάβερλ» (Ντέκιν). 'Η όρχηστρα Νιού Μέιναρ.

«Ραψωδία σε σοφώνου» ('Ερικ Κόουτς). Σόλο σαξόφωνο ο Σίγκουρντ Ράσερ με συνοδεία συμφωνικής όρχηστρας. Διευθ. ο συνθέτης.

«Κοντά στα νερά της Μιννέσotas» (Λιούσανς).

«Ο Ρόμνισον Κλήβερ, ο Ρόμνισον Κλήβερ, ο Ρόμνισον Κλήβερ».

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

«'Ενα χωριατοκόριτσο» ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο) ('Ενα χωριατοκόριτσο).

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΜΑΡΤΙΟΥ

νιάτη, Γούναρη). 'Ο Γούναρης με την όρχηστρα Σουγιούλ.

«Λόντρα, Παρίσι, Αθήνα» (Μπεγκίν (Τραφόρουν, Ραπίτη). 'Η Σοφία Ξέμπο με την ίδια όρχηστρα.

«Τι με κυττάς, τι με κυττάς» (Φατσέα, Ζουμπέρ). 'Ο Φώτης Πολυμέρης με την ίδια όρχηστρα.

«Για σένα, για σένα» (Αμπανέρα (Νικολαΐδη, Μάρκελ). 'Η Μόλυ και ο Μαρούδας με όρχηστρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.

15.30 Τέλος του μεσημερινού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο - Α. νακινώσεις.

16.15 Μαθημα αγγλικής

1

γκό (Τραϊφόρου, Ραπίτη)
Η Σοφία Βέμπο με όρχη-
στρα. Διευθ. ο Γιαννίδης.
«Κάνε μου λίγη συν-
τροφία», σλόου (Μανιατά-
κη, Σουγιούλ). Ο Κώ-
στας Μανιατάκης με την
ορχήστρα Α. Γεωργιάδη.
«Δεν είσαι αυτή η α-
γάπη», ταγκό (Βασιλεί-
αδη, Σακελλαρίου, Χαιρο-
πούλου). Η Αγγελία Λυ-
κιαρδοπούλου με ορχή-
στρα.

«Πού νάσαι τώρα» (Σα-
κελλαρίου, Γιαννακοπού-
λου, Σουγιούλ). Ο Κώ-
στας Μανιατάκης με την
ορχήστρα Α. Γεωργιάδη.
«Πάντα μαζί», μπενκίν
(Τραϊφόρου, Ραπίτη). Η
Σοφία Βέμπο με την ορ-
χήστρα Σουγιούλ.
«Γιοιάντα», βάλς (Κο-
φινιώτη, Πορτοκάλλη). Ο
Πάνος Βισβάρδης με την
είδη ορχήστρα.

12.20 Η ώρα των σκηνοθετών
12.30 Έκπαιση των Βρετ.
Δυναμικών.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της εκπο-
μπής των Βρετ. Δυνα-
μικών.

13.30 Δίσκοι στην τύχη.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Ειδήσεις κι' ο κόσμος.

14.40 Τραγουδι από έναν
τόν κόσμο (δ).

«Ο Σουζάννα» (Φό-
στερ). Ο τενόρος Ρί-
τσαρντ Κρούκς με άνδρι-
κό κουαρτέτο.
«Ανν Λώρυ» (διασκ.
Μάρρεϊ). Ο τενόρος Σί-
ντιν Μάκ Γουόρντ με τρία.
«Γαρυφαλάκια» (Βαλ-
δέρε). Η μεσόφωνος
Κωνσταντία Σουπερβία με
ορχήστρα.

«Ο άνδρας μου ήταν
κοζάκος» (ουκρανικό). Η
Λιτβινένκο - Βόλγκεμουντ
με ορχήστρα από σπουδα-
στές του Ωδείου Κιέβου.
Διευθ. ο Σάντλερ.

«Τζών Πήλ». Ο Χά-
ρολντ Ουίλλιαμς με τόν
δρικό κουαρτέτο του BBC.
«Αρχιδούξ Ίωαννης»
(αυστριακό). Η Καίτε
Τέλαχ με ορχήστρα.

15.00 Πεικίλη μουσική (δ).
Ζαντέρμαν : «Η Παρ-
θένης της Ουλεάνης» εί-
σαγωγή. Η Συμφωνική
Ορχήστρα του Γκαίτε-
μπαρκ. Διευθ. ο Τόρ
Μάνν.

Ντοίγκο : «Βάλς μπλου-
έτ» (διασκ. Λουέρ). Ο
βιολιστής Βάσκα Πραχόν-
γιτ με συνοδεία πιάνου
από τον Μπενουά.

Ρίμσκυ - Κόρσακωφ :
«Ιντεμετζό από την 4η
πράξη της όπερας «Τσα-
ρος Σαλτάν». Η ορχήστρα
του Θεάτρου της Σκάλας
του Μιλάνου. Διευθ. ο
«Εττορε Πανίτσα.

«Αρντίτι» : «Πάρλα»,
βάλς. Η ύψιφωνος Άν-
λίτα Γκάλλι - Κούρτσι με
συνοδεία ορχήστρας.

Σοπέν : Μπιλλάντα
αρ. 1, σε σόλ έλ. έργο
23. Ο πιανίστας Άλφρέ-
δος Καρτά.

Σαμπριέ : «Χαρούμενο
εμβατήριο». Η Ορχήστρα
των Συναυλιών Λαουρέ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΜΑΡΤΙΟΥ

Διευθ. ο Άλμπερ Βόλφ.
15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο - Α.

νακοινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής

16.30 Τραγουδι από τον

Μωρίς Σεβελίε και

την Μισελίν Νταϊ (δ).

16.45 Γαλλική εκπομπή

17.00 Μουσική για τον κα-

θένα (δ).

«Τσάι για δυο» (Γιο-
μάνς) από την ταινία
«Νό, νό, Νανέ». Το συγ-
κρότημα Ρού Μάρς.

«Η πρώτη μου, η μοναδική
μου» (Σίζαρ Γκρήρ). Τρα-
γουδί, ο Άντι Ράσ-
σελ με την ορχήστρα Πάλ
Ουέστον.

«Επιλογή από βάλς του
«Αρτσιμπάλντ Τζέις. Βι-
ενέζικη ορχήστρα χορού.
«Μπορούσε να συμβή
σε σένα» (Βάν Χούζεν,
διασκ. Μελακρίνο). Η ορ-
χήστρα Τζωρτζ Μελακρί-
νο.

«Εσύ είσαι το τραγού-
δι» από την ταινία «Μου-
σική στην ατμόσφαιρα»
(Χάιμερστάιν, Κέρν). Η
μεσόφωνος Ραϊζ Στάβενς
με την ορχήστρα Σούλ
μάν.

«Τί περισσότερο μπο-
ρώ να ζητήσω» (Νόου-
μπλ, διασκ. «Ακίστερ».
Το σεξτέτο του Τζέιμς
Μούντυ.

«Και τότε φανερώθηκε»
(Κάιλερ, Φέιν). Ο «Αν-
τι Ράσσελ με την ορχή-
στρα Πάλ Ουέστον.

«Δεν είναι κακή διαγω-
γή» (Ουάλλερ, Ραζάφ).
Το συγκρότημα Ρού Μάρς.

17.30 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 8-12 ετών)

«Ελάτε να τραγουδή-
σουμε». Η ιστορία ενός
ζαχαριδιού (συνέχεια).

17.45 Εισαγωγές (δ)

Φλότωρ : «Άλεσσάντρο
Στραντέλλα». Η Ορχή-
στρα της Γερμανικής Ό-
περας του Βερολίνου. Δι-
ευθ. ο Βάλτεο Λούτσε.

Σμέτανα : «Η πούλη
μην μνηστή». Η Φιλαρ-

μονική του Βερολίνου. Δι-
ευθ. ο Έρικ Κλάιμπερ.

18.00 Δημοτική μουσική (δ)

18.20 Η ώρα του αγρότου.

18.40 Εκπομπή των Βρετ.

Δυναμικών.

19.30 Η εκπομπή των Ενό

πλων μας Δυναμικών.

19.50 Έκκεκτοι δίσκοι.

Μπετόβεν : Σονάτα

έργο 2 αρ. 2 (Άλλεγκρο

διδάσε Λάργκο άππασ-
σιονάτο, Ρόντο). Ο πια-
νίστας Βίλχελμ Κέμπο.

20.15 Γ' δελτίο ειδήσεων.

20.20 Ένα πεντάλεπτο για

τον καθένα.

20.30 Η σημερινή Αγγλία.

20.45 Μελωδίες και ρυθμοί

21.15 Η ώρα της Βορείου

Ελλάδας.

21.25 Μουσικοφιλολογική

βραδιά.

«Ανιξη» από τον κ.
Στράτη Μυριβήλη.

21.50 Έλαφρα ελληνικά

τραγουδι (δ).

«Κλάψε φωνή μου καρ-
διά», ταγκό (Πόγγη, Μά-
νερ). Η Δανάη με την
ορχήστρα Γεωργιάδη.

«Λίγες καρδιές αγα-
πού», ταγκό. Ο Τώνης
Μαρούδας.

«Από τις δυο ως τις
τρεις», φός-τρότ (Μενε-
στρέλ, Γεωργιάδη). Η
Καίκα Μένδρη με την ορ-
χήστρα.

«Λεμονιά», φός-τρότ
(Κοφινιώτη, Ζαχοροπού-
λου). Ο Άλκης Παγά-
νης και η Δώρα Κιοίλου
με την ορχήστρα «Οντε-
όν». Διευθ. ο Βιτάλης.

«Δυο πράσινα μάτια»
ταγκό (Κατριάνου, Κιού-
ση). Η Κάκια Μένδρη
με την ορχήστρα Α. Γε-
ωργιάδη.

22.10 Ένα πεντάλεπτο για

τον καθένα.

22.15 Δ' δελτίο ειδήσεων.

22.25 Το σεξτέτο του Σα

θου.

23.15 Ε' δελτίο ειδήσεων.

23.25 Αποσπάσματα από έ-

περες (δ)

Βέρντι : Άρια από

τη Β' πράξη του «Ρι-
γολέττου». Η ύψιφωνος Λί-
λυ Πόνε με συνοδεία ορχή-
στρας.

Βέρντι : Ντουέτο από

τη «Δύναμι του πεπρωμέ

νου». Ο τενόρος Μπεγια-
μίν Τζιλλί και ο βαρύτο-
νος Τζιουζέππε ντε Λού-
κα με ορχήστρα.

Μασκάνι : «Ιντερμέτζο
από την «Καβαλλέρη Ρου-
στικάνσα». Η Φιλαρμονι-
κή του Βερολίνου με όργα-
νο.

Λεονκαβάλλο : «Φόρα
το κοστούμι», άρια από
τους «Παλιάντους». Ο τε-
νόρος Φερνάν Άνσώ με
ορχήστρα. Διευθ. ο Πιέρο
Κόππολα.

Μασνέ : «Είνε γλυκό...
είνε κολό» από την «Ηρώ
διδάσε». Η ύψιφωνος Νι-
νόν Βαλλέν με την ορ-
χήστρα της «Οπερά-Κα-
μίκ. Διευθ. ο Κλαίς.

Άλεβύ : Άρια από την
«Εβραία». Ο βαθύφωνος
«Ετίο Πίντσα με ορχή-
στρα.

Πονκιέλλι : «Ο χορός
των Ήρων», μουσική μπαλ-
λέτου από την «Τζιοκόν-
τα». Η ορχήστρα της
Κρατικής Οπερας του Βε-
ρολίνου. Διευθ. ο Μάξ
Σάινχερ.

Βέρντι : «Συμπρόνεσε
τις λύπες μου» από την
«Αίντα». Η ύψιφωνος
Μαργαρίτα Πέρρα και η
μεσόφωνος Μαργαρίτα
Κλάβε με χορωδία της
Οπερας του Βερολίνου.
Διευθ. ο Μπρούνο Σάιν-
τλερ-Βίνκλερ.

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό
υπαγορεύσεως.

00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος

ΠΕΜΠΤΗ 13 Μαρτίου :

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυμναστική.

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.45 Επανάληψις του άγ-
γλικού μαθήματος

08.00 Δημοτική μουσική (δ)

08.10 Η Ελληνική γυναικεία

στην κοινωνία.

08.15 Δίσκοι στην τύχη.

09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρα μουσική (δ).

«Νόλα» (Άρντ). Ορ-
χήστρα Νιού Μέμφαϊρ.

«Οι τρεις άρκουδες»
(Έρικ Κρόου). Η ορχή-
στρα Τζάκ Χύλτον.

«Επιλογή από διάφορα
βάλς. Σόλο όργανο ο Ρέ-
τζινλντ Ντίξον.

«Η αγαπημένη του
Μπέμπη» (Κόρρι). Η ορ-
χήστρα Νιού Μέμφαϊρ.

12.20 Έκκεκτοι άνα την

«Ορογομένη» από τον
κ. Κ. Μερσάνιο.

12.30 Έκκεκτοι άνα Βρετ.

Δυναμικών.

13.00 Ειδήσεις στην άγγλι-
κή Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της εκπο-
μπής των Βρετ. Δυνα-
μικών

13.30 Φ...

13.40 Έργα των Σκανδι-
ναβών συνθετών Έντ-

ζαντ Γκρήγκ και
Γιάν Σιμπέλιους (δ).
Γκρήγκ : «Η τελευταία
Άνοιξη» από τις Έλεγει
ακές μελωδίες, έργο 34.
Η Φιλαρμονική του Λον-
δίνου. Διευθ. ο Εύγένιος
Γκούσεν.

Σιμπέλιους : «Το πρώ-
το φίλι» και το «Το κορί-
τσι ήρθε από ραντεβού».
Η ύψιφωνος «Αουλίκι
Ράουτα-Βάαρα με τη Φι-
λαρμονική του Βερολίνου.
Διευθ. ο Χάνς Σμιτ-Ίσ-
σερσεντ.

Γκρήγκ : «Σουίτα Χέλ-
μπεργκ», έργο 40 (Πρε-
λούδιο, Σαραμπάντα, Γκα-
βόττα, Άρια, Ριγκωντόν)
Η Ορχήστρα Έγχορδων
του Λονδίνου. Διευθ. ο
Ουάλλτερ Γκαίρ.

Σιμπέλιους : «Λυπητε-
ρό βάλς», έργο 44. Η Φι-
λαρμονική του Λονδίνου.
Διευθ. ο Σέρ Χαμίλτον
Χάρτυ.

Γκρήγκ : Άλλεγκρο
μοντεράτο άλλα μάρτσια
σε σόλ μεζ. από τους
«Νορβηγικούς χορούς» έρ-
γο 35. Η Συμφωνική Όρ-
χήστρα του Λονδίνου. Δι-
ευθ. ο Σνέερόβιγκ.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Έμεις κι' ο κόσμος.

14.40 Η ώρα των άφροεστών

Δίσκοι της εκλογής των.

Ποικίλη έλαφρα μου-
σική (δ)

«Νό, νό, Νανέτ», έπι-
λογή. (Γιομάνς, διασκ.

Λογί. Γκόντρεύ). Η

μπάντα της Βρετανικής
Βασιλικής Φρουράς.

«Όταν τα χελιδόνια

γυρνούν στο Καπιστάνο»
(Ρενέ). Τραγουδί, ο κάου-
μπού Τζήν Ότρυ με συνο-

δέια ορχήστρας.

Κοντσερτό τζάζ (Φί-
λιπς). Η ορχήστρα Τζαζ

Σάιντγουελ. Σόλο πιάνο

ο Έρικ Τζέιμς.

«Αγαπημένη μου»,

σλόου-φός από την ταινία

«Τζίνλντα» (Ρόμπερτς-Φί-
σερ). Η ορχήστρα Τζε-
ράλντο. Τραγουδί, ο Ντικ

Χέιμς.

«Ένα νανούρισμα του

έρωτευμένου» (Κάρ, Κόν-
νερ, Τέμπλ, διασκ. «Ακι-
στερ»). Το σεξτέτο Τζε-
ίμς Μούντυ.

«Καλότισσέ με λιγάκι»
φός-τρότ (Τόμπιας-Σάι-
μον). Η ορχήστρα Τζε-
ράλντο. Τραγουδί, ο Κά-
ρολ Κάρο.

Ρωμαντικά βάλς. Το

συγκρότημα Φέλιξ Μέντελ

σον.

«Αγαπημένη, πώς μπο-
ρείς να ξεχάσεις τόσο σύν-
τομα» (Ότρυ, Φράνκ
τομα). Τραγουδί, ο κάου

Κίνγκ). Τραγουδί, ο κάου

μπού Τζήν Ότρυ.

15.30 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο - Α.

νακοινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής

16.30 Κινηματογραφικό έρ-

νανο (δ)

16.45 Γαλλική εκπομπή

17.00 Μουσική για τον κα-

θένα (δ)

«Μαίρου» (Κάαν), «Λου-
τζα» (Ρόμπιν, Γουίτιν)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΜΑΡΤΙΟΥ

και «Μάρτζυ» (Ντέβις
Κόνραντ, Ρόμπινσον). Η
ορχήστρα Τζωρτζ Πάξ-
τον.

Επιλογή από διάφο-
ρους σκοπούς των κάου-
μπούζ «Χίλλ Μπίλλις». Το
συγκρότημα φυσαρμονίκας
Νιού Μέμφαϊρ.

Επιλογή από το έργο
«Το πανδοχείο του ά-
σπρου αλόγου» (Στόλτς,
Μπενάτσκι). Η ορχή-
στρα Νιού Μέμφαϊρ.

«Ο Ρομπέν των δασών»
(Λιένος, Λοπέξ). Τραγου-
δί, ο Ζωρζ Γκεταρύ με την
ορχήστρα Μαρτύος Κόστ.

Επιλογή από βάλς του
«Ερβίνγκ Μπερλίν». Ο Ά-
ζορ Μόρτον και ο Ντέιβ
Κέυ σε δυο πιάνο με κόν-
τραμπάσο, μπαταρία
και χαβάνιες.

17.30 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 12-14 ετών)

«Με την αγγούλα» (ά-
νοϊεϊάτικος περίπατος).

Άνοϊεϊάτικα τραγουδι ά-
πό την χορωδία Καψάσκη.

17.45 Η Σοφία Βέμπο σε

παλιν έπιτυχίες της.

«Μ'άρεσει», ταγκό (Σαβ-
βίδη, Σουγιούλ). Με την

ορχήστρα Σουγιούλ.

«Θά σ' αγαπάω», βάλς

(Γιαννακοπούλου, Γαβρι-
λίδη). Με ορχήστρα που

διευθύνει ο Γιαννίδης.

«Καλώς ήρθες», ταγκό

(Οικονομίδη, Γιαννίδη).

Η ίδια ορχήστρα.

«Άσε τον παλιό κόσμο

να λήθ, ταγκό (Σακελλα-
ρίου, Σουγιούλ), με την

ορχήστρα Σουγιούλ.

«Παίξε τσιγγάνες» (Σπι-
ροπούλου, Παπαδόκη,
Γιαννίδη) με ορχήστρα

που διευθύνει ο Γιαννίδης.

18.00 Η Εφημερίδα του

Σταθμού

18.30 Έκκεκτοι άνα Βρετ.

Δυναμικών

19.30 Η εκπομπή των Ενό

πλων Δυναμικών μας.

19.50 Δημοτική τραγουδι

από τη χορωδία του

«Συλλόγου προς διάδο-
σιν της έθνικης μουσι-
κής». Διευθύνει ο κ. Σί-
μων Καράς.

«Πάρε καρτάσα κι έ-

λα» (Σερίφου).

«Εγία μόλα, έγία λέ-

σα», συρτό.

«Μέσα σ' ώρη περιό-

λι», παλιν χορευτικές ά-

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Έχετε καλή φωνή;

ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΕΙΞΙΝ ΝΕΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ, ΤΟΥ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»

Από την Πέμπτην 20 Φεβρουαρίου ήρχισεν εις τους ραδιοφωνικούς θαλάμους του Σαππείου η εξέτασις των Υποψηφίων του πρώτου μεγάλου Διαγωνισμού του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» διά την ανάδειξιν νέων φωνητικών ταλέντων. Κατά την δευτέραν εξεταστικήν ημέραν ήτοι την Τετάρτην 26ην Φεβρουαρίου, προσήλθον πρό της Εξεταστικής Επιτροπής οι έξης: Έρριέτη Παπαδοπούλου, Στ. Μαντάδης, Εύα Μπάρτον, Ευδοκία Τσαλίκη, Κων. Μαντουδάκης, Καίτη Ντρέ, Τάσος Πετρίσης, Λίτσα Βασιλείου, Γω. Βάρος, Χαρ. Κεμπιάδου, Αλκαστ. Σταθοπούλου, Γεωρ. Μίχας, Κων. Μπουρεάνωφ, Αριστ. Σκουφιάς, Αλίκη Καππάτου, Ανθούλα Οι κονόμου και Μιχ. Ρεσβόπουλος. Αμέμην δέ και οι Παν. Αποστολάτος, Βεατρίκη Γαρίδη και Πίτσα Αγγλίνου μη δυνθέντες λόγω ασθενείας να προσέλθουν την πρώτην εξεταστικήν ημέραν. Οι αδικαιολογητως απουσιάζοντες αποκλείονται έφεξης από Διαγωνισμού.

Την παραδεχούσαν Τετάρτην συνεχίσθη η εξέτασις των 20 Υποψηφίων της τρίτης σειράς, με τον ίδιον δε ρυθμόν θα συνεχισθή η εξέτασις και των λοιπών Υποψηφίων. Όλοι οι Υποψήφιοι πρέπει να έχουν υπ' όψιν των τους έξης όρους που καθόρισεν η Εξεταστική Επιτροπή:

Α) Ο διαγωνισμός γίνεται σε μία αίθουσα των ραδιοφωνικών θαλάμων του Έθνικου Ιδρύματος Ρα-

διοφωνίας (Μέγρον Σαππείου).

Β) Όρα προσελεύσεως ώρισθη από τις 3 έως τις 5 το απόγευμα.

Γ) Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να φέρουν μαζί των και τιν Νότες για πιάνο των τραγουδιών της άρεσκείας των και της ειδικότητός των.

Δ) Για κάθε ημέρα εξέτασεως θα προσέρχωνται 20 Υποψήφιοι.

Ε) Στην αίθουσα της εξέτασεως κανείς άλλος δεν παρίσταται, πλην των τεσσάρων μελών της Εξεταστικής Επιτροπής και του διαγωνιζομένου.

Ζ) Στην είσοδο του Σαππείου Μεγάρου θα υπάρχει υπάλληλος του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» ο οποίος και θα οδηγεί τους Υποψηφίους στην ραδιοφωνική αίθουσα όπου θα γίνεται η εξέτασις.

Ζ') Για την πρόσκλησι των Υποψηφίων με τον παραπάνω κανονισμό, έληφθη υπ' όψιν μόνον η σειρά υποβολής των Δελτίων συμμετοχής στον Διαγωνισμό, ώστε να μη δημιουργηται κανένα παράπενο.

Η) Τα αποτελέσματα του Διαγωνισμού θα ανακοινωθούν συνολικώς μετά την λήξιν όλης της εξέτασεως και ούχι τμηματικώς.

Ι) Ίδου η σειρά με την οποίαν θα προσέλθουν οι επόμενοι 40 Υποψήφιοι, και οι ημέρες προσελεύσεώς των:

Θα προσέλθουν προς εξέτασιν:

Την ΤΕΤΑΡΤΗΝ 12 ΜΑΡΤΙΟΥ:

61. ΑΓΓΕΛ. ΓΙΑΒΡΗ (Ραιδεστού 34, Ταμπουρία-Πειρ.).
62. ΝΤΟΡΗ ΤΙΣΙΑΝΗ (Μαγνησίας 18, Περισσός).
63. ΚΩΝ. ΚΟΒΑΝΗΣ (Φιλαδέλφειας 15, Ν. Σμύρνη).
64. ΒΕΡΘΑ ΖΑΓΑΝΙΑΡΗ (Αγ. Αντωνίου 34, Περιστέρι).
65. ΚΩΝ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ (Σικυνού 56).
66. ΤΟΥΛΑ ΚΟΥΡΑΚΗ (Μαυρομυιάλη 150).
67. ΡΙΤΑ ΤΣΑΛΑΒΟΥΤΑ (Λεωφόου 60).
68. ΑΝΤ. ΜΠΕΡΤΣΟΣ (Αραχώδης 35).
69. ΑΛΙΚΗ ΔΑΣΚΟΥΛΗ (Ιπποκράτους 34).
70. ΕΥΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ (Αλκιβιάδου 110, Πειραιεύς).
71. ΕΛΙΣ. ΜΟΥΡΚΟΥ (Κάδου 28).
72. ΝΙΚΟΣ ΖΑΚΟΥΣΤΟΣ (Φυλής 129).
73. ΡΟΖΑΛΙΑ ΘΩΝΟΣ (Κλυμένης 3, Λεωφ. Ιωνίας).
74. ΛΙΖΑ ΤΕΡΖΗ (Μ. Αλεξάνδρου 44).
75. ΕΛΛΗ ΣΙΒΡΙΔΟΥ (Αγ. Διονυσίου 93, Πειραιεύς).
76. ΑΙΚ. ΝΙΝΟΥ (Αμφιτίτης 12, Συν. Ζωγράφου).
77. ΝΙΚ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ (Επικούρου 32β).
78. ΔΑΜ. ΠΑΤΣΟΥΛΑΣ (Δελφινισάνη 2, Κ. Πατήσια).
79. ΑΝΔΡ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ (Αχναίων 30).
80. ΜΙΧ. ΚΑΡΑΜΟΛΕΓΚΟΣ (Αλμπέδου 50, Πειραιεύς).

Την ΤΕΤΑΡΤΗΝ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ:

81. ΦΑΙΔΡΑ ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ (Σοφοκλ. 108, Καλλιθέα).
82. ΡΕΝΑ ΓΑΡΑΤΖΙΩΝΗ (Μιλτιάδου 10).
83. ΒΙΒΗ ΣΤΑΘΑΚΟΥ (Ιθάκης 20).
84. ΙΩΑΝ. ΣΕΝΔΗΓΙΑΝΝΗΣ (Ανδρού 16).
85. ΠΑΝΑΓ. ΠΡΟΝΤΖΑΣ (Ρόδου 55).
86. ΚΑΙΤΗ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ (Περικλέους 90, Μοσχάτο).
87. ΧΡ. ΚΑΒΟΥΡ (Νικαίας 5, Ν. Φιλαδέλφεια).
88. ΝΙΝΑ ΝΤΟΡΕ (Νοταρά 42α).
89. ΝΑΣΟΣ ΠΑΓΙΔΑΣ (Ετεσκέους 8, Ακ. Πλάτωνος).
90. ΝΟΡΑ ΜΠΡΑΧΑΛΗ (Μύρων 26).
91. ΣΩΤ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Αδριανού 65).
92. ΣΟΝΙΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ (Ξενοφάνους 3 Παγκρ.).
93. ΜΑΙΡΗ ΚΟΡΟΥ (Πλ. Βασ. Αλεξάνδρου, Ν. Σμύρνη).
94. ΣΤΕΛΛΑ ΛΙΒΕΡΗ (Κεχαγιά 3, Ν. Φάληρον).
95. ΙΩΑΝ. Α. ΜΠΕΛΚΑΣ (Σπάτα, Αττικής).
96. ΑΝΤΩΝ. ΒΙΔΑΛΗΣ (Ζωσιμαδών 20).
97. ΜΑΡΙΑ ΚΟΣΩΝΑ (Αγρινίου 27).
98. ΜΑΡΙΑ ΚΩΣΤΕΛΗ (4ης Αυγ. 45, Υμηττός).
99. ΜΙΝΕΡΒΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ (Γερανίου 81).
100. ΑΡΓΥΡΟΥΡΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ (Συν. Ν. Ανατολ. 51Β, Αμπελόκηποι).

Για τους Υποψηφίους των πλέον μακρινών επαρχιών, όπως η ΑΘΗΝΟΥΛΑ ΖΑΛΑΜΗΤΣΟΥ (Καστοριά Δυτ. Μακεδονίας), ο ΓΕΩΡ. ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ (Θεσσαλονίκη), ΣΟΥΛΑ ΝΤΟΥΦΑ (Πύργος-Ηλείας), ΜΑΡΙΑ ΔΕ. ΝΑΞΑ (Σύρος), ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΙΑΛΛΑΝΟΣ (Ναυπακτος) και ΓΕΩΡ. ΘΕΡΑΚΑΚΗΣ (Αρεόπολις), θα ληφθή ιδιόιτερον μέτρον εν τη προόδω του Διαγωνισμού, καθ' όσον δεν πρόκειται να υποβληθούν εις τα υπέρρογκα έξοδα ενός ταξιδίου μέχρις Αθηνών υπό τας σημερινάς συνθήκας.

Σημ.—Οι μετέχοντες εις τον Διαγωνισμόν του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» έχουν υποχρέωσιν να προσέλθουν εις έν θέατρον καθ' ύποθεσιν ή οποία τους ενδιαφέρει. Εκτής Δε, ούτως ή τοιούτως, «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» δηλοῦται κατηγορηματικώς ότι ο Διαγωνισμός των Φωνητικών Ταλέντων του Περιούσιου οδομήτορος Έθνους έχει με οίανδήποτε παρεμ-

Οι 30
συνεργάται
του

«Έδω
Αθήναι»

Κανένα άλλο ελληνικόν περιοδικόν και εις οίανδήποτε εποχήν, δεν συνεκέντρωσε τόσους έκλεκτους συνεργάτας όσους το

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Ίδου τὰ ονόματά των:

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ:

Αλίκη Νάκου, Σοφία Σπαγιοῦδη, Αντιγόνη Μεταξά.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ:

Σπύρος Μελάς, Στράτης Μυριδάκης, Σπ. Παπαμιχαήλ, Α. Καραντώνης, Ν. Πετιμεζής (Λαύρας), Κ. Κροντηράς, Ι. Παπαδόπουλος, Γ. Ροπαίτης, Αντ. Μυστακίδης, Π. Μπουρλάκης, Γ. Φεουδάκης, Γ. Γαργάκος, Αργυρόπουλος, Αλκις Θρύλος, Γ. Γιαννουκάκης, Π. Φλώδης, Ιων. Νταϊφάς, Γ. Ρός, Σταμπολής.

Επίσης:

Έκ του Δημοσιογραφικού κέντρου:

Οι κ. κ. Σπ. Μεταξάς, Π. Τρουμπουζής, Ι. Μεταξάς, Χρ. Έμμ. Αγγελόπουλος, Α. Καρακίδης, Μ. Λαμπρινίδης κτλ.

ΣΗΤΣΑ:

Οι κ. κ. Φ. Δημητριάδης, Π. Παυλίδης, Α. Βλασσόπουλος και Ν. Νομικός.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ:

Είς κάθε Τεύχος μας υπάρχουν επίσης έκλεκτοι έκτακτοι συνεργάται δια-κεκριμένων Έλλήνων λογογράφων και δημοσιογράφων καθώς και έν με-ταξύ των τελευταίων τας ξε-κράσους τα αποτελέσματα έξι Λογοτεχνίας.

Σύνολον:

30 ΤΑΚΤΙΚΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΙ

πλουτίζουν κάθε βδομάδα

το

«Έδω

Αθήναι»

Τύποις: Α.Ε. «Η ΠΡΩΙΑ».

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

Ο ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ

Έχω πάντα σκεπασμένο το άριστερό μου μάτι μ' ένα μαύρο επίδεσμο. Πολλοί από περιέργεια με ρωτούν την αιτία, αλλά κανείς δεν φαίνεται να την φρικαλεότητα που κρύβει αυτό το πανί...

Πρό πενήντα έτών εγώ και ο Μπέρναρντ Μπρούμ είμεθα συμφοιτητάι στο Πανεπιστήμιο της Ίένας στη Σχολή της Ιατρικής όπου είχαμε καθηγητή τον δόκτορα Μέλχιους τον με γαλύτερο οφθαλμίατρο της εποχής μας.

Είμαστε με τον Μπέρναρντ τόσο αγαπημένοι και στενοί φίλοι, ώστε ποτέ δεν μάς έβλεπε κανείς των έξι χωρίς τον άλλον. Μέναμε μαζί — μαζί με λετούσαμε και μαζί κάναμε τα σχέδια για το μέλλον μας και τα όνειρα για την επιστήμη μας.

Στον Μπρούμ όφειλετο ή θεωρία ότι ο ζωντανός δοσός του ανθρώπινου οφθαλμού μπορεί να μεταμοσχευθή από έναν άνθρωπο σε άλλον. Σε μένα πάλι όφειλετο ή εμπνευσις της πρακτικής εφαρμογής της θεωρίας αυτής στους εαυτούς μας!

Εκατόνισα τὰ της χειρής μας και ο καθηγητής Μέλχιους έβγαλε το άριστερό μάτι του Μπρούμ και το προσέφερε σε μένα το δε άριστερό μάτι το δικό μου στον Μπρούμ.

Θυμάμαι την αγωνία και τὰν δού μας για το αποτέλεσμα του πειράματός μας. Άλλα το αποτέλεσμα αυτό υπήρξε τόσο απροσδόκητο τόσο όσι αλτκή όποτε μόνον έπειτα από πενήντα χρόνια, τώρα που ή ζωή μου έχει φθάσει πιά στο κείλος του τάφου, αποφασίζω να το αποκαλύψω για να χρησιμεύσει ως διάγνωση σ' όλους τους επιστήμονες, δειχνοντάς τους, πόσο σκληρά τιμωρεί ή φύσις εκείνους που προσπαθούν να παραβιάσουν τὰ μυστικά της και να την υποκαταστήσουν στο δημιουργικό έργο της.

Όταν έπειτα από τρεις έβδομάδες μου έβγαλαν τους έξι πιδέσμούς άνοιξαν σιγά-σιγά τὰ μάτια μου με ένα αόσθημα γεμάτο φόβο και περιέργεια. Άλλά πάγωσα άμέσως από φόβη, γιατί έβλεπα μπροστά μου καθαρώτατα, δυο άντελώς διαφορετικές εικόνες!... Ή μία που έβλεπα με το δεξί μου μάτι ήταν ή εικόνα του θαλάμου του νοσοκομείου στον οποίον πραγματοποιήθηκε ή έγρηνη. Ή άλλη πάλι που έβλεπα με το άριστερό μάτι ήταν το κατάστρωμα ενός πλοίου, ύλουργο ή γαλανόχρυση θάλασσα και στο βάθος μία άκτι τροπικής γήρας που μου ήταν άτελώς άγνωστη.

Ταραγμένος παρεκκλίσας τη νοσοκόμα να με μεταφέρει στο θάλαμο του Μπρούμ, αλλά ή κείνη μου άπήγγισεν ήκούα ότι ο φίλος μου είχε γίνει καλά, μία έβδομάδα πριν από μένα και ταξίδευε τώρα για την Αίγυπτο.

Σάν άστραπή τότε μου ήλθε στο μυαλό ή έξηγησις της διπλής όράσεώς μου. Ο χωρισμός του οπτικού νεύρου δεν κατέστρεψε τή συμπληρητική τα μεταξύ των δυο ματιών του Μπρούμ. Άπλάση με το άριστερό του μάτι έβλεπα, ότι έβλεπε ο φίλος μου με το δεξί του. Τό μέγεθος της άποκαλύψεως αυτής και οι συνέπειές της μ' άφισαν άναυδο. Δεν τόλμησα να πώ τίποτε στον καθηγητή ή ούτε σε κανέναν άλλον από φόβο μή με πάρουν για τρελόν.

Την επομένη το άριστερό μου μάτι μ' έκαμε να ιδώ την ώραίαν εικόνα του λιμένος της Άλεξανδρείας και μία γυναίκα κα στην άποβάθρα. Κατάλαβα ότι ο φίλος μου ήταν κοντά της, γιατί εκείνον φυσικά δεν τον έβλεπα άφού ούτε εκείνος με το δεξί του μάτι μπορούσε να ιδή ή άποστάσεως τον έαυτό του. Αντίκριξα ότι άκριβώς άντίκριζε και αυτός.

Είδα λοιπόν στο πρόσωπο της γυναίκας μιά έκφρασι που ένώ ποτέ μου δεν είχα ιδή σε γνωστή μου γυναίκα. Με κύτταζε με ματιά τόσο τρυφερή, ώστε άναμνε το αίμα μου όλο. Άμέσως όμως έπειτα πάγωσα, γιατί συλλογίστηκα ότι ή ματιά εκείνη δεν ήταν για μένα, αλλά για τον Μπέρναρντ.

Έβλεπα έναν έρωτα που δεν ήταν για μένα, ένα βλέμμα λιγυμένο, γεμάτο περιπάθεια, που έστρέφετο προς έμένα, αλλά χωρίς και ν' άπεισθύνεται σε μένα.

Από κείνη τη στιγμή άρχισα να ζω ή έδαλκίη μου στον κόσμο που μου άπεκάλυπτε το άριστερό μου μάτι. Τό δεξί μου το χρησιμοποιούσα μόνο για τις καθημερινές μου άνάγκες και την ώρα που έγραφα το άτομικό μου ήμερολόγιο.

Κατάλαβα ότι στο ήμερολόγιό μου ασχολούμουν κυρίως με ή γυναίκα εκείνη της οποίας ούτε το όνομα δεν ήγικα ποτέ.

και ταξίδευε τώρα για την Αίγυπτο.

Σάν άστραπή τότε μου ήλθε στο μυαλό ή έξηγησις της διπλής όράσεώς μου. Ο χωρισμός του οπτικού νεύρου δεν κατέστρεψε τή συμπληρητική τα μεταξύ των δυο ματιών του Μπρούμ. Άπλάση με το άριστερό του μάτι έβλεπα, ότι έβλεπε ο φίλος μου με το δεξί του. Τό μέγεθος της άποκαλύψεως αυτής και οι συνέπειές της μ' άφισαν άναυδο. Δεν τόλμησα να πώ τίποτε στον καθηγητή ή ούτε σε κανέναν άλλον από φόβο μή με πάρουν για τρελόν.

Την επομένη το άριστερό μου μάτι μ' έκαμε να ιδώ την ώραίαν εικόνα του λιμένος της Άλεξανδρείας και μία γυναίκα κα στην άποβάθρα. Κατάλαβα ότι ο φίλος μου ήταν κοντά της, γιατί εκείνον φυσικά δεν τον έβλεπα άφού ούτε εκείνος με το δεξί του μάτι μπορούσε να ιδή ή άποστάσεως τον έαυτό του. Αντίκριξα ότι άκριβώς άντίκριζε και αυτός.

Είδα λοιπόν στο πρόσωπο της γυναίκας μιά έκφρασι που ένώ ποτέ μου δεν είχα ιδή σε γνωστή μου γυναίκα. Με κύτταζε με ματιά τόσο τρυφερή, ώστε άναμνε το αίμα μου όλο. Άμέσως όμως έπειτα πάγωσα, γιατί συλλογίστηκα ότι ή ματιά εκείνη δεν ήταν για μένα, αλλά για τον Μπέρναρντ.

Έβλεπα έναν έρωτα που δεν ήταν για μένα, ένα βλέμμα λιγυμένο, γεμάτο περιπάθεια, που έστρέφετο προς έμένα, αλλά χωρίς και ν' άπεισθύνεται σε μένα.

Από κείνη τη στιγμή άρχισα να ζω ή έδαλκίη μου στον κόσμο που μου άπεκάλυπτε το άριστερό μου μάτι. Τό δεξί μου το χρησιμοποιούσα μόνο για τις καθημερινές μου άνάγκες και την ώρα που έγραφα το άτομικό μου ήμερολόγιο.

Κατάλαβα ότι στο ήμερολόγιό μου ασχολούμουν κυρίως με ή γυναίκα εκείνη της οποίας ούτε το όνομα δεν ήγικα ποτέ.

Όταν έπειτα από τρεις έβδομάδες μου έβγαλαν τους έξι πιδέσμούς άνοιξαν σιγά-σιγά τὰ μάτια μου με ένα αόσθημα γεμάτο φόβο και περιέργεια. Άλλά πάγωσα άμέσως από φόβη, γιατί έβλεπα μπροστά μου καθαρώτατα, δυο άντελώς διαφορετικές εικόνες!... Ή μία που έβλεπα με το δεξί μου μάτι ήταν ή εικόνα του θαλάμου του νοσοκομείου στον οποίον πραγματοποιήθηκε ή έγρηνη. Ή άλλη πάλι που έβλεπα με το άριστερό μάτι ήταν το κατάστρωμα ενός πλοίου, ύλουργο ή γαλανόχρυση θάλασσα και στο βάθος μία άκτι τροπικής γήρας που μου ήταν άτελώς άγνωστη.

Ταραγμένος παρεκκλίσας τη νοσοκόμα να με μεταφέρει στο θάλαμο του Μπρούμ, αλλά ή κείνη μου άπήγγισεν ήκούα ότι ο φίλος μου είχε γίνει καλά, μία έβδομάδα πριν από μένα και ταξίδευε τώρα για την Αίγυπτο.

Σάν άστραπή τότε μου ήλθε στο μυαλό ή έξηγησις της διπλής όράσεώς μου. Ο χωρισμός του οπτικού νεύρου δεν κατέστρεψε τή συμπληρητική τα μεταξύ των δυο ματιών του Μπρούμ. Άπλάση με το άριστερό του μάτι έβλεπα, ότι έβλεπε ο φίλος μου με το δεξί του. Τό μέγεθος της άποκαλύψεως αυτής και οι συνέπειές της μ' άφισαν άναυδο. Δεν τόλμησα να πώ τίποτε στον καθηγητή ή ούτε σε κανέναν άλλον από φόβο μή με πάρουν για τρελόν.

Την επομένη το άριστερό μου μάτι μ' έκαμε να ιδώ την ώραίαν εικόνα του λιμένος της Άλεξανδρείας και μία γυναίκα κα στην άποβάθρα. Κατάλαβα ότι ο φίλος μου ήταν κοντά της, γιατί εκείνον φυσικά δεν τον έβλεπα άφού ούτε εκείνος με το δεξί του μάτι μπορούσε να ιδή ή άποστάσεως τον έαυτό του. Αντίκριξα ότι άκριβώς άντίκριζε και αυτός.

Είδα λοιπόν στο πρόσωπο της γυναίκας μιά έκφρασι που ένώ ποτέ μου δεν είχα ιδή σε γνωστή μου γυναίκα. Με κύτταζε με ματιά τόσο τρυφερή, ώστε άναμνε το αίμα μου όλο. Άμέσως όμως έπειτα πάγωσα, γιατί συλλογίστηκα ότι ή ματιά εκείνη δεν ήταν για μένα, αλλά για τον Μπέρναρντ.

Έβλεπα έναν έρωτα που δεν ήταν για μένα, ένα βλέμμα λιγυμένο, γεμάτο περιπάθεια, που έστρέφετο προς έμένα, αλλά χωρίς και ν' άπεισθύνεται σε μένα.

Από κείνη τη στιγμή άρχισα να ζω ή έδαλκίη μου στον κόσμο που μου άπεκάλυπτε το άριστερό μου μάτι. Τό δεξί μου το χρησιμοποιούσα μόνο για τις καθημερινές μου άνάγκες και την ώρα που έγραφα το άτομικό μου ήμερολόγιο.

Κατάλαβα ότι στο ήμερολόγιό μου ασχολούμουν κυρίως με ή γυναίκα εκείνη της οποίας ούτε το όνομα δεν ήγικα ποτέ.

όχι. Δεν μου επιτρέπεται να σας περιγράψω τί και τί είδα απ, τις έρωτικές σχέσεις του φίλου μου και της ώραίας άγνωστης. Στην τελευταία σελίδα του ήμερολογίου μου γράφω τὰ του γάμου των σε μία έκκλησία του Καίρου.

Και από κείνη την ήμερα δεν έγραφα πιά τίποτ' άλλο, μόνο έβλεπα έβλεπα με μία άγρια ζηλοτυπία που με έδρα σάντε καθημερινώς.

Δεν υπήρχε καμμία άμφιβολία ότι δεν ήμουνα στα καλά μου, έν τούτοις ό,τι έβλεπα ήταν πραγματικότης, άφού έβλεπα με το μάτι του φίλου μου.

Έπειτα τον καθηγητή Μέλχιους ό,τι με το μάτι που μου έβαλε δεν έβλεπα τίποτε κι' έτσι βγήκα από το νοσοκομείο.

Αμέσως την άλλη μέρα άνεχώρησα από τή θέρμη για την Αίγυπτο. Μόλις έφθάσα στο Κάιρο δεν συνήτησα καμμία δυσκολία να βρω το δρόμο προς το ξενοδοχείο που έμενε ο Μπέρναρντ με τή γυναίκα του και να φθάσω στο διαμέρισμά τους. Δεν είχα πεί τι ποτέ άλλοτε στο Κάιρο, αλλά τό ήξερα με τόν... μάτι του φίλου μου.

Άνοιξα τήν πόρτα με μόνο το σκοπό να ιδώ εκείνη που αγαπούσα (από τήν ιδώ δηλαδή με το δεξί το δικό μου μάτι), αλλά μπροστά μου βρέθηκε ο Μπρούμ με προτεταμένο κατ' έπάνω μου ένα πιστόριο!

—Δεν έλαδες υπ' όψει, μου φώνησε άγριόφωνος, ότι και το δικό μου άριστερό μάτι βλέπει ό,τι κανείς έσύ; Παρακολούθησα κάθε κίνησή σου, όπως και όλο σου το τοξίδι. Είδα έπίσης τὰ όσα είχες γράψει στο ήμερολόγιό σου. Τὰ διάβασα λέει προς λέει. Δεν θά τήν ιδής όχη... Τήν έχω στείλει πολύ μακριά...

Όρμησα άφρισμένος κατεπάνω του. Έπυροβόλησε, αλλά ή σφαίρα δεν με ήπια. Τόν έβριξα σ' ένα νηδάκι και άρχισα να του σφηνώ το λαμό. Καθώς τόν έπληννα με μάτια του πεταγμένα έβλεπα κι' έφαινοντο πελώρια. Τότε με το άριστερό μου μάτι είδα το ίδιο μου το πρόσωπο όπως τό άντίκριζε ή κείνος — άπαίσιο, άγριο φρικώδες...

Ξαφνίως ο φίλος μου με τήν εικόνα εκείνη τή φρικαλέα της μορφής μου άποτυπωμένη στο δεξί του μάτι (με το άριστερό του έβλεπε τον έαυτό του πνιγμένο όπως τήν έβλεπα κι' εγώ. Και το φοβερό είναι ό,τι ή εικόνα εκείνη (άφού εγώ ζω) έμεινε για πάντα μετά το θάνατό του φίλου μου, μπρός στο άριστερό μάτι μου!...

Πά γιατί τώχα σκεπασμένο με το μαύρο επίδεσμο. Δεν τόλμη να άντεκρίσω τή φρικαλεότητα που θά μου παρουσιάσθ ή μάλις το ξεσκεπάσω.

ΒΑΛΤΕΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 51

ΨΟΡΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΥΛΙΔΗ

